

מדינת ישראל

משרד הממשלה

משרד

מס' 85-7

מק' ארכ' - 7385/2-ג

מס' 85-7

מק' 2

85-7

מדינת ישראל
ארכיון המדינה

שם תיק: סגן השר בנימין נתניהו - תיק ארה"ב

7385/2-ג

מזהה פיו:

מזהה פריט: R0003hxx

תאריך הדפסה: 09/02/2022

כתובת: 2-107-11-4-7

מדינת ישראל

משרד ה...

מחלקת

מס' תיק מקורי
7385/2-ג

August 8, 1990

MESSAGE FROM SECRETARY BAKER TO DEPUTY PRIME MINISTER AND
MINISTER OF FOREIGN AFFAIRS LEVY

Dear Mr. Minister:

I'm sorry we won't be able to see each other until early next month. I had very much looked forward to meeting you to give a boost to our joint effort to promote peace and security in the Middle East.

Since I have asked Bill Brown to brief you on the steps we are taking in the Gulf, I won't repeat that here. Rest assured, however, that when we meet I will want to discuss the region and events in the Gulf more generally. For now, let me say that the crisis triggered by Iraq's blatant aggression against Kuwait is a reminder of the need for peaceful settlements to problems in a violent, and yet vital region. Peace won't come if outlaws like Saddam Hussein are allowed to get away with aggression and conquest. Peace also won't come if states and peoples in the area feel insecure or threatened if they seek to negotiate and pursue a settlement. Finally, peace won't come if underlying grievances and aspirations aren't addressed.

All along we've understood that peace required a reconciliation between Israel and the Arab states and a settlement of Israeli and Palestinian differences. We have sought to work along both dimensions, seeing the advent of an Israeli dialogue with Palestinians in the territories as a first step in a process leading to elections, and negotiations. This step will change the psychology between Israel and the Palestinians in the West Bank and Gaza, opening the door to a real process of reconciliation. We also believe this initial step will facilitate the essential tasks of producing additional Arab partners for peace with Israel.

I feel strongly that if we are to counter the fundamentalists, the radicals, and other extremists, anywhere in the region we must preserve a sense of hope. We must counter their call for violence with a realistic pathway for reconciliation. To be sure we must be able to demonstrate that violence and conflict bring only pain and failure. That those who promote violence and aggression will gain nothing and will pay a heavy price for their adventures.

That's what we are determined to demonstrate in the Gulf today. But the best way to counter a Saddam Hussein is not only to frustrate his designs, but also to show that there is a realistic and fruitful alternative to his platform of conflict and coercion.

Pursuing peace between Israel and its neighbors must, therefore, remain a priority of ours. I know you share that view. And I also know you proceed from the same premises that I do: namely, that no peace is possible without a strong and secure Israel and no peace process can succeed if the U.S. and Israel aren't working closely together.

I am hopeful that our meeting will set us on the path of close cooperation on the peace process, building a credible basis on which to proceed. Let us be ready to take decisions, together, for peace.

Sincerely,

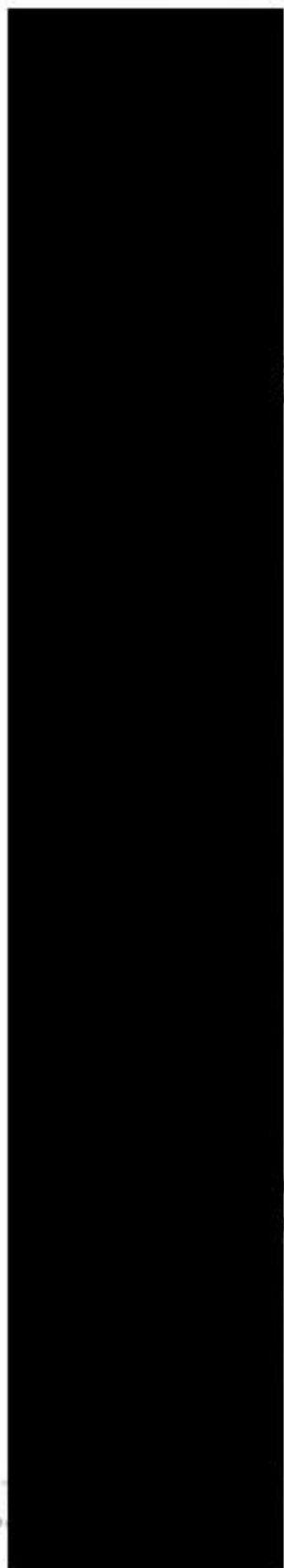
James A. Baker, III

1751
22-4

81443

ב י ת

ח ש ר ד

(201)675-2030 ליאון ג'ונס

(212)230-9403 הנרי קרביס
(303)476-7282

(212)695-7171 סם דומב

(212)730-7240 סטיב שניידר

(617)357-5107 נ. מילקובסקי

(212)949-9292 אנדראה מרכוס

7-9/8**** ישראל בני'ובה Hotel Du Rhone טל: 831
9-20/8**** ישראל בשוויצריה Park Hotel

(212)725-1211 מיטש צ'ופק

(212)354-4455 מורד זמיר

(212)572-6964 רונלד לאודר

(212)557-9214 ר. מרדוק

(212)476-4230 ג'יי וייסיס

(213)859-1240 מרב אדלסון

(212)456-7050 ברברה וולטרס

(212)308-7430 אייל עופר

(213)550-8777 לרי ויינברג

(703)556-0001 דיק וורחלין

(201)567-0933 רובן חסוס

(203)255-3805 עמוס חילוא

ג'ון

493 3118
(201) 935 8484
365 8484
(201) 935 8484

(202)862-0330 ביל ספיר

(202)965-0440 ג'ורג וויל

(202)872-8109 צ'קאוטומר

(212)556-1234 אב רוזנטל

312-435-1111
312-435-1111
(312) 435-1111

442

מקס קיל

(703) 829-8621

11/15

(214) 368-3305

(416) 862-6111

כ"מנח

מעמדה של ישראל בארצות-הברית ותהליך השלום

הערכת מצב ודרכי פעולה אפשריות

מאת: ד"ר דורי גולד

1. מבוא

משך החודשים האחרונים חוזרות ונשנות הערכות המציאות את ההרעה החמורה ביחסי ישראל-ארה"ב. בחינת ההצהרות הנשמעות בפי הנשיא בוש ומזכיר המדינה בייקר מאז חודש מרץ מצביעה בבירור על כרסום ניכר במעמדה של ישראל בממשל; הערת בוש בדבר התנגדותו כלפי התנחלויות במזרח ירושלים, נכונות בייקר לשקול שימוש במשקיפי או"ם בשטחים, ולבסוף דברי בייקר ביחס למספר הטלפון בבית הלבן. נכון הוא שלא כל מרכיבי היחסים התערערו. שלא כבתקופות מתח בעבר ביחסי ישראל-ארה"ב במימשלי פורד וקארטר, כיום היחסים מבוססים על תשתית רחבה יותר של קשרים, כולל שת"פ אסטרטגי, שנשארו איתנים. עם זאת קיימת מודעות גוברת והולכת בקרב ידידי ישראל לשחיקה במעמד ישראל לא רק בממשל כמו במשברים קודמים אלא אף בקרב מעוזי התמיכה: הקונגרס, הקהילה היהודית ודעת הקהל האמריקני בכלל. לטענתם, הכרסום מצטייר כאפקט מצטבר של ארועים מאז נפילת ממשלת האחדות ומחבטא בפגיעה קשה בתדמיתה של ישראל כדמוקרטיה אמינה ומדינה שוחרת שלום. כמוכן, ההתפתחויות האחרונות, כפרשת האכסניה ברובע הנוצרי, אך האיכו תהליכים שליליים בדימויה של ישראל, שהיו קיימים מאז פרוץ האינתיפאדה.

למרות המורכבות של מקורות הכרסום במעמדה של ישראל שורר קונסנזוס נרחב לגבי ההערכה שהתקדמות בתהליך השלום הינה האמצעי העיקרי לשיקום מעמדה של ישראל בבירה האמריקנית. בנקודה זו נצבת ישראל בפני בעיה קשה:

קשה לחזות התקדמות מוחשית בביצוע יוזמת השלום של ה-14 במאי באמצעות המכניזם המוצע על-ידי מזכיר המדינה ג'יימס בייקר והנוקט במעורבות של אש"פ כמידה שאינה מקובלת על ידי ממשלת ישראל החדשה. כידוע, בייקר דגל ביישום היוזמה הישראלית תוך קבלת אור ירוק מהארגון. נאידך, התקפת חש"פ על חופי ישראל מערערת במידת מה את יציבות יחסי ארה"ב-אש"פ במיוחד לאחר השעיית הדו-שיח ביניהם ומטילה בספק השגת התקדמות בנתיב הפלשתינאי, וזאת - בלא קשר לעמדת ישראל.

האתגר המרכזי לממשלת ישראל יהיה כיצד לתקן את הנזק שנגרם ביחסי ישראל-ארה"ב בתנאים בהם אינה צפויה התקדמות כלשהיא בתהליך המדיני במרכיבו הפלשתינאי.

במזכר זה ישנו ניסיון להתמודד עם הדילמה הנ"ל. ראשית, ייבחן מערך היחסים הנוכחי בין ישראל וארה"ב וייסקרו הנושאים שהביאו לשחיקה במעמד ישראל. כל אחד מהגורמים במימשל ובדעת הקהל האחראים למעמד ישראל ייבחן. שנית, על יסוד ניתוח הבעיות שנוצרו, יועלו הצעות לצעדים שראוי לנקוט על מנת להקל מעל למתח ביחסים. שלישית, שינת לב מיוחדת תיוחד לנושא פירוק הנשק במזה"ת; לגבי נשיא ארה"ב נושא תפוצת הנשק הכימי והטילי אינו פחות מרכזי בתפיסת המזה"ת שלו מאשר נושא ההתנחלויות. שני הנושאים רלוונטיים לשאיפתו הכללית להבטיח רגיעה אזורית ולקדם תהליך שלום.

2. מצב היחסים הנוכחי בין ארה"ב וישראל

בקרב המשקיפים על יחסי ארה"ב שוררת תמימות דעים ביחס לעובדה שמאז המשבר הקואליציוני, מעמדה המדיני של ישראל בעיני הממשל כמו גם בעיני תומכיה המסורתיים בקונגרס ובקהילה היהודית נשחק במידה רבה. חילוקי הדעות בקרב המשקיפים נוגעים למידת העומק של השחיקה ולאמצעים הדרושים לישראל להיטיב את מעמדה המדיני.

ישנם הטוענים שמרכיבים מסוימים שנשחקו אינם ניתנים לפתרון, בעוד שאחרים מאמינים כי ניתן לבסס מחדש רמות תמיכה קודמות. אחדים מתמקדים על התקדמות בתהליך השלום כאמצעי היחידי שביכולתו לשפר את היחסים; אחרים מתמקדים במספר נושאים אחרים שהובילו למצב הנוכחי בטיענם שנושאים השונים מתהליך השלום עשויים לסייע למעמד ישראל.

יש להוסיף כי ניתוח מדויק של מצב היחסים בנקודת זמן ספציפית הינו קשה ביותר לקביעה. על אף שניתוח היחסים צריך להשען ככל האפשר על נתונים ברורים כגון מגמות הצבעה בקונגרס או הערות של אנשי קונגרס בועדות, הרי שנתונים כאלו לאורך 3 החודשים האחרונים עדיין אינם מחוורים כל צרכם.

רב דאגתם של משקיפים רבים מבוססת על הערכות סובייקטיביות או שיחות רקע. תוצאות הסקרים והתנהגות בלתי-ידידותית של אנשי קונגרס כנראה תופענה רק כעבור כשנה חודשים או יותר (למשל בעת הדיונים על התקציב של 1992), בעת שהתאמה והסתגלות במדיניות הישראלית אולי תאחרנה את המועד. ברם, למרות הבעייתיות באיסוף נתונים, ניתן להעריך את הנקודות העקרויות שהוליכו לכרסום במעמד ישראל עם כל אחד מן השחקנים הראשיים המשפיעים על היחסים.

א. הבית הלבן

הנשיא בוש לא נטל על עצמו את עיצוב המדיניות המזרח-תיכונית; מזכיר המדינה בייקר עדיין אווז במרבית האחריות בנושאי המזה"ת. בייקר מעדיף לערב את הנשיא רק מעת שהתהליך המדיני יתקרב לפריצה דיפלומטית. חלק מהבעיה שנוצרה לאחרונה ביחסי ישראל-ארה"ב נובע מהגברת מעורבותו של הנשיא בתחומים כגון התנחלויות.

כתוצאה מכך גדל חלקו של מטה הנשיא בענייני המזה"ת. אין ספק שגישת היועץ לבטחון לאומי ברנט סקוקרפט וראש מטה הבית הלבן ג'ון סונונו פחות ידידותית כלפי ישראל בהשוואה לצוותו של בייקר. היה זה מטה הבית הלבן אשר הטעה את בוש ביחס לטענת שמיר שאחוזי העולים מבריה"מ שהתיישבו בשטחים נמוך ביותר באם לא לוקחים בחשבון את מזרח ירושלים. היועצים כמוכן כללו את מו' ירושלים בהערכתם ויצרו משבר אמינות נוסף. סקוקרפט הקטין בהערותיו, במהלך 1989 בערך המרכיב האסטרטגי ביחסי ארה"ב-ישראל. מעבר לכך, אפילו ב-1979 כששירת בתפקיד יו"ר משותף של קבוצת עבודה על המזה"ת שהוקמה ע"י "המועצה האטלנטית", היה סקוקרפט חתום על דו"ח שהציע הגברת המגעים בין ארה"ב ואש"פ ו"ישות פלשתינית בגדה המערבית ובעזה". לגבי סונונו, קשריו עם ארגונים ערביים אמריקאיים ידועים.

בוש עצמו ניגש לתהליך המדיני בלא כל העדפות אידיאולוגיות; אין הוא ידוע בתמיכה כלפי מדינה פלשתינאית. השקפותיו מונחות על ידי פרגמטיזם ושאיפה פוליטית לנצחון דיפלומטי. הרבה דיו נשפכה בנוגע להתערבותו של הנשיא בעניין

ההתנחלויות. בדומה לחילוקי הדעות בין בגין וקארטר, הנשיא מבין כי השיג התחיבויות מאת ראש הממשלה שמיר שכפי הנראה שמיר לא התכוון להביע. על פי מקורות המקורבים לנשיא, הלה חש כי ממשלו מתווך הסכם בין ישראל והפלסטינאים בנוגע לשטחים וכל התנחלות נוספת מנחילה יתרון לישראל ("ISRAEL IS STACKING THE DECK"). הוא חש כי אינו יכול להציג עצמו כמתווך הוגן כל עוד התנחלויות חדשות קמות.

ההתנחלויות יצרו משבר אמון בקרב הדרגים הגבוהים של שתי הממשלות. המשבר אף נתחדד לאור היחסים המצויינים שנוצרו בין בוש ומנהיגים ערבים כגון המלך חוסיין שהיה המנהיג הזר הראשון שסעד עם הנשיא בוש וכך גם לגבי נשיא מצרים מוברק. לבוש אף יחסים מצויינים עם מנהיגים ערביים במפרץ הפרסי. הם כולם התמקדו בנושא ההתנחלויות. החרפת בקורת ערבית כלפי לחץ אמריקני על בריה"מ להגירה חופשית של יהדות בריה"מ הוסיפה לשמור על גחלת נושא ההתנחלויות בסדר היום של הנשיא. הוא נחפש אחר נוסחה שתיישב את רגישויות הערבים ובאותה נע תשמר תמיכה בעליה יהודית סובייטית. משבר האמון ביחס להתנחלויות קשור לדעה הרווחת בווינגטון שישראל כלל לא התכוונה להוציא לפועל את יוזמת השלום שלה מה-14 למאי.

ידוע כי הנשיא חש שישראל אינה לוקחת בחשבון במידה מספקת את האינטרסים של ארה"ב כאשר היא עוסקת במדיניותה באזור. תחושה זו בלטה בפרשת השייך עוביד. העדר התחשבות באינטרסים של ארה"ב יוצר דעות בבית הלבן בסגנון של "ישראל רק לוקחת ואינה נותנת".

יחסים בין המנהיגות הישראלית והנשיא הינם כרי תיקון. בוש אף ידוע בהיותו מנוסה מספיק בכדי לא לאפשר להעדפותיו האישיות להשפיע על שיפוטו הפוליטי. היעדר כימיה אישית בין הנשיא בוש וראש הממשלה שמיר קיים ביחסים ביליטריים אמריקנים אחרים.

ישראל הצליחה בשנותיו של קארטר לנהל יחסיה עם ארה"ב על אף כימיה טובה יותר ששררה בין קארטר וסאדאת מאשר בין קארטר ובגין. הנשיא, יש לשער, ימשיך להדגיש את ההתנחלויות ובנוסף יקרא לפתיחה של סוג כלשהוא של דיאלוג ישראלי-פלשתיני. אלו יהיו עדיין המרכיבים העיקריים המשפיעים על גישתו הכללית כלפי ישראל. כמוכן, שינויים גדולים ביחסי ארה"ב-אש"פ יאזנו את תפיסתו לגבי הדו-שיח הישראלי-פלשתינאי, אך לא ישנו כהוא זה את גישתו לנושא ההתנחלויות. מרכיב אחר המשפיע על מדיניות בוש היא עירק; כבר דווח שבוש נכוד מחשואות בין פיוסו את עירק ופיוסו את סין. קשה יהא להפריז בהבלטת חשיבות השקפתו של הנשיא כלפי ישראל, שכן ההיא משפיעה על הלך-הרוחות בקרב הדרגים הנמוכים יותר.

ב. מחלקת המדינה

מזכיר המדינה ג'יימס בייקר הקדיש שימת לב לענייני המזה"ת הרבה למעלה מכפי שציפה כשהגיע למשרתו ב-1989. אחיזתו העיקשת בנושא הדו-שיח בין ישראל והפלשתינאים נבעה בעיקר מהתחושה שהצלחה דיפלומטית היא בגדר האפשר ופחות מהתפיסה של איום כלפי אינטרסים אמריקנים. ציפיותיו כלפי הצלחה אפשרית התבססו בעיקרן על שכנוע דיפלומטי מצרי מחד, ומאידך על הערכה המפחיתה את הפערים שהתקיימו בין מערך וליכוד. בייקר, כבוש, מקיים תקשורת טובה עם המנהיגות המצרית. למעשה, הערכת בייקר את העמדה הפלשתינאית נוצרה בעיקר מענה שהמצרים סיפרו לו ואת העמדה הישראלית על-פי שר הבטחון לשעבר יצחק רבין.

מכיון שהמפגש הישראלי-פלשתיני בקהיר היה אפשרי בעיניו, בכך נעוץ עומק התסכול שלו כיום. קשה לשער, אם כן, שיגלה סבלנות

כלפי קצב דיפלומטי איטי שינוהל על ידי הממשלה הישראלית החדשה. מעבר לכך, מאז שנסיונותיו להוציא לפועל את סעיף הבחירות ביוזמת שמיר קיבל את הכותרת "תוכנית בייקר", יש לו חלק אישי משמעותי בהצלחה דיפלומטית במזה"ת.

בייקר נקט בסגנון דיפלומטי נוקשה כלפי ישראל שלא כקודמו ג'ורג' שולץ; תפיסת יועציו היא ששולץ לא השיג מאומה במאמציו לטפח אמינות אצל מנהיגים ישראלים. הטקטיקות בהן נקט בייקר כלפי ישראל הלכו ונתקשו במשך הזמן. בייקר אינו מפגין חרטה או ספק לגבי התועלת הדיפלומטית של סיגנונו. כשנשאל בחודש יוני בת-וועדת החוץ של בית הנבחרים האם סיגנונו הדיפלומטי לא הכביד על תהליך השלום, שוב ענה בייקר בצורה נוקשה והזכיר את מספר הטלפון של הבית הלבן.

על אף מעמדו הייחודי של בייקר כמזכיר מדינה שהוא גם חבר משכבר הימים לנשיא, עוצמתו של בייקר מתאזנת על ידי רגישותו כלפי ביקורת פנימית הנובעת משאיפותיו לנשיאות.

בייקר, בדומה לבוש אינו מודרך על-ידי אוריינטציה אידיאולוגית המשפיעה על תפיסתו את הסכסוך הערבי-ישראלי. הוא אינו מונחה על-ידי תפיסה גיאופוליטית גלובאלית, בעיקר מאז הגיע לקיצו עידן המלחמה הקרה. הוא אינו ידוע כתומך במדינה פלשתינאית כמו כמה מיועציו. ברם, מדיניותו בכללה, בהקשר התהליך המדיני התבססה על מעורבותו של אש"פ.

משחר והדיאלוג האמריקני-אש"פי לא היווה צינור דיפלומטי לביצוע יוזמת הבחירות של שמיר, הרי שהשניית הדו-שיח לא תוביל בהכרח לאימוצה של תוכנית מדינית מזרח תיכונית חדשה ע"י בייקר. קיימת אמינות קלושה ביותר בקרב יועצי בייקר באשר לטענה הישראלית שתהליך השלום יכול להתקדם עם הפלשתינאים בלעדי אישור אש"פ.

בייקר הצהיר בשבוע הראשון במאי 1990: "השקפתנו היא כי דו-שיח לא יקויים בין פלשתינאים וישראל, אלא אם כן אש"פ יסכים ויתיר זאת...". אפילו לאחר השעיית הדו-שיח בין ארה"ב ואש"פ, בייקר חזר והדגיש שמדיניותו עדיין מונחה ע"פ אותה תפיסה.

ג. משרד ההגנה

עמדתו הגלויה של מזכיר ההגנה ריצ'ארד צ'ייני כלפי ישראל מצטירת כידידותית יותר משל הדמויות העיקריות המעצבות את מדיניות החוץ האמריקנית בממשל. השקפתו היא תוצר של תפיסתו הכללית כי בעולם של שינוי ואי בטחון, ארה"ב חייבת לעשות מאמצים מיוחדים לשימור יחסי חברית הגלובאליים שלה. כפי שהוא עצמו הזכיר בנאום על יחסי ישראל-ארה"ב מה-13 במרץ 1990: "בעולם המשתנה כה מהר עלינו להתאמץ יותר מאי פעם, תוך הפגנת חזון והתמדה, על מנת לשמור על חוסנם של היחסים עם בעלי בריתנו". צ'ייני היה הספקן בממשל לגבי השאלה האם העידן שלאחרי המלחמה הקרה אכן החל. אולם בהשקפתו החיובית הכללית בנדון שתוף פעולה אסטרטגי ישראלי-אמריקני יש רק נגיעה קלושה למכלול היחסים וזאת בשל עליונותו של בייקר ושיקולי מחלקת המדינה בעיצוב מדיניות החוץ.

ד. הקונגרס

מצב היחסים הרעוע בין ממשלת ישראל והממשל נראה כבר בעליל בנובמבר 1989, בעת ביקורו השני של רה"מ שמיר לווישינגטון. ההתפתחויות האחרונות בשחיקת מעמדה של ישראל בארה"ב חלו בקרב הקונגרס במדה רבה יותר מאשר בקרב הממשל.

חלק מבעיות ישראל עם הקונגרס נבע מהעובדה שישראל היתה צריכה להשתמש בהון פוליטי רב בפרק זמן קצר יחסית, בעטיו של הצורך להתמודד בממשל בלתי ידידותי. לכן, ביוני 1989, בתגובה לנאום בייקר באיפ"ק מחודש מאי, הועבר מכתב פרו-ישראלי ובו חתימות של 95 מתוך 100 סנאטורים ו-235 מתוך 435 חברי בית הנבחרים. בספטמבר הוצא מכתב נוסף בסנאט ובו 68 חתימות הקוראות למחלקת המדינה כנגד הענקת ויזה שתאפשר לערפאת להכנס לארצ"ב.

בפברואר 1990, חתמו 73 סנאטורים במכתב נוסף לנשיא ובו חלקו על הצעת הסנאטור דול לקצץ ב-5% מהסיוע לחמש המדינות המובילות בסיוע חוץ. חודש לאחר מכן בעקבות הערת כוש בדבר ירושלים, כל 100 חברי הסנאט תמכו בהחלטה המצהירה על ירושלים כבירת ישראל; החלטה דומה הועברה בבית הנבחרים על ידי רוב של 374 נגד מיעוט המונה 34 חברים בלבד.

ההחלטה האחרונה בדבר ירושלים במרץ היתה נקודת מפנה וסיפקה סיבות חדשות לדאגה אודות מעמד ישראל בקונגרס. חברים רבים מבית הנבחרים בזמנו אמרו באורח פרטי שזוהי הפעם האחרונה בה יעשו מחווה מיוחדת עבור ישראל. אחרים העידו בדלתיים סגורות שחל שינוי באינטנסיביות של תמיכתם בישראל; אם קודם לכן, הם תמכו בנושאים ישראליים מתוך שיקולים פוליטיים ומתוך המסקנה שישראל צודקת, כיום הכסיס של תמיכתם, לטענתם, הינו פוליטי גרידא. עניין אחר המעיד על הלך רוח משתנה בקונגרס היה הנסיון שהחל בפברואר להשיג ערבויות על הלוואה בסך 400 מליון דולר להשכנת עולים בישראל. לפני מספר שנים היתה ישראל יכולה להשיג 400 מליון דולר נוספים כמענק ולא רק כערבות על הלוואה. כשסנאטור אינווי (דמוק. הוואי) אכן הציע להחליף זאת למענק, הקהילה היהודית יעצה לו שיימנע מכך, וזאת בשל האקלים הפוליטי העכור.

לכסוף, למרות שישראל השיגה עמלה מוקטנת עבור החלואה (מיליון דולר במקום ארבעה מיליון דולר), הרי שלאחר פרשיות האכסניה ברובע הנוצרי הצליח חבר בית הנבחרים דיוויד אובי (דמוק. וויסקונסין) לקנוס את ישראל בהגדילו את העמלה המופחתת ל- 2.8 מיליון דולר. עובדת הענשתה של ישראל באמצעות פעולות של הקונגרס מהווה תקדים חדש ומסוכן.

משבר אלמנטים פעלו כנגד ישראל בקונגרס. ראשית, קיימת מחלוקת גדלה והולכת ביחס לעתיד סיוע החוץ האמריקני בנידון הקץ של המלחמה הקרה ותחילתו של מיתון בכלכלה האמריקנית. נכון הוא כי חוק סיוע החוץ הועבר ברוב הגדל והולך הן בסנאט (11-89-1989, 15-76-1988) והן בבית הנבחרים (69-329-1989, 90-328-1988). האופוזיציה הדמוקרטית של בוש בקונגרס בעצם ביקרה את רמת הסיוע למזרח אירופה וקראה להגדלת סיוע החוץ לדמוקרטיה החדשות. כאמור לעיל, 73 סנאטורים התנגדו להצעת דול לקיצוץ הסיוע לישראל ולארבע מדינות נוספות. במכתב הושמעה בקורת ציבורית כנגד דול מפי סנטורים רבי עוצמה כגון פטריק ליהי (דמוק' וורמונט) וסאם נאן (דמוק' ג'ורג'יה). הצעות בבית הנבחרים בתחילת אפריל לקצץ בסיוע חוץ ב-5% נכשלו באופן מכריע.

עם זאת, שינוי בהלך הנפש האמריקני היה ברור בתחילת מאי בהגיע שטף של מכתבים לחברי קונגרס רבים בהם מובעת התנגדות לסיוע חוץ ולסיוע לישראל בפרט. בטרם הציע דול קיצוץ ב-5% בקרב 5 המדינות המסתייעות ביותר, לא היתה מודעות רבה מחוץ לווישינגטון בדבר חלקה הניכר של ישראל בתקציב סיוע החוץ. הפולמוס הציבורי בדבר הצעות דול בעתונות האמריקנית הגדיל את הידע הציבורי בזמן שפעולות ישראל ברובע הנוצרי בירושלים והאינתיפאדה גרמו לנכור בקרב אמריקנים רבים.

שנית, אנשי קונגרס יחידים הביעו יותר ויותר בקורת גלויה ביחס למה שראו כהפרות של זכויות האדם מצד ישראל בשטחים. עוזר מזכיר המדינה לזכויות האדם ריצ'ארד שיפטר נשאל על כך על ידי חבר בית הנבחרים פיטר קוסטמיר (דמוק' פנסילבניה) בדיון ב-10 למאי, שבו הריסת בתים בשטחים גונתה בחריפות. סגירת שערי אוניברסיטאות ובתי ספר היתה מקור רגישות נוסף שהוביל למכתבים נוקבים שהועברו בקונגרס והוחתמו על ידי ידדי ישראל כסנטור אינווי, משך שנתיים ברציפות.

שלישית, בדלתיים סגורות, המשבר הקואליציוני בישראל גרם ללעג כלפי המערכת הפוליטית הישראלית וכלפי המוניטין הישראלי כדמוקרטיה מתפקדת. יש לזכור שחלק מהמטלות של הקונגרס הוא לבדוק ולחקור בזבז והונאה בקרב הרשות המבצעת. ישראל נבחנת לעתים תכופות באותה עין בקורתית. לדוגמא, ידיד מקורב לישראל, סנטור רודי בושויץ (דמוק' מינסוטה) העלה לאחרונה את ענין חוסר היעילות בענף הבניה בישראל, בפולמוס של הסנאט בדבר 400 מליון הדולר שהוזכרו לעיל. אמריקנים שמרנים מבקרים פעמים רבות מתן מענקים לכלכלה הסוציאליסטית של ישראל. בשל ראייה בוחנת זאת באשר לשמוש בסיוע אמריקני, התערבות הממשלה הישראלית בתקציבים לאכסניה ברובע הנוצרי גרמה ליתר נזק למעמדה בקונגרס.

רביעית, הפלוג בישראל ביחס לתהליך המדיני וכן הפלוג שהופיע בקרב הקהילה היהודית הקשה על חברי הקונגרס לאבחן מהי עמדה פרו-ישראלית ומה לא, וזאת - בשל קשת ההצעות הנוגדות. כך בקיץ 1989, כשמספר ארגונים יהודיים תמכו בתיקון הלמש שיגביל מגעים אמריקנים עם אש"ף, ארגונים יהודיים אחרים התנגדו לתיקון. בנושאים שיש בהם קונצנזוס ישראלי כירושלים, תמיכת הקונגרס בישראל נשארת איתנה, אך ברגע שנושא נתפס בקונטרוברסלי בקהילה היהודית עצמה,

לישראל אין אותה היכולת להשיג את תמיכתו. כמובן בענין התנחלויות שאין בו קונצנזוס רחב, אין שום סימן המעיד על אהדה בקונגרס כלפי העמדה הישראלית. אילו ילחץ הנשיא בנושא קפאון בהתנחלויות, ההתנגדות לכך בקונגרס תהא מבוטלת. מעבר לכך, לאחר התקדים בהטלת קנס על ישראל בפרשיית האכסניה ברובע הנוצרי, העלה דיוויד אובי, יו"ר ועד המשנה לפעולות של וועדות ההקצבות של בית הנבחרים, את האפשרות לקנוס את ישראל על כל התנחלות נוספת ע"י הורדת ערך ההתנחלות מתקציב סיוע חוץ: "...אם ישראל תרחיב את ההתנחלויות בכל צורה שהיא, או אם תקים התנחלויות חדשות, אני מתחייב לתמוך בכל בקשה שיעשה הממשל בשנת כספים הבאה, לקצץ בסיוע בצורה שתעלה בקנה אחד עם הרחבת ההתנחלויות".

לסכום, מעמד ישראל בקונגרס נשאר חזק אם נבחן את מגמות ההצבעה בלבד. אולם שחיקה ברורה בתמיכה חלה וזו תשפיע אולי על הצבעות עתידיות. הקונגרס אינו יכול להלקח כמובן מאליו. השחיקה האחרונה כפי שהוזכר היא פונקציה של מספר מרכיבים. אנשי קונגרס רבים מאמינים שתזוזה בתהליך השלום היא עדיין הגורם החיוני ביותר המשפיע על מעמד ישראל; חבר בית הנבחרים מל לוין (דמוק' קליפורניה), מבין תומכיה הגדולים של ישראל, תאר את תהליך השלום בראיון ל"WASHINGTON JEWISH WEEK" ב-31 למאי כ"צעד הקריטי ביותר שעל ישראל לנקוט בו כדי לזכות בתמיכת הקונגרס כיום. לדעתו, לאור האווירה השוררת בקונגרס, ישראל אינה יכולה לסמוך על תמיכת הקונגרס כנגד לחצי הממשל. בחינת עדויות של חברי הקונגרס בוועדות החוץ מצביעה בבירור על חוסר שביעות רצונם מהסגנון הקשוח שהממשל נוקט כלפי ישראל אך לא מתוכנן ומהות המטרות הדיפלומטיות כלפי רעיון המפגש הישראלי-פלשתיני בקהיר. הדים חיוביים בקונגרס נשמעו משהזמין ראש הממשלה את נשיא סוריה לפתוח במו"מ לשלום;

הקונגרס נראה הרבה יותר פתוח להצעות ישראליות אלטרנטיבות
המקדמות את השלום ואינו נעול על אמירת "כן" לבייקר בלבד.

ה. הקהיליה היהודית אמריקנית ודעת הקהל הכללית

בדומה לקונגרס ולרשות המבצעת, המנהיגות היהודית אמריקנית
הדגישה את חשיבות ההתקדמות בתהליך המדיני. סימור רייך, יו"ר
ועידת הנשיאים של ארגונים אמריקנים יהודיים עקריים הכריז ב-4
ליוני שאי-תזוזה מצד ישראל בנוגע לתהליך המדיני תפוג עמוקות את
יהדות אמריקה.

ההשקפה של מנהיגים יהודיים אמריקנים בדבר מהות הצעדים
שישראל צריכה לנקוט בהם היא מורכבת. רובם מחזיקים בדעות פרטיות
שייראו כיוניות בישראל; על-פי סקר שנערך בידי הסוציולוג פרופ'
סטיבן כהן ושנעשה ב-1989, הרוב סבורים שעל ישראל לדבר עם אש"פ
בתנאי שאש"פ יכיר בישראל ויוותר על הטרור (73% בעד 20% נגד).
ברם רוב דומה לו סבורים שאין למנהיגות היהודית הזכות להתערב
בנושאים הקשורים לבטחון ישראל. כהן עצמו מסכם באמרו כי בניגוד
למגמה היונית שלהם, קיים בקרב המנהיגות הזאת "גורם נאמנות" חזק
- דהיינו, הם חשים שאין זה מתפקידם לומר לממשלה הישראלית מה
לעשות מאחר והם חיים באמריקה. על בסיס ניתוחו זה, היהדות
האמריקנית מן הסתם תרחיק לכת בתמיכתה ביוזמת שלום ישראלי, גם אם
באופן פרטי אין הם מסכימים עם כל פרטי היוזמה. כפי שיפורט בפרק
הבא, אין ממשלת ישראל מציגה תמונה כוללת המצביעה לאן המדיניות
הישראלית חותרת או לפחות פרמטרים סבורים באשר להסדר הקבע שבסוף
התהליך. הדבר מקשה על הארגונים היהודיים ברחבי ארה"ב להתמודד
עם אירגונים פרו-ערביים האוחזים בפתרון TWO-STATES המוצע ע"י

אש"פ בעוד שלאירגונים היהודים אין "חזון" אלטרנטיבי לפתרון המסבר את האוזן.

עם הקפאת התהליך המדיני המנהיגות היהודית אמריקנית החליפה את תשומת לבנו לנושאים אחרים חשובים בקשר היהודי-ישראלי-אמריקני. מישור אחד של פעילות היה רפורמה בבחירות. אין ספק שממשלה ישראלית המקדמת שינוי שיטת המימשל ובחירות תגביר את יוקרתה בקרב הקהילה היהודית-אמריקנית. האתגר בקליטת היהדות הסובייטית בישראל כבש את דמיון יהדות אמריקה כמטלה המיידית הבאה של ארה"ב וישראל כאחד. האם צעד בכיוון רפורמה בבחירות וקליטת עליה סובייטית יסיטו את יהודי אמריקה מהצורך להתמודד עם תהליך השלום, זאת קשה לוודא.

לא נערכו סקרים גדולים המצביעים על שנויים בדעת הקהל האמריקנית מאז נפלה ממשלת האחדות. האינתיפאדה בזמן שקדם למשבר הקואליציוני לא חיזקה אהדה לערבים ככלל, אלא גרמה לכמה תומכים קודמים של ישראל אי-ודאות בדעותיהם. אהדה גוברת לפלשתינאים נתלוותה לרוב באי שביעות רצון מאש"פ ובייחוד מערפאת. (1989 - סקר של פן ושואן - ADL)

אך למרות שעל פי רוב סקרי דעת הקהל אין סימנים מובהקים של סחף מתמשך במעמדה של ישראל מול מדינות ערב, האהדה הגוברת לפלשתינים מתלווה בשאיפה גדלה והולכת לפתרון מדיני עתידי המתבסס על מדינה פלשתינאית. מגמה זאת בולטת בעיקר בקרב אליטות יהודיות ולא-יהודיות. סקר של כהן 1989, 1990 סקר של ADL.

3. אופציות ישראליות לחיזוק יחסי ארה"ב-ישראל בהיעדר התקדמות

בתהליך המדיני הישראלי-פלשתינאי

בטרם תיבחנה האופציות של ישראל לשיפור מעמדה בארה"ב, יש הכרח לשרטט מספר מצבים פוליטיים שונים שישראל עלולה למצוא עצמה בהם, המותנים בתגובה שתיתן למזכיר ביקר. המימשל נראה נחוש בדעתו להשיג ויתורים ישראלים ביחס לפלשתינאים בעלי כתובת כפולה ומגורשים, בכדי לקדם את התחלת הדיאלוג הישראלי-פלשתינאי. המיקום בקהיר אינו נראה כמהווה אלמנט מכריע. אילו ישראל תחליט שלא ללכת לקראת העמדה האמריקאית או תנטוש את רעיון המו"מ הקודם לבחירות, הרי שמגמות נוכחיות ביחסי ארה"ב-ישראל יחריפו עוד יותר. ספק הוא אם ארה"ב תיזנח לגמרי את יוזמת שמיר, על אף שמושמעים מדי פעם קולות הרומזים על חזרה לרעיון הועידה הבינלאומית. אולם היא תחדל מלבקש באופן פעיל את יישום היוזמה. ארה"ב אינה יכולה לשחרר עצמה מבחינה דיפלומטית מהמזרח-התיכון. עליה להישאר מעורבת בעטיו של מתח אזורי גובר, גם אם רמת המגעים בדרגים הגבוהים ביותר בקרב ארה"ב וישראל חרד למינימום. יותר מכך, ארה"ב תבקש להדגיש כי הקשר הבטחוני בין השתיים יימשך על-אף היעדר ההסכמה הפוליטי; וושינגטון מכירה בכך שמירקם היחסים בינה לבין ישראל הוא חלק מאזן ההרתעה הערבי-ישראלי. תוך אילוצים אלו בהפעלת הלחצים על ישראל, הממישל יעדיף לנצל את בעלי-בריתו בקונגרס, כסנאטור דול, על מנת לאיים על ישראל בקיצוצי סיוע ועונשים כספיים על פעולות התנחלות. המימשל עצמו יגביל את פעילותו בהמנעות מהטלת ווטו באו"ם ובגינויים של דובר הבית הלבן בקשר למדיניות שיראל בשטחים. בהיעדר כל יוזמה מדינית, הקונגרס יתמקד ביתר שאת בתנאים הקיימים בשטחים, בעיקר בשאלות הנוגעות

CBM

Bush-
Chen
Wang

(1.) Foreign
Exercise

(2.) Visits
of officials

החלטה
ה.נ

החלטה-החלטה

לזכויות-האדם. ידידי ישראל, מתוך ריגשות מבוכה, יתקשו לקדם אינטרסים ישראלים בתוך הקונגרס ובמסגרות מפלגתיות ברחבי ארה"ב. הפילוג בקרב הארגונים היהודים יעמיק, כאשר חלק מהם יביע בפומבי את מתאמת הנמרצת כלפי המדיניות הישראלית.

כמובן, אילו תיענה ישראל לויתורים המתבקשים על-ידי בייקר, ישתפרו יחסיה עם הרשות המבצעת כולה. הקונגרס והקהילה היהודית האמריקנית יגיבו בהתלהבות לתשובה חיובית ישראלית. ברם, אמירת "כן" כפה מלא לבייקר לא תהא מספקת לשיקום הקשרים בין ארה"ב לישראל. עדיין קיימת מידה רבה של מתח בין שני הצדדים. למרכיבים רבים בתדמיתה הירודה של ישראל בתור "דמוקרטיה מתפקדת" אין ולא כלום עם בייקר והתהליך המדיני. אם נקודת הקיפאון תתרחש להבא, מייד תסבול ישראל נסיגה נוספת במעמדה. יותר מכך, ממשיך בוש כבר הפגין חזור והפגן שבמצבי קיפאון יעדיף להטיל את האשמה על הצד הישראלי בכדי להשיג ממנו ויתורים, תחת הטלת אשמה על הצד הערבי לבדו. ישראל חייבת לשקם את חסינותה בפני לחצים מתמשכים של המימשל על ידי שיפור מעמדה בקונגרס ובדעת הקהל.

בנקודת זמן זו, אין תחליף לשיחות ישראליות-פלשתיניות כמרכיב המרכזי בכל מאמץ להשיב את יחסי ישראל-ארה"ב לתקנם. המימשל נעול על תוכנית בייקר ליישום תוכנית הבחירות של ממשלת ישראל. ברם, נסיון לדו-שיח - בעיקר דו-שיח שאינו מצליח בשל הפער הקיים בין הצדדים - עלול שלא להוות גורם משפיק לתיקון הקשר בין ירושלים וושינגטון ולהגנה בפני המתיחות הנעוצה באינתיפאדה מתמשכת. האמצעים הבאים מוצעים כצעד המקביל ליוזמה כלפי הפלשתינאים. אם ממשלת ישראל תסרב לשתף פעולה עם ארה"ב בקידום תוכנית הבחירות על פי המנגנון האמריקאי צעדים אלו אולי ירככו את המחלוקות בקרב שתי הממשלות, אך רק באורח מינימלי. אילו תנסה

ישראל לקדם את יוזמת הבחירות שלה אך תמצא עצמה במבוי סתום, הרי שאמצעים אלו יסייעו להגנת מעמדה בעיקר במעוזי התמיכה שלה.

לבסוף, יש להדגיש כי בעוד יוזמה כלשהיא לפירוק נשק עם מדינות ערב, כפי שיצויין בהמשך, תקודם בד בבד עם יוזמה המכוונת לפלשתינאים, עם הזמן אולי תעדיף המדיניות של ארה"ב להעביר את מרכז הכובד מהמרכיב הפלשתינאי למרכיב פירוק-הנשק בייחוד אם תיחסס הדרך להבנה פלשתינאית-ישראלית.

* אם ממשלת ישראל קוראת ליישום של כל ארבעת הנקודות המרכיבות את יוזמת שמיר מאפריל 1989, ולא תוכנית הבחירות בלבד, היא חייבת לפתח את שלוש הנקודות שהיא מעוניינת לקדם. כזכור, תוכנית הממשלה מה-14 למאי 1989 התייחסה בעיקר לתוכנית הבחירות. משום כך, אם הממשלה החדשה מעוניינת להדגיש את הנקודה השנייה היא חייבת להציג פירוט מקביל לגבי שלום עם מדינות ערב. פירוט זה יכול להתייחס לכל שלב של השלום עם הפלשתינאים: שלב הבחירות, שלב הסדר ביניים, ושלב הסדר הקבע. הממשל מעדיף לא להתייחס כרגע לנקודות האחרות. אך, אם ישראל היתה דורשת שיחות עם חלק ממדינות ערב (כגון ירדן ועירק אשר יחד עם מצריים הם חברים במועצה לשת"פ ערבית) במקביל לשיחות עם הפלשתינאים, צעד כזה היה יכול לרכוש אהדה והבנה בקונגרס ובקהילה היהודית. החשוב הוא להציע מנגנון לביצוע ויישום הנקודה השניה.

* על ישראל להפגין בפני הנשיא בוש שהיא לוקחת בחשבון אינטרסים אזוריים של ארה"ב בעקבות חוסר ההבנה שנתגלע בפרשת השייך עוביד. תחום אחד של רגישות אמריקנית פוטנציאלית במובן זה הוא עתיד השלטון של המלך חוסיין בירדן. חששות המלך באשר

לכוונות ישראל להפוך את ממלכתו למדינה פלשתינאית יגברו עם כינון הממשלה החדשה ויוכלו להופיע בשיחותיו הטלפוניות עם הנשיא. נכון הוא שהממשל מאוכזב מהמלך בכל הקשור לגישתו כלפי יוזמת שמיר. צעדים ישראליים לעידוד היציבות של ירדן, גם אם לא יהיו יעילים, הרי שלפחות יפגינו כוונות טובות בפני הממשל. אילו היתה ישראל מסוגלת להשיג אשור להעברה מזערית מסיוע כלכלי לירדן, יחסו החיובי של הנשיא לישראל יגבר.

* בלא כל ספק קפאון התנחלויות דה פקטו יבטא התייחסות לנושא שהפך מטריד ביותר לנשיא באופן אישי. המצב הגרוע ביותר שיכול לקרות יהיה כאשר הממשלה תידע את הממשל באופן פרטי שלא תבנה התנחלויות חדשות ואז "תיתפס" כשהיא מרחיבה התנחלויות קיימות בלא שאמרה לווינגטון שהרחבת היישובים אינה נכללת בקפאון. עדיף לישראל להוריד את רמת המוערבות של הנשיא וצוותו בנושאים מזה"תיים, ולהשאיר את מרבית העיסוק בנושא הישראלי במחלקת המדינה -- וזאת עם כל הבעייתיות של המזכיר בייקר.

* כל עת שממשלת ישראל קובעת שאין מו"מ עם אש"ף, הדרגים הבכירים שבה חייבים לקיים מאמצים נראים לעין לפתוח בהדברות עם הפלשתינאים ביהודה, שומרון וחבל עזה. בדעת הקהל האמריקני יש חלוקה ברורה בין הפלשתינאים - שרכשו אהדה אמריקנית גוברת בשנים האחרונות - ואש"ף. יש טענות חוזרות ונשנות בקרב ידידי ישראל בווינגטון שממשלת ישראל מסרבת לא רק לדבר עם אש"ף אלא אף להתייחס בכלל לחלק מהשאיפות של האוכלוסיה המקומית, אפילו ברמה ההצהרתית בלבד.

* ישראל צריכה לסקור מחדש במשנה זהירות את מערכת הענישה באינתיפאדה בלוקחה בחשכון דאגה גוברת בקונגרס בדבר זכויות אדם פלשתינאיות. שיטות בלתי יעילות המנכרות את דעת הקונגרס חייבות להיבחן מחדש. סנקציות כנגד מערכת החינוך היוו מקור לדאגה לאישים מובילים בקונגרס. תשומת לב הנשיא עצמו ניתנה לפצועים ובעיקר לילדים שביניהם. יש לקרוא לפלשתינאים בשטחים להרחיק ילדים ובתי ספר מהאינתיפאדה ובאותה עת לדוגמא, ישראל תוציא את טירוני צה"ל מהשטחים, וכך, תיפול אחריות הפגיעה בילדים וסגירת בתי הספר על כתפי מנהיגי האינתיפאדה.

* למרות שהנושא של שינוי שיטת הממשל במדינת ישראל הינו עיניין פנימי בעיקר, אין ספק שרפורמה במערכת הפוליטית הישראלית תשפר במידה ניכרת את מעמדה של ממשלת ישראל בקהילה היהודית.

* ישראל נמנעה בזהירות מלתאר מה תבקש בנקודה של סטאטוס סופי, זאת בשל חילוקי דעות ממשיים בין מדיניות אמריקנית לגבי נסיגה ישראלית ולגבי עמדות של הליכוד והמערך. אולם כתוצאה מכך, ישראל לא היתה מסוגלת להציג אפילו פרמטרים כללים כיצד ייראו היחסים בין ישראלים, פלשתינאים וירדנים בסוף התהליך. במשך תקופה זאת, אש"פ הצליח לקדם את הסיסמה הקוראת לפתרון של שתי מדינות -

two state solution - בלא שיצטרך להתחרות כנגד אלטרנטיבה ישראלית. ככל שפתרון שתי מדינות מתקבל יותר בארה"ב, כן הולך מעמדה של ישראל וניזוק. מאחר ומדיניות רשמית אמריקנית אינה תומכת ביצירת מדינה פלשתינאית, הרי שישראל, על ידי הצגת אלטרנטיבה לפתרון שתי מדינות, תוכל להשפיע על ניסוח חשיבה אמריקנית לגבי הסטאטוס הסופי. אף אם החזון הישראלי יהיה בלתי

מקובל לחלוטין על הפלשתינאים - לדוגמא, פשרה פונקציונאלית בקונפדרציה ישראלית-ירדנית - עצם הבאת יעד דיפלומטי ישראלי, שיראה כפתרון הוגן בפני דעת הקהל האמריקני, תחזק מבחינה מהותית את עמדת ישראל בקונגרס ובקהילה היהודית האמריקנית, במקרה של קיפאון בתהליך המדיני.

ב. יוזמת פירוק נשק ישראלית

ממשל בוש הראה משך השנה וחצי האחרונות שהוא אינו מתכוון להשתחרר מתהליך השלום ולהניח את ישראל לנבשה מפאת תסכול או סדרי עדיפות גלובאליים אחרים. אם ממשלת ישראל אינה מעוניינת לאמץ את המנגנון שהוצע ע"י בייקר ליישום תוכנית הבחירות (בשל מעורבות אש"פ) הרי עליה להציב נתיב דיפלומטי אלטרנטיבי. כל נתיב שיוצע רצוי שיעניין את מעצבי המדיניות בושינגטון.

באופן כללי דיפלומטיה ישראלית חייבת לחתור בטווח הארוך להעביר את מוקד הסכסוך הערבי-ישראלי מסכסוך עם הפלשתינאים חזרה לסכסוך עם מדינות ערב. ההקשר הרחב יותר של הקונפליקט נתערפל וכתוצאה מכך הצרכים האסטרטגיים של ישראל ביהודה ובשומרון הפכו קשים להצדקה בתודעת הציבור האמריקני. יתרה מכך, זה ערער את עמדתה המוסרית של ישראל כמדינה קטנה המוקפת על-ידי מדינות עוינות גדולות יותר וכך הפך את תפיסת דוד וגוליית במזרח התיכון על פיה.

מרכיב אחד של הסכסוך הערבי-ישראלי שקיבל שימת לב נרחבת בארה"ב הוא מרוץ החימוש של טילים בליסטיים ונשק בלתי קונבנציונאלי במזה"ת. יתירה מכך, עם הירגעות האיום הסובייטי הופנה העניין לתפוצת טילים ונשק בלתי קונבנציונלי בקרב העולם

השלישי עד כדי הצבתו כאתגר הבטחוני הבא לאינטרסים האמריקנים. נקודה זו נאמרה במפורש על-ידי הדרגים הגבוהים ביותר במשרד ההגנה וה-CIA. אין זה מפתיע, אם כן, שממשל בוש משקיע מעורבות גוברת והולכת במאמציו למנוע מרוץ חימוש טילי, כימי וגרעיני בכלל, ובמזה"ת בפרט.

בוש עצמו, יש לזכור, משך מסע הבחירות ב-1988 טען ש"אם אבחר לנשיא, אם אזכר בדבר מה, זה יהיה הדבר: איסור מוחלט על נשק כימי". מסע הבחירות של בוש אף הבליט את עניינו בעצירת הפצת טילים בליסטיים. רעיון פירוק הנשק הכימי היה קיים בהבלטה בנאומו בפני העצרת הכללית באו"ם ב-25 לספטמבר, 1989.

בוש המשיך את מדיניות ממשל ריגן בהתיעצות עם הסובייטים לגבי בעיות הפצת נשק כימי, טילי וגרעיני. אולם שלא בדומה לתקופת ריגן, השיחות הן כעת חלק מסדר היום הכללי על פירוק נשק בין האמריקנים והסובייטים יחד עם שיחות על נשק אסטרטגי וכוחות קונבנציונליים. באפריל 1989, המליצה המועצה לבטחון לאומי לנשיא, ב-National Security Review-3 שארה"ב תגביר את מאמציה המשותפים עם ברית"מ כדי להתיצב כנגד התפשטות נשק כימי וטילים בליסטיים. בפברואר 1990, נראה כי מוסקבה היתה מוכנה להשאר נאמנה לכמה מקוי ההנחיה האמריקנים בנושא זה. ב-4 ליוני, לאחר סיומה של פגשת בוש-גורבצ'וב, שתי המעצמות הזכירו בהודעה משותפת:

"The two countries also agreed to explore regional missile non-proliferation initiatives in South Asia and The Middle East, particularly with efforts to limit the transfer of missile technology and production capabilities for systems capable of delivering a 500 Kilograms payload up to 300 Kilometers".

לסיכום, אם ישראל לא תקדם יוזמת פירוק נשק מזרח תיכוני בעצמה, היא עלולה לעמוד בפני הצעות מעצמות-העל שלא תהיינה לרוחה.

יש לציין שמדיניות ארה"ב בנושא של אי-הפצה של נשק לא קונכנציונלי וטילים עלולה לעבור שינויים משמעותיים בשנה או שנתיים הקרובות. בעבר, התלבטה ארה"ב ביישום מדיניותה בנושא זה בשל מספר סיבות: א. בשל התחרות המעצמתית, ארה"ב העדיפה לא לפגוע בבנות ברית אזוריות כמו פקיסטן או ישראל. ב. לאחרונה הממשל מתמודד עם השאלה האם לתת לישראל יחס מיוחד בנושא אי-הפצה או לקבוע נורמות שוות לכל המדינות בעולם השלישי. ג. טיפול מיידי בנושא אי-הפצה במזה"ת עלול לסבך התקדמות בתהליך המדיני. בהקשר זה, קבע בייקר ב-14 ליוני:

"I don't think you can build down the military confrontation in the Middle East unless you have some hope that a viable peace process can emerge".

למרות קביעה זו של בייקר כיום, התנאים המדיניים של מדיניות אי-ההפצה המסורתית של ארה"ב עוברים שינוי יסודי. במצב של הבנה סובייטית-אמריקנית, הזרזות ביחסי ישראל-ארה"ב, וקפאון בתהליך המדיני, השיקולים האמריקנים בנושא אי-הפצה עלולים להשתנות. יתרה מזאת, העיסוק הגובר של הקונגרס בתחום אי-ההפצה והצעותיו לסנקציות נגד עירק מדרבנים הממשל לפעול בנושא זה ביתר מרץ.

אין זה המקום לפרט אופציות ישראליות לפירוק נשק. בנוסף להצעות ישראליות לאזור מפורז מנשק גרעיני וכימי של שנות השמונים, על ישראל אולי לבחון את נושא אמצעי בנית אמון הדדי, (Confidence building measures) כאלו שהונחו על-ידי ארה"ב בפני ישראל ומצרים בדצמבר 1988. כזכור, אז ארה"ב שקלה להזמין את ישראל ומצרים לשיחות נפרדות בנושא אמצעי בנית אמון הדדי, כגון

הודעות מראש של שיגורי טילים בזמן של ניסויים או אימונים. נושא
אמצעי בניית אימון הדדי כמוקד התחלתי בתהליך לפירוק נשק במהז"ת
הועלה ע"י ריצ'רד הס, העמונה על המזרח התיכון ודרום אסיה
במועצה לבטחון לאומי, בהוצאתו בכני The Washington Institute
:30.4.90-ג For Near East Policy

It may be possible, though, to at least settle parts of a
dispute or, failing that, to at least agree to disagree in a
manner that does not involve conflict, but does perhaps set
the stage for some more ambitious diplomacy.

And even such limited political breakthroughs can have
considerable utility if they are a prerequisite for regional
arms control arrangements about unconventional weapons. Here
many regional pairs -- India and Pakistan, Iran and Iraq,
Israel and the Arab States -- would do well to adapt and
adapt many of the arms control and confidence building
measures developed by the United States and the Soviet Union.
These can focus on conventional forces, and can conclude such
procedures as prior notifications of military exercises,
arrangements for mutual observation of exercises, dedicated
communication links between civilian authorities and military
authorities and rules of the road to avoid military incidents
or accidents, at sea, on ground, or in the air.

These measures can also involve unconventional forces and can
include understandings about basing, about testing, and
about alerts and where politics preclude formal undertakings,
many of these arrangements could be informal and passive.

כל תהליך לפירוק נשק שיוצע אומץ ע"י מערכת הבטחון הישראלית בסופו של דבר, יוכל אולי לפתוח אפיק חדש לגמרי בתהליך השלום שאין לו כל קשר עם שאלת עתיד השטחים או עם אש"פ. אפיק אלטרנטיבי, המתיישב עם אינטרסים אמריקניים במניעת תפוצת כלי נשק מתקדמים יוכל לחזק את דימויה של ישראל כמדינה שוחרת שלום, על אף הקפאון הצפוי עם הפלשתינאים. אך יש להזהיר כי במצב הנוכחי העלאת נושא פירוק נשק בכל צורה שהיא בלי התייחסות לנושא הפלשתיני תראה כ"תרגיל" דיפלומטי. יוזמה בפירוק נשק חייבת לעלות במקביל ליוזמה בנושא השטחים.

יש לזכור, כי למימשל בוש אין כל העדפה אידיאולוגית באשר לדרך בה יש לנקוט לע מנת לקדם את תהליך השלום במזה"ת. המטרה המדינית המרכזית בעיני ארה"ב היא השגת רגיעה אזורית ומניעת הידרדרות כוללת לכדי מלחמה. מעבר לזה, בוש ובייקר מונעים על-ידי שאיפה עזה להראות לציבור האמריקני הצלחה דיפלומטית מוחשית. טוב תעשה מדינת ישראל אילו תגדיר לעצמה במדויק את התחום בו תוכל לסייע למימשל להפגין יוזמה והצלחה, וזאת - תוך כדי שיקום דימויה של ישראל כמדינה העיקרית במזה"ת השוחרת שלום.

To: General Colin Powell, Chairman-- Joint Chiefs of Staff
From: Dr. Dore Gold, Jaffee Center for Strategic Studies
RE: Minority View of Jaffee Center Options Study

It is inconceivable that Israel will ever be able to achieve the necessary security arrangements outlined in the Jaffee Center Options Study Appendix, if the diplomatic terms of reference in the peace process are a Palestinian state. The demilitarization of an entire independent state has no precedent in the Middle East where military sovereignty remains an important expression of political sovereignty. Demilitarization has only worked in peripheral zones of countries like the Egyptian Sinai.

Moreover, the placement of geographically dispersed IDF facilities and ground forces on the soil of a Palestinian state will hardly be agreed to; nor will Israeli control of Palestinian airspace be acceptable. If tactically Palestinian negotiators indicate a readiness to discuss Israeli security arrangements, in the course of the peace process, the Israeli security presence in the territories will be whittled away--internationalized into a UN or MFO force or limited in time to a two or three year deployment.

A solution must begin with a framework that assures Israeli defensive capabilities against an increasingly armed Eastern Front. Mechanized Iraqi forces can cross the Jordanian Kingdom in the same amount of time as it takes for the IDF to call up its reserves. A defense line over the Jordan is essential. With that, Israel must go far giving the Palestinians complete control of their affairs in association with the Palestinian majority in Jordan. But it must be clear from the outset, that no solution for the territories can leave external security in non-Israeli hands if the goal of the peace process is ultimately assuring stability and the prevention of war.

They had been convicted in 1978 solely on the basis of confessions allegedly obtained by ill-treatment during incommunicado detention. They were not allowed to raise their allegations of police assault in the civil proceedings on the basis that the trial court in 1978 had rejected the allegations.

On 8 December the Republic of Ireland ratified the International Covenant on Civil and Political Rights along with its Optional Protocol, and the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights.

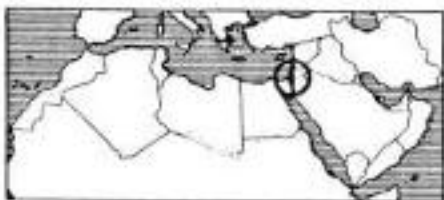
Osgur Breatnach, Brian McNally and Nicky Kelly, Irish Republican Socialist Party members, had been arrested in 1976 for alleged involvement in the Sallins mail train robbery. During their 1978 trial they had claimed that their confessions were the result of ill-treatment during prolonged incommunicado detention in police custody in April 1976. The Special Criminal Court ruled that they had suffered injuries in custody, but that these had been self-inflicted. They were convicted solely on the basis of their confessions. In 1980, after they had served 17 months of their sentences, the Court of Criminal Appeal held that Osgur Breatnach and Brian McNally had been interrogated in a "possibly menacing environment" while being denied access to a lawyer. The court ruled that their confessions had been involuntary and quashed their sentences (see *Amnesty International Report 1980 and 1981*). In July 1984 Nicky Kelly was released on "humanitarian grounds" after serving four years of his sentence (see *Amnesty International Reports 1981 to 1985*).

Nicky Kelly and Osgur Breatnach subsequently brought separate civil proceedings against the state in connection with their imprisonment. However, in January 1986 and July 1989 respectively, courts ruled that their claims for damages on the grounds of police assault would not be allowed to proceed because the Special Criminal Court's 1978 judgment had found allegations of ill-treatment to be without merit. In the July 1989 ruling, the judge allowed Osgur Breatnach to proceed only with his other claims of malicious prosecution, false imprisonment and failure to vindicate constitutional rights. These proceedings opened in December 1989, but were adjourned after one day and scheduled to continue in 1990.

An Amnesty International delegate observed the December civil proceedings in

the case of Osgur Breatnach. The organization's concerns relating to these cases dated back to 1977 when it sent a delegation to Dublin to investigate persistent allegations of ill-treatment in police custody following the introduction of emergency anti-terrorist legislation in 1976 (see *Amnesty International Reports 1977 to 1979*). An Amnesty International representative had observed the 1980 Court of Criminal Appeal proceedings. The organization had expressed concern about the Special Criminal Court's 1978 ruling in the light of numerous injuries which the accused had sustained in custody: some of these, according to expert witnesses at the 1978 trial, were incapable of being self-inflicted and were consistent with the allegations of assault (see *Amnesty International Report 1980 and 1981*).

ISRAEL AND THE OCCUPIED TERRITORIES

About 25,000 Palestinians, including prisoners of conscience, were arrested in connection with the *intifada* (uprising) in the Occupied Territories. Over 4,000 served periods in administrative detention without charge or trial. Several thousand others were tried by military courts. By the end of the year over 13,000 people were still in prisons or detention centres. At least 45 Israeli prisoners of conscience were held, most of whom were conscientious objectors to military service. Thousands of Palestinians were beaten while in the hands of Israeli forces or were tortured or ill-treated in detention centres. At least eight were reported to have died as a result. Over 260 unarmed Palestinian civilians, including children, were shot dead by Israeli forces, often in circumstances suggesting excessive use of force or deliberate killings. Others died in incidents where tear-gas was possibly

deliberately misused. Official investigations into abuses appeared inadequate. One person remained under sentence of death.

Palestinians continued to protest against the Israeli occupation of the West Bank and Gaza Strip with strikes, tax boycotts and demonstrations in which stones, petrol bombs and other missiles were thrown. Palestinians also killed over 130 people, most of whom were suspected of collaborating with Israeli security services. The authorities responded to the unrest with mass arrests, restrictions of movement, deportations and a use of force which was often excessive or indiscriminate. They also demolished or sealed up to 200 homes of alleged Palestinian activists, imposed possibly punitive curfews, and closed off areas as military zones, thus preventing access by independent observers.

Over 4,000 Palestinians, including prisoners of conscience, were administratively detained without charge or trial. Most administrative detention orders were imposed for periods of six months and several hundred were renewed, prolonging the period of imprisonment. In August military regulations extended the maximum duration of each administrative detention order in the Occupied Territories from six to 12 months. They also introduced an automatic judicial review of orders longer than six months.

Crucial information about the reasons for detention was almost invariably withheld by the authorities from administrative detainees and their lawyers. This seriously impeded any meaningful exercise of the right to challenge the detention. Appeals by detainees were heard weeks or months after arrest, and most resulted in confirmation or only slight reductions in detention periods.

Prisoners of conscience held in administrative detention included Sami al-Kilani, a writer and poet detained between April and October, and Faisal al-Husseini, a leading Palestinian political figure, who was released in January after 18 months' detention. Other administrative detainees included Badran Jaber, a teacher held under consecutive detention orders since March 1988 and Ribhi Haddad, a labourer held since March 1988 and released in November 1989.

Among the Israeli prisoners of conscience held during the year were four

editors of the newspaper *Derech Hanitza*, who were convicted in January of offences including membership of the Democratic Front for the Liberation of Palestine. Three served their sentences in full and were released during the year; Yacov Ben Efrat remained imprisoned serving an effective prison sentence of 30 months. Amnesty International believed they had not used or advocated violence. In October, Abie Nathan, a well-known Israeli peace campaigner, received an effective six-month jail sentence for having breached legislation forbidding unauthorized contacts between Israelis and the Palestine Liberation Organization (PLO). During the year eight other Israelis were charged with similar offences and a further four were awaiting appeal hearings.

At least 41 Israelis were sentenced to one or more periods of up to 56 days' imprisonment for refusing on grounds of conscience to undertake certain types of military service, such as duties in the Occupied Territories. Rami Hasson, a reservist, spent a total of 140 days in prison between 1988 and 1989. Amit Lewenhoff, a conscript, was imprisoned for a total of 103 days in 1989. Amnesty International considers such selective objectors to be prisoners of conscience.

Thousands of Palestinians were tried by military courts in the Occupied Territories. Some reportedly received sentences of up to five years' imprisonment for stone-throwing and up to nine years for throwing petrol bombs. Lawyers repeatedly went on strike to protest against aspects of the legal process. Their complaints included failure to inform detainees promptly about the reasons for their arrest; frequent and prolonged adjournments of hearings; remand hearings held without defence lawyers; and lack of adequate investigations into complaints of ill-treatment. A military court of appeal was introduced in the Occupied Territories in April.

Thousands of Palestinians were beaten by Israeli forces during the year. Many were punitively kicked or struck with clubs or rifle butts. The victims included people who refused to clear road-blocks or delete graffiti, or who were suspected of having thrown stones. Many suffered severe injuries, particularly fractures, and at least six reportedly died. Fares Salha, a tailor, died in hospital in April three weeks after soldiers reportedly assaulted him in his

home in Jabalya refugee camp. The soldiers apparently hit him with a hoe and rifle butts and threw him down a staircase after he tried to stop them beating his sons.

There were reports of torture and systematic ill-treatment of political detainees, including beatings on various parts of the body, hooding, prolonged standing, sleep deprivation and confinement in coffin-sized cells. In October Sha'wan Jabarin — a human rights worker held in administrative detention — said in an affidavit that he had been severely beaten, burned with cigarettes, and jumped on several times by a soldier while he lay on the floor in a detention centre in Hebron.

Mahmud al-Masri died of a perforated stomach ulcer in Gaza Prison in March, while being held for interrogation by the General Security Service. An independent pathologist stated that the stress caused by the interrogation, including physical violence, and inadequate medical attention were contributory factors. Khaled Shaikh 'Ali died in the same prison in December. A second independent pathologist found that he died from internal bleeding from blows to the abdomen.

Conditions in the Ketziot detention centre in the Negev Desert remained harsh. About 4,000 prisoners, including the vast majority of administrative detainees, were held there by the end of the year. None received family visits and access to lawyers was inadequate. Detainees went on repeated hunger-strikes during the year to protest against conditions.

More than 260 unarmed Palestinian civilians were shot dead by Israeli forces using live ammunition and special types of plastic and other bullets. Several were also killed by settlers or Palestinians believed to be collaborating with the Israeli authorities. Almost half the victims were aged 18 or below and about 20 were aged 12 or below.

Although most killings appear to have taken place during demonstrations or riots, in many cases the victims did not appear to have been involved in life-threatening or even violent activities when they were shot. Unarmed Palestinians were also killed by soldiers or Israeli plainclothes personnel during operations ostensibly aimed at arresting them. After some shooting incidents, Israeli forces obstructed emergency medical care for the casualties.

Milad Shahin, aged 12, was shot dead in Bethlehem in May by a soldier at a look-out

post. The boy had apparently moved out from behind a wall to throw a stone. Yaser Abu Ghawsh, aged 17, was shot dead at close range in August in Ramallah by plainclothes men after a brief street chase. The men also reportedly prevented a doctor who arrived at the scene from administering first aid.

At least seven people reportedly died in incidents in which tear-gas was used, possibly deliberately, in confined spaces where it could be lethal. In January a three-week-old baby, Islam Abu Dalfah, died reportedly after inhaling tear-gas from a canister thrown into her home by Israeli forces.

During the year two soldiers were convicted and jailed after courts-martial for fatal shootings in 1988. One received an effective jail sentence of three months. The other was sentenced to an effective jail sentence of two years, under appeal at the end of the year. In May four other soldiers received effective jail sentences of up to nine months for beating a man in 1988. The man subsequently died in custody, apparently after further beatings by other soldiers. The sentences on the four were later reduced and all were released by September. No prosecutions were known to have taken place in relation to allegations of deliberate and lethal misuse of tear-gas or allegations of torture and ill-treatment of detainees. However, several hundred officers and soldiers were officially said to have been disciplined for various abuses. In September the Chief of Staff reminded soldiers that force should not be used as a punishment and directed them not to hinder medical assistance to casualties.

Mordechai Vanunu, an Israeli former nuclear technician, continued to be held in solitary confinement with severely restricted access to visitors. Arrested in late 1986, he was serving a sentence of 18 years' imprisonment for offences including treason. His appeal was heard by the Supreme Court in May, but the verdict had not been announced by the end of the year. An Amnesty International delegate was refused access to the appeal proceedings.

John Demjanjuk, convicted in 1988 of offences including crimes against humanity, remained under sentence of death. His appeal to the Supreme Court was rescheduled for 1990.

Amnesty International appealed for the release of prisoners of conscience and published a report detailing its concerns about

the use of administrative detention. It also expressed concern to the authorities about alleged torture and ill-treatment of prisoners and possible extrajudicial executions.

The organization was particularly concerned that guidelines on opening fire may have permitted unjustifiable killings. Further, although in practice these guidelines were reportedly often disregarded, the authorities did not appear to investigate fatal shootings adequately and to bring to justice those found responsible for abuses.

In January Amnesty International delivered an oral statement to the United Nations Commission on Human Rights about human rights violations during the period of the *Intifada*.

The Israeli authorities, in correspondence and discussions with Amnesty International representatives, argued that administrative detention was necessary because of the security situation and that its use was in accordance with international law. They said that selective conscientious objection to military service was unacceptable. With regard to the editors of *Derech Hanitzot*, they reiterated the view that "any form of membership in a terrorist organization constitutes, at the least, advocacy of the use of violence against the State". The authorities also responded to a 1988 Amnesty International report on the misuse of tear-gas by arguing that the organization's concerns in the matter "were without any basis". No substantive response was received on specific cases of alleged torture or extrajudicial execution.

In view of the close cooperation between Israel and the South Lebanon Army (SLA), Amnesty International also sought assurances from the Israeli authorities about the treatment of Suha Beshara, a Lebanese woman believed to be held by the SLA. The Israeli authorities replied that this was "strictly an internal Lebanese matter".

ITALY

Hundreds of prisoners of conscience, all conscientious objectors to the national service laws, were in prison. Unreasonable delays continued to be reported in judicial proceedings in political cases. There were allegations of ill-treatment in police custody and prisons: some of these were not adequately investigated. Several judicial

inquiries which had been opened into alleged ill-treatment in previous years remained unresolved.

In April the Defence Committee of the Chamber of Deputies (lower house of parliament) finalized a new draft law on conscientious objection (see *Amnesty International Report 1989*). Its proposals included widening the grounds on which conscientious objector status might be granted and reducing the length of civilian service from 20 to 15 months, three months longer than military service. In July the Constitutional Court ruled that the existing eight-month difference between military and alternative service was punitive to conscientious objectors. From 9 August recognized conscientious objectors were allowed to terminate their civilian service after 12 months. The draft law on conscientious objection was still awaiting parliamentary discussion at the end of the year.

A new Code of Penal Procedure came into force on 24 October, replacing the inquisitorial system of criminal justice with a system containing many features of an accusatorial system (see *Amnesty International Report 1989*). The slow functioning of the criminal justice process, which frequently contributed to excessive delays in judicial proceedings in political cases, had been widely criticized for many years. In some cases, international standards relating to fair trial within a reasonable time had been breached (see *Amnesty International Reports 1987 to 1989*). The new code aims to simplify and speed up judicial procedures and strengthen the rights of the defence. However, judges' and lawyers' associations repeatedly alleged that the structural and administrative reforms necessary for the efficient functioning

381 - 2 - 211

Jerusalem, January 1982

1/6
A. In the Camp David Agreement signed on 17 September 1978 between Egypt and Israel, with the United States signing as a witness, agreement was reached on a plan for the solution of the problem of the Palestinian Arabs, that includes a proposal for full autonomy for the Palestinian Arabs living in Judea, Samaria and Gaza. The manner of establishing this autonomy, as well as its powers, were to be determined in negotiations between the signatories (Jordan was invited to participate, but did not respond.) It was Israel that first raised the idea of autonomy that was later to serve as the basis of the Camp David Agreement. For the first time in the history of the Palestinian Arab inhabitants of Judea-Samaria and the Gaza district, they were offered an opportunity of this kind to conduct their own affairs by themselves. Since 1979, talks have been held for the implementation of this Agreement; there were intermissions in the negotiations, but talks were resumed intensively in the summer of 1981, leading to a thoroughgoing clarification of the positions of the parties. At these talks Israel put forward its proposals with regard to the self-governing authority (administrative council), its powers, responsibilities and structure as well as other related issues.

B. The main points of Israel's proposals, as submitted in the course of the negotiations, were as follows:

1. Scope, jurisdiction and structure of the self-governing authority (administrative council):

- (a) The Camp David Accords set forth the establishment of a self-governing authority (administrative council) that will comprise one body representing the Arab inhabitants of Judea, Samaria and the Gaza district, who will choose this body in free elections, and it will assume those functional powers that will be transferred to it. Thus the Palestinian Arabs will for the first time have an elected and representative body, in accordance with their own wishes and free choice, that will be able to carry out the functions assigned to it as an administrative council.

- 2 -

- 381 $\frac{2}{6}$
- (b) The members of the administrative council will be able, as a group, to discuss all subjects within the council's competence, apportioning among themselves the spheres of responsibility for the various functions. Within the domain of its assigned powers and responsibilities, the council will be responsible for planning and carrying out its activities.

2. Powers of the self-governing authority (administrative council):

1. (a) Under the terms of the Camp David Agreement, the parties have to reach an agreement on the powers and responsibilities of the authority. Israel's detailed proposals include a list of powers that will be given to the authority and that, by any reasonable and objective criterion, represent a wide and comprehensive range of fields of operation. Without any doubt, the transferring of these powers constitutes the bestowal of full-autonomy -- in the full meaning of that term.
- (b) The powers to be granted the authority, under these proposals, are in the following domains:
1. Administration of Justice. - Supervision of the administrative system of the courts in the areas; dealing with matters connected with the prosecution system and with the registration of companies, partnerships, patents, trademarks, etc.
 2. Agriculture. - All branches of agriculture and fisheries, nature reserves and parks.
 3. Finance. - Budget of the administrative council and allocations among its various divisions; taxation.
 4. Civil Service. - Appointment and working conditions of the Council's employees (Today, the civil service of the inhabitants of Judea-Samaria and Gaza, within the framework of the Military Government's Civilian Administration, numbers about 12,000 persons.)

- 381 $\frac{3}{c}$
5. Education and Culture. - Operation of the network of schools in the areas, from kindergarten to higher education; supervision of cultural, artistic and sporting activities.
 6. Health. - Supervision of hospitals and clinics; operation of sanitary and other services related to public health.
 7. Housing and Public Works. - Construction, housing for the inhabitants and public works projects.
 8. Transportation and Communications. - Maintenance and coordination of transport, road traffic, meteorology; local postal and communications services.
 9. Labour and Social Welfare. - Welfare, labour and employment services, including the operation of labour exchanges.
 10. Municipal Affairs. - Matters concerning municipalities and their effective operation.
 11. Local Police - Operation of a strong local police force, as provided for in the Camp David Agreement, and maintenance of prisons for criminal offenders sentenced by the courts in the areas.
 12. Religious Affairs. - Provision and maintenance of religious facilities for all religious communities among the Arab inhabitants of Judea, Samaria and the Gaza district.
 13. Industry, Commerce and Tourism. - Development of industry, commerce, workshops and tourist services.

II. The Council will have full powers in its spheres of competence to determine its budget, to enter into contractual obligations, to sue and be sued and to engage manpower. It will, moreover, have wide powers to promulgate regulations, as required by a body of this kind. In the nature of things, in view of the free movement that will prevail between Judea, Samaria and the Gaza district and Israel and for the general welfare of the inhabitants,

381 $\frac{4}{6}$

arrangements will be agreed upon in the negotiations, in a number of domains, for cooperation and coordination with Israel. The administrative council will hence, have full scope to exercise its wide-ranging powers under the terms of the autonomy agreement. These powers embrace all walks of life, and will enable the inhabitants the areas concerned to enjoy full autonomy.

3. Size:

The size of the administrative council must reflect its functions and its essential purpose; it is an administrative council, whose representative character finds expression in its establishment through free elections, by the Arab inhabitants of Judea, Samaria and Gaza. Clearly, the criterion for determining the number of its members must be the functions that the council is empowered to perform. We propose, therefore, that the number of members will conform with the functions listed above.

4. Free Elections:

Elections to the administrative council, under Israel's proposals, will be absolutely free, as stipulated in the Camp David Agreement. Under the terms of the Agreement, the parties will agree upon the modalities of the elections; as a matter of fact, in past negotiations a long list of principles and guideline has already been prepared in this matter. In these free elections, all the rights pertaining to peaceful assembly, freedom of expression and secret balloting will be preserved and assured, and all necessary steps will be taken to prevent any interference with the election process. The holding of an absolutely free and unhampered election process will thus be assured in full, under the law, and in keeping with the tradition of free elections practiced in democratic societies. These elections will, in many respects, constitute a new departure in the region around us which in most of its parts is not too close to the ways of democracy, and in which free elections are a rare phenomenon. It is of some interest, therefore, to note that Judea-Samaria and Gaza, under Israel's Military Government since 1967, have exemplified the practical possibility of totally free elections in these areas.

./t

381 $\frac{5}{6}$

in 1972, and again in 1976, Israel organized free elections in these areas based on the tradition and model of its own democratic and liberal tradition and custom; voters and elected officials alike concede that these were free elections in the fullest sense. The elections in the administrative council will be organized and supervised by a central elections committee whose composition has been agreed upon by the parties.

5. Time of Elections and establishment of the self-governing authority (administrative council).

The elections will be held as expeditiously as possible after agreement will have been reached on the autonomy. This was set forth in the joint letter of the late President Sadat and of Prime Minister Begin to President Carter, dated 26 March 1979, setting forth the manner in which the self-governing authority (administrative council) is to be established under the terms of the Camp David Agreement.

6. Within one month following the elections, the self-governing authority (administrative council) is to be established and inaugurated, and at that time the transitional period of five years will begin - again, in conformity with the Camp David Agreement and the joint letter.
7. Hence, every effort will be made to hold elections without delay, once an agreement is reached, to be followed by the establishment of the self-governing authority (administrative council).
8. Following the elections and the establishment of the self-governing authority (administrative council) the military government and its civilian administration will be withdrawn, a withdrawal of Israeli armed forces will take place, and there will be a redeployment of the remaining Israeli forces into specified security locations, in full conformity with the Camp David Agreement. Israel will present to the other parties in the negotiations the map of the specified security locations of the redeployment. It goes without saying that all this will be done for the purpose of safeguarding the security of Israel as well as of the Arab inhabitants of Judea-Samaria and Gaza and of the Israeli citizens residing in these areas.

381 $\frac{6}{6}$

- 6 -

9. All of the above indicates Israel's readiness to observe the Camp David Agreement fully and in every detail, in letter and spirit, while safeguarding the interests of all concerned.

הז' אברהם

המלך

משרד החוץ

אל: וולף לאנדמן, מנהל משרד ^{סוג} ירושלים ^{תאריך} 6/11
 מאת: לשכת סגן השר
 הנושא: המלך

ס/לה' מנחם למלא בצדדים עם תחילתן
 2/11/52, למען יזכה לפרסומי את
 הגעיה למעלה עם לבלב בפניה המלך.

מכיון שגם למעלה עם מה בפני
 של מנהל "מנהל משרד" (ש"ל 581860-52)
 בזמן תגובת את התחילת.

בברכה,

MAR - 2 1980

Ardent Computer Corp.
880 West Maude Ave.
Sunnyvale, California 94086
Attn: Mr. T. Picken

UNITED STATES DEPARTMENT OF COMMERCE
Bureau of Export Administration
Washington, D.C. 20230

OLD
Refused

CASE NO.: D050107
REF. NO.: C078680

Dear Mr. Picken:

Pursuant to 10(f) of the Export Administration Act of 1979, as amended, and section 770.13(i) of the Export Administration Regulations (EAR) this letter constitutes written notification that the following negative consideration has been raised with respect to the subject application.

After review of your application to export (1) one Titan Computer System, Model T3-2832/1 to Rafael-Armament Development Authority, Ministry of Defense, Raifa, Israel, the Department of Commerce in conjunction with the Department of Energy and the Subgroup on Nuclear Export Coordination (SNEC), have concluded that this export would be detrimental to U.S. national security. The SNEC policy does not allow approval of computers to Rafael when PDR (processing data rate) exceeds 800.

We will withhold further action on this application for 37 calendar days from the date of this letter. Your case will be held pending receipt of any comments or rebuttal you may wish to make on this matter.

While awaiting your response, the processing schedule on this case will be suspended. Should you wish to respond, address your letter to: Edward D. McClain, Chief, Computer Systems Branch, Office of Export Licensing, P.O. Box 273, Washington, D.C. 20044. If no response is received by this office within 30 days of receipt of this letter, we shall resume processing of this application to a final determination. You will be advised of the final action in writing.

If you have any questions, please call Patricia Hill, (202) 377-3226.

Sincerely,

Edward D. McClain
Edward D. McClain, Chief
Computer Systems Branch
Office of Export Licensing

CALL ME.
Tony

THE NEW YORK TIMES 5/17/90

Israelis Looking Elsewhere, As U.S. Delays Computer

By JOHN MARKOFF

After trying for two years to purchase a Cray Research Inc. supercomputer, Israel's leading high-technology university is pursuing other options, including the possibility of buying a sophisticated computer from West Germany.

Potential sales of Cray and International Business Machines Corporation supercomputers to Israel, Brazil and India have been stalled because of Washington's concern that these countries might use the powerful computers to develop nuclear weapons.

In recent months, Washington has also been trying to reformulate its rules governing the export of supercomputers to account for the rapidly increasing power of desktop work stations.

The Israeli university, the Technion in Haifa, placed an order for a Cray in 1988. The school, known as the "M.I.T. of Israel," specializes in engineering-related subjects like aerospace, microelectronics and civil engineering.

Officials at the university said they were frustrated by the delays and described as "absurd" the concern that Israel might use the machine to design nuclear weapons.

"We're a little puzzled," said Brian Silver, a vice president at the Technion, noting that Saudi Arabia has been allowed to buy a Cray computer. He said that when the Cray was initially delayed, the school had instead purchased a less powerful machine from the Convex Computer Corporation in Richardson, Tex. The company makes computers known as minisupercomputers, which are less powerful but far less expensive.

Supercomputers, which have become an international symbol of scientific and technical sophistication, have been the subject of a continuing debate over whether they constitute a military threat.

Proponents of the sales argue selling the advanced machines is crucial because the United States is in danger of losing its supremacy in building the world's fastest computers. Opponents, however, argue that America is in danger of sacrificing its credibility to persuade other nations to limit nuclear and chemical exports.

Mr. Silver said that as a result of the delay the Israeli Government had formed a committee to study whether to develop its own supercomputer industry. Similarly, when the French refused to sell Israel advanced military aircraft, Israel developed its own aircraft industry.

Mr. Silver said that officials at the Technion were also considering developing prototype supercomputers and that the school had preliminary discussions with Supranum, a state-supported West German maker of parallel computers.

A Japanese supercomputer is not an option for Israel because Japan and the United States have signed a confidential agreement relating to the control of supercomputer exports.

Restricting supercomputers does not make sense, Mr. Silver said, because Israel has agreed to submit to a United States security plan that would tightly control the use of such a computer. He said that the Convex machine, which is already at full capacity, is being used by computational chemists, physicists and other academic researchers at the school.

Already Has Expertise

He added that the limitations on supercomputer sales to Israel also do not make sense because the country already has some of the world's most advanced computer design expertise. Leading United States semiconductor concerns, including the Intel Corporation, the Motorola Corporation and the National Semiconductor Corporation, all have design groups in Israel.

Officials at Cray Research, based in Minneapolis, said that they were ambivalent about licensing delays.

"The problems are those of process more than anything else," said Marcelo Gumucio, Cray's president. "Some of the officials are looking after national security issues. But it's important for companies like Cray Research to be able to ship overseas so that we don't lose market share."

57252574383
87 HANAV COOK ST - MERT
P.O. Box 13324 TEL-AVIV 6101
TEL 572-52-545535 572-02-5-3720
FAX 572-52-5-3720

WEADON, REHM, THOMSEN & SCOTT

SUITE 800
1301 PENNSYLVANIA AVENUE, N.W.
WASHINGTON, D.C. 20004
(202) 783-9200

TELEFAX (202) 783-9071 • TELEX 881746 WRTS UW

TELECOPY COVERSHEET

TO: Raymond W. Lee
Director, International Distribution Sales
Stardent Computer Incorporation

CC: Fred Tsien
Chris Andrews
Tony Picken

Telecopy Number: (408) 732-2806

MESSAGE:

In light of our lengthy telephone conversation last week in which you expressed your frustrations over the fact that the export license to Rafael has become a political "football" being printed back and forth from agency to agency, I thought you would be interested in the attached articles from today's New York Times and Financial Times, which indicate that not only Stardent, but also Cray and IBM are adversely affected, as the U.S. government seeks to develop new rules. My hope is that our recent submissions will be helpful. The SNEC meets again tomorrow, so I should have more information after lunch, your time.

Regards,

Roszel C. Thomsen II
Roszel C. Thomsen II

OUR TELECOPY REFERENCE: 7651/RCT/0003T

TOTAL PAGES IN THIS TRANSMISSION (INCLUDING COVER SHEET): 3

TRANSMITTED FROM (202) 783-9071 VIA A DEX 3700 (GP: I, II, III)
PLEASE DIRECT ALL TELECOPY INQUIRIES TO
MS. REGINA JONES AT (202) 783-9200

DATE: May 17, 1990

ATTORNEY: Roszel C. Thomsen II

RC

(5)

Teletype to Raymond W. Lee
May 29, 1990
Page three

position on Israel but also an interest in export control policy generally, such as Howard Berman (D-Cal) and Mel Levine, (D-Cal) might be useful.

Setting aside, for the moment, the short term goal in this case, I also think that it would be appropriate to use this application as a vehicle for an informal, face-to-face meeting with the SNEC member agencies, in order to paint a more complete picture of the workstation industry in the 1990's than appears from this one application. Chris Andrews and I have talked about doing this in the context of the supercomputer definitional debate. We could accomplish both goals with one meeting.

The "bottom line" in my view at this time is that further efforts are justified, not so much because of the short term objective of obtaining approval of the Rafael application, but rather as part of a larger effort to educate the bureaucracy regarding the state of the workstation industry, and in order to preserve the progress we have made on the supercomputer definitional issue.

We can discuss this at your convenience.

Regards,

Roszel C. Thomsen II

Roszel C. Thomsen II

TELETYPE TECHNOLOGY
1000 COOK ST. HERTZLE
ALBANY, NY 12204
TEL: 518-545035, 972-03-5407
FAX: 972-52-5743

CC

Telecopy to Raymond W. Lee
May 29, 1990
Page two

TECHNOLOGY LTD
17 HANAN ST. HERTZLIA
PO BOX 1241 TEL AVIV 6101 ISRAEL
TEL 072-5212412 072-03-5407352
FAX: 072-5212412 072-03-5407352

4

- a. The Bush administration is taking a tougher stance toward Israel, generally, in light of its policy of resettling Soviet immigrants on the West Bank, and toward Rafael, in particular, in light of its close connections with the Israeli nuclear weapons program.
 - b. The Convex application would not be approved under the current, tougher SNEC policy.
 - c. Stardent's application is particularly problematic, because the end-use description is consistent with requirements for the design of nuclear warheads.
2. The SNEC member agencies realize that the pace of technological advancement has rendered the 800 PDR standard obsolete, but no agreement has been reached on a new standard.

For these reasons, the SNEC voted to affirm the Department of Energy's recommendation of denial. A second negative consideration letter should be issued in the coming weeks. Stardent will have 15 days from the date of issuance to request a face-to-face meeting and 37 days to respond in writing.

If Stardent does not respond, then the application will be denied. However, if you decide to abandon this application, then I recommend that it be withdrawn before it is formally denied, so that a formal denial is not "on the record" in the event that a subsequent application is filed.

At this point, Stardent has to make a business decision regarding whether to proceed and, if a decision is made to proceed, how vigorously the company is willing to pursue this sale.

Frankly, the probability of success is not great in the near term, although I feel certain that, eventually even this sale will be approved. It will take time, effort and money to convince the SNEC to bring its policy into conformity with the 1990's reality, but the policy will change, at some point, when the level of pain inflicted on U.S. industry becomes intolerable.

It is also worth considering at this point whether the Israelis might be helpful. I do not need to tell you that Israel has one of the most formidable lobbying machines in Washington, with far greater resources at its disposal, and more friends in the Congress, than Stardent. A joint Stardent-Israeli Embassy visit to several representatives who have not only a clear

(3)

WEADON, REHM, THOMSEN & SCOTT

SUITE 800

1301 PENNSYLVANIA AVENUE, N.W.

WASHINGTON, D. C. 20004

(202) 783-9200

TELEFAX (202) 783-9071 • TELEX 087142 WRTS UW

TELECOPY COVERSHEET

TO: Raymond W. Lee
Director, International Distribution Sales
Stardent Computer Incorporation

CC: Fred Tsien
Chris Andrews
Tony Picken

Telecopy Number: (408) 732-2806

4801 W. FORTY-THIRD AVENUE, SUITE 110
DENVER, COLORADO 80231
TEL: 303-733-5555 FAX: 303-733-5552
TEL: 972-52-5456 FAX: 972-52-5452

MESSAGE:

As requested by Fred Tsien and Tony Picken, I want to summarize the status of the Rafael license application, the options available to Stardent, and my evaluation of the likelihood of success.

On Friday, May 18, the Sub-group on Nuclear Export Controls ("SNEC") met to discuss the Rafael application. After the meeting, we discussed this case with representatives of the Department of Energy and Department of Commerce. From these sources, the confidential deliberations of the SNEC appear to be as follows:

1. On a not-for-attribution basis, we were informed that the Department of Commerce did approve an export license for a Convex C2 to Israel, without SNEC review, in the waning days of the Reagan administration, but ---

OUR TELECOPY REFERENCE: 7737ACT/0904TTOTAL PAGES IN THIS TRANSMISSION (INCLUDING COVER SHEET): 3

TRANSMITTED FROM (202) 783-9071 VIA A DEX 3700 (GP: I,II,III)

PLEASE DIRECT ALL TELECOPY INQUIRIES TO

MS. REGINA JONES AT (202) 783-9200

DATE: May 29, 1990

ATTORNEY: Roszel C. Thomsen II

(2)

Stardent

INTEROFFICE MEMO

To: Rami Lochower
From: Ray Lee
Date: June 4, 1990
Subject: Raphael

Attached is the latest commentary on Stardent's request for an export license for Raphael. I believe it is rather self explanatory. We are now involving congressman from several states to assist our very expensive outside consultant/attorney in Washington, D.C. The 629, for your information, stated the intended use was a server configuration utilizing Ansys for a mechanical cad application.

We are not going to give up this fight because we know things will loosen up eventually. I only ask that you share the attached with only those who have a need to know and hopefully they can have some impact.

Regards,

RECEIVED THE JUNE 12 1990
U.S. AIR FORCE
STATION 1514
202-5401352
JUN 12 1990

G

Militram

Harav Kook 87, Herzella, IL

TEL: (972) 52-545685

FAX: (972) 52-574383

or: (972) 3-5407352

FAX TRANSMISSION

DATE: 05/06/1990

REF: L5035

Page # 1 of 8

TO: MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS

From the desk of:
R. Lachower/President
direct phone #: 052-581860ATT.: Benjamin NATANYAHU
Deputy Minister of Foreign Affairsc.c. Eitan BEN-ZUR
Deputy Director General
c.c. Joseph LAMDAN
Director
c.c. Rafi GWIRSUBJECT: Refusal to RAPHAEL of US Export Licenses on Computers

Dear Sirs,

I would like the following information supplied to the Ambassador of Israel to the U.S.A. and the matter taken up with both, the U.S. Foreign Office and the Department of Commerce and Energy to have the problem solved immediately.

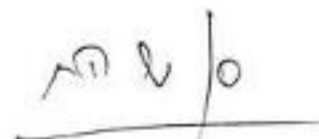
STARDENT Computer representatives have conveyed to us - both by telephone and in writing - the information that both refusals are part of political pressure being placed on Israel by the U.S. State Department and the Bush administration on direct instructions from the top of the administration.

Since this is an unacceptable linkage between Israel/US Commercial relations and US/Israel political situation, matter must be handled immediately and possibly even released to the press with the intent of applying counter pressure.

Please evaluate the data and notify us as well how to react in this matter.

Best regards,

Ran Lachower

Shifting to an Offensive Strategy
(take some pressure off Israel)

Defensive

- Human Rts Rept
- S Africa
- Is Shamir sincere about peace?

} = GUILT

Offensive

Administration

- Con Res on Status of Jerusalem (Achilles Heel)
- Legislation to defend earmarks - esp Sec 614 220

Egypt

- FMS → ESF
- US Not to Participate in Egyptian Programs from which Israel is Excluded
- Eg. Camp David Con Res or Letter

PLO

- Moynihan hearing on "rules" of PLO Compliance
- Pass State Dept Auth Bill

UN

- Z = R demonstration NYC in Fall

1/

דפ. מתור...	משרד הבטחון - הקריה-ת"א מ ב ר ק	כר. (לשמוש המבוקה)	טלפון השולח: 5134
אל: נושין גטון-הציר-ע. ערו (.)	תאריך וזמן חיבור 13:00 4.7.89		
ליריעת: נושין גטון-נספח צה"ל (.) הציר הכלכלי (.) רמט"נ-מ. קוחנובסקי (.)	דרגת דחיפות בהול לבוקר		
מאת: משהב"ט - המקש"ח	סיוג בטחוני שמו לנמעו בלבר		
סמון המחבר: 1535/אב	בהמשך לשלי:	תשובה לשלך:	

הנדון: JSAP - סדר יום

JSAP

1. רצ"ב הצעתנו לנושאים ולסדר יום המפגש.
2. ההצעה מבוססת על דיוני ההכנה שקיימנו.
3. כן רצ"ב רשימת משלחתנו למפגש מהארץ ומארה"ב.
4. אבקש להעביר לשותף - ולבקש הערותיהם/השלמותיהם ורשימת המשתתפים מצידם.
5. נמסור זאת כאן לשגרירות ביום ב' 9 ליולי.
6. תשומת לבכם כי פרטי ההצגות והנתונים עדיין בהכנה. אין להתחייב על מועד מסירתם. אג"ת ואת"ק שוקדים על ההכנה. תאריך היעד, מבחינתנו הוא לא יאוחר משבוע טרם המפגש.

ב ב ב ב
ד"ר חמו אלון
הממונה על קשר החוץ

העתקים
המנכ"ל
סמנכ"ל למקס"מ
ר"ת
מ"מ ר"ת אכ"ס
ר"ת
ע"ת המנכ"ל
ע"ת אג"ת לחכנו
השג"ו - מ. אר" (כאן)
משה"ח - הסמנכ"ל לצפ"א (בלדר)
מנכ"ל משרד האוצר (בלדר)
01

חא/אל

CONFIDENTIAL

JSAP, JULY 24 1990
Proposed Agenda

MORNING PLENARY SESSION

- * Opening remarks
 - Chairman and Co-chairman (15')
- * Review of 1989 JSAP decisions
 - Israel lead
 - US response (15')
- * Threat overview and its strategic implication on Israel's Defense Policy and IDF build up
 - IDF presentation (30')
- * Israel's Economy
 - Israeli presentation (DG Treasury) (20')
- * The security Assistance needs and Procurement Plan
 - Israeli presentation
 - US response (30')
- * Cash flow
 - Israeli presentation
 - US response (30')
- * Continuation of JSAP 1990 other arrangements
 - (IL/US) discussion (40')

AFTERNOON (WORKING GROOP)

- * Drafting of summary letters.
- * Conclusion of JSAP

מהארץ

1. המנכ"ל - דוד עברי - יו"ר
2. מנכ"ל האוצר - דוד ליפשיץ
3. חיים כרמון
4. ו"ר חנון אלון
5. איתן בנצור
6. אלוף דני יתום
7. תא"ל מיכאל נכון
8. ראובן קוקולביץ
9. דוד ואיש

מארה"ב

1. השגריר - משה ארד
2. משה קוחנובסקי
3. אלוף בן שושן
4. עודד ערן
5. אמנון נויבר
6. חיים אומן
7. גר דובב

טיוטא

DRAFT

CONFIDENTIAL

-1-

UNDER SECRETARY OF STATE
FOR SECURITY ASSISTANCE, SCIENCE AND TECHNOLOGY
WASHINGTON

July 24, 1990
AB/1500

Dear General Ivry:

As a result of consultations between the United States and Israeli delegations in the Joint Security Assistance Planning Group (JSAP) meeting on July 24, we are now in a position to confirm the understandings reached on FY 1992 foreign military assistance levels and other related subjects.

Both parties have agreed that Israel's FMS credit level should remain at \$1.8 billion for FY 1992, subject to Congressional approval and provided that the U.S. foreign assistance budget is funded at a level essential to preserve other important security assistance programs.

We are prepared to continue to support \$475 million in offshore procurement authority for Israel for FY 1991 on the condition that all offshore expenditures in of FMS funds in Israel and elsewhere, not consistent with current practices, be counted toward this ceiling.

We continue our support for the Naval Modernization Program and reiterate our agreement in principle to finance up to \$180 million of the European portion of the Dolphin submarine program with FMS credits provided expenditures remain consistent with the cost estimates on which our approval is based. OSP expenditures of FMS funds related to the Saar and Dolphin programs, not consistent with current practices, will be counted within the authorized OSP ceilings for FY 1992 and beyond.

טיוט
DRAFT

7171W

- 2 -

We reiterate our support for cooperative U.S.-Israeli programs and will continue to seek funding for U.S. service participation in selected joint R&D projects with Israel. In this regard, we will pursue ways to identify additional candidates for such projects. We will continue consideration of Israeli high tech systems for evaluation and testing, pursuant to U.S. service military requirements and regulations.

We will continue to review Israeli military sales requests by agreeing to consider on a case by case basis:

- { Approval of purchases of Israeli defense equipment and services by third countries using FMS credits
- { Granting Israel authority for third party transfers of military items containing U.S.-origin components or military items of U.S. origin.

We will continue reviewing the issue of Israeli and other non-NATO allies' participation in the European workload program, in light of relevant legislation.

We renew our support for appropriate legislation to permit no-cost reciprocal leasing of defense material between Israel and the United States, and to authorize Israel to use FMS credits to pay for leases of Department of Defense assets. We remain ready to examine specific proposals for use of FMS credits to pay for commercial leases pursuant to prevailing legislative authority.

We will continue to work toward legislative implementation of Fair Pricing that should result in a significant extension of the purchasing power of FMS credits available to Israel. If this initiative is successful, we will expect reciprocal cost-cutting measures from Israel to cover U.S. Defense Department purchases of Israeli products.

The United States believes that the Security assistance measures we are proposing for FY 1992 demonstrate our commitment to maintaining Israel's security.

I believe the above substantially reflects our discussions in the JSAP and I look forward to your early response and confirmation of Israeli government concurrence.

Yours truly,

Reginald Bartholomew

שליח

טיוטא

DRAFT

July 24, 1990
AB/1497

The Honorable Reginald Bartholomew
Under Secretary of State for
Security Assistance, Science and Technology
U.S. Department of State
Washington, DC 20520
USA

Dear Mr. Bartholomew,

I thankfully acknowledge receipt of your letter of 24 July, 1990 which summarizes our JSAP deliberations of July 24 and would like to convey to you our approval of its contents.

Despite the fact that our FY 1992 security assistance needs as presented to you are much higher than the level of aid we agreed upon, we will sustain the U.S. FY 1992 proposal without changes throughout the congressional process, provided the U.S. Government submit to Congress a \$1.8 billion request for FMS assistance for Israel for FY 1992.

I would like to express my appreciation of the U.S. administration's effort and good will.

Sincerely yours,

David Ivry

מדינת ישראל
משרד הביטחון

סודי

הממונה על קשרי החוץ

דף 1 מתוך 4 דפים
העתק מתוך העתקים
א תמוז תש"ן
24 יוני 1990
אב/ 1397

מירי

רשימת תפוצה
מ.א.ג.נ.ו.

הכרוז: מפגש JSAP 90 - מצע לדיון אצל המנכ"ל
שלנו סאב 977 מ- 24 מאי 1990

כללי

1. מפגש JSAP יתקיים השנה בווינגטון ביום ג' 24 יולי 90. ערב המפגש יקיים המנכ"ל שיחות צד בפנטגון ובמחמ"ד.

2. להלן עיקרי לו"ז:

א. יום ב' 23.7
1800-1700 - דיון הכנה בשגרירות
2130-1930 - קבלת פנים למשתתפי JSAP ואחרים, מטעמנו, במלון גראנד.

ב. יום ג' 24.7
1700-0900 - שיחות JSAP במחמ"ד
~~ערב - ארוחת מטעם האמריקאים (טרם נקבע).~~

לקראת המפגש קיימתי דיון הכנה ר' סיכום בסימוכין. מטרת מסמן זה להציג הצעת תכנית ונושאים להחלטה לדיון הכנה שמקיים המנכ"ל ביום ג' 26 יולי ב-1000.

3

פרופיל המפגש

4. מפגש JSAP מתקיים השנה בחקופה קשה ליחסי ארה"ב - ישראל במישור המדיני. עד כה קשרי הבטחון לא נפגעו, אך יש כבר סימנים ללחצים גם במישור זה (דמי שירות, תיקון או"ב).
5. מטרתנו היא לכו, להתמקד בשמירת הסיוע בהיקף הנוכחי. הנושאים וסדר היום נקבעו על בסיס פרופיל כמור זה.

סדר היום המוצע

6. להלן רשימת הנושאים וסדר היום המוצע למפגש:
- א. פתיחות (יושבי הראש)
 - ב. מעקב אחר החלטות 89 JSAP וביצוען והמשך ההתחייבויות לשנה הבאה: (המקש"ח). ריכוז סיכומי 89 JSAP מצ"ב כנספת.
 - ג. כלכלת ישראל 1990 והשלכותיה על הבטחון - מנכ"ל האוצר.
 - ד. האיום: - הצגת ההתפתחויות בזירה - ר' אג"ת.
 - ה. הצגת הצרכים/דרישות הסיוע - ע' ר' אג"ת לתכנון.
 - ו. תזרים מזומנים וההיבטים החקציביים - ר' את"ק.
 - ז. דיוני קבוצות עבודה לניסוח מכתבי ברתולומיאו עברי (מקש"ח, אכ"ס, אג"ת, רמט"ג).
 - ח. סיכומים (יושבי הראש).

הצגת הצרכים

7. בהצגת הצרכים מומלץ לא לעבור 2.0-2.1 מיליארד דולר ובכל מקרה לא לחרוג ממה שהוצג אשתקד. מחייב החלטה.

תזרים המזומנים

8. את"ק מתבקש להציג הנתונים במסגרת שת"א ולא שת"י. לא נוכל יותר להסביר לשותפים מדוע לא ניתן להציג בצורה המובנת להם.

FAIR PRICING

9. סוכם בדיון שהנושא לא יועלה על סדר היום כנושא נפרד. מוצע שהמנכ"ל יתייחס בדברי הפתיחה בהערכה, להשלמת החקיקה ולמכתב של ראש ה-DSAA, שהרחיב ההסדר גם לעסקות מסחריות עתידיות.

10. בדיון ההכנה הועלו הנקודות הבאות באשר להסדר ה-OSP:
- הבקשה להמשיך הסדר ה-OSP בהיקף של \$ 475 M לשנת א' - 91 הועברה כבר לממשל במכתב בקשת הסיוע של האוצר.
 - עורך ערן יזם בקונגרס חקיקה להסדר רב שנתי של OSP בהיקף של \$ 475 M לשנה. להערכתו העברת חקיקה זו בקונגרס לא תיחל בעיות.
 - לא רצוי לפעול בקונגרס לקידום חקיקה ביחס להסדר זה מבלי לבקש במקביל את תמיכת הממשל.
 - OSP לא יועלה כנושא נפרד בסדר היום של ה-JSAP כדי למנוע תשומת לב מיוחדת. הנושא יכלול כאחד מנושאי ההמשך.
 - היתכן שהממשל לא יהיה מוכן להמשיך בהסדר ה-OSP בהיקף של \$ 475 M גם לשנת 91. סוכס בדיון שיוכנו: איריאולוגיה, נימוקים ונתונים מתאימים להצדקת הבקשה, זאת במידה ואכן תתעורר התנגדות אמריקאית. (הנמקות ונתונים אלו יוכנו ע"י ת"ק/אכ"ס).

תיקון אובי (הגבלות על CASH FLOW)

11. מוצע כי הנושא יועלה בשיחות הצד, ולפי העניין ב-JSAP. אין ספק כי תהא לחוק אם יתקבל השפעה על עתיד הסיוע.

נושאים אחרים

12. מוצע כי נושאים אחרים לא יועלו אלא במסגרת טיוטת מכתב ברתולומיאו-עברי שתוכנו מראש על ידנו, ובמסגרת סקירת המקש"ח על דו"ח הביצוע. הכוונה לנושאים בתחום יצוא בטחוני, ניצול כספי FMS של מדינות שלישיות וכד'.

המשך עבודה

13. הנושאים אשר יסוכמו ויאושרו יוצגו ע"י רמ"נ לזרה"ב בטרם המפגש בכותרות.
14. יקוימו שני דיוני הכנה נוספים, בהשתתפות גורמי חוץ: משה"ח והאוצר, כאן וערב המפגש בווישינגטון.

ר"ר חנואלו
הממונה על קשרי החוץ

נספח
בצוע סכומי JSAP 91

תפוצה
מכ"ל
סמנכ"ל למקס"מ
ר"א ח"ק
אכ"ס - ר"ק קוקולביץ
ו"א ח"ת
ע"ר אג"ח לתכנון
ע"ה חנכ"ל
רמ"ש"ד
נספח צה"ל וושינגטון

פקס

MARTHA WARD ASSOCIATES INC

EXECUTIVE SEARCH SPECIALISTS

71 park avenue new york, new york 10016

212 689-6227

Office of the President

*Swirn
Project*

5/

ROGER FINE, Associate General Counsel for
Johnson & Johnson

HY GOTTESMAN, Sr. Vice President, Public
Relations, Ruder & Finn

NEIL KATZ, President, Revlon, Group II

NAT LANE, Executive Vice President, Martha
Ward Associates, Executive Recruiters

GERALD OSTROV, President, CIBA Consumer
Pharmaceuticals

HANK SEIDEN, Chairman, Ketchum Advertising

GARY STIEBEL, Principal, New England Consulting

ח' אייר תש"ן
3 במאי 1990
אהב 913.11

72544

אל : שה"ח
ס/שה"ח
מנכ"ל וחברי הנהלה
מנהלי מחלקות
ראשי נציגויות צפ"א

מאת : מנהל מצפ"א

הנדון: דפ. מצפ"א-65
לשבועיים המסתיימים ב- 6/5

א. ישראל - ארה"ב : עדות המזכיר בייקר

מזכיר המדינה הופיע בועדת המשנה לפעולות זרות בסנט ב - 1.5, העיד על סיוע החוץ בכלל ועל בקשת התקציב של הממשל לסיוע חוץ בשת"א 1991 בפרט. עדותו הכתובה ופרק השאלות והתשובות נותן הזדמנות נאותה לרשום את עמדות הממשל העדכניות בנושאים שונים הנוגעים לנו:

1. תהליך השלום : ב - 30/4 אמרה דוברת מחמ"ד בתגובה לראיון הטלביזיה של רוח"מ בערב יום העצמאות כי ארה"ב "מוטרדת ונבוכה" (PERPLEXED) מדברי רוח"מ וכי אמירת "לאו" "לפורמולת בייקר" עלולה לגרום לאובדן הזדמנות לקידום תהליך השלום. הדוברת הזכירה כי אכן מדובר בתוכנית שלום ישראלית ולא ב"תוכנית בייקר" וכי ארה"ב מצפה שהממשלה, שתכון בישראל בהקדם, תקדם את התהליך. בתשובה לסנטור ליידי, מיתן בייקר במידת מה את תגובתה החריפה של דוברת מחמ"ד מ - 30/4. קבע כי ארה"ב תמשיך לדחוף להתקדמות בתהליך השלום; ציין כי רוח"מ שמיר לא השיב בחיוב וגם לא בשלילה לשאלתו בנושא הדיאלוג הישראלי-פלשתינאי. בייקר הביע תקווה שבקרוב תוקם בישראל ממשלה אשר תוכל לעסוק בתהליך השלום. נזכר כי ב - 30/4 אמרה דוברת מחמ"ד בתגובה לראיון

2. סיוע חוץ : בייקר נשאל מספר פעמים (לעיתים באירוניה) אם תוכנית הסיוע לישראל הנה ENTITLEMENT (משמע זכאות בלתי-מותנית). בייקר השיב בשלילה ועם זאת בתשובה לשאלות נוספות הבהיר כי ארה"ב מעולם לא יצרה זיקה בין התקדמות בתהליך השלום להענקת סיוע חוץ. הסיוע הניתן לישראל מושט כסיוע לבת ברית קרובה של ארה"ב. בהקשר אחר, חזר בייקר על עמדת הממשל כי יש לבטל שיריונים (EARMARKS) המגבילים את יכולת התמרון של הממשל בחלוקת הסיוע וכי אכן הוא תומך בקיצוץ 5% מכל מקבלות הסיוע (ולא כפי שהציע סנטור דול רק מהמקבלות הגדולות).

3. אש"פ : לאחר שחזר המזכיר על מחויבותה של ארה"ב להפסיק תרומות והשתתפות בתקציבי ארגונים בי"ל אם אש"פ יתקבל במעמד מדינה, התנהל ויכוח בינו לבין מספר סנטורים בענין הדיאלוג עם אש"פ ושמירת מחויבותו של זה להפסקת הטרור. הסנטורים ספקט וקסטן חזרו והקשו על המזכיר בנקודה זו וטענו כי אש"פ אינו עומד בהתחייבותו להפסקת הטרור מחד ומאידך מנסה ארה"ב "לדחוף" את אש"פ לפחות בעקיפין למעורבות בתהליך השלום ולדיאלוג הישראלי-פלסטיני. בייקר דחה שתי טענות אלה וקבע כי ארה"ב איננה דוחפת את ישראל לדיאלוג עם אש"פ אם כי ברור, לדבריו, שלא יהיה דיאלוג ישראלי-פלסטינאי ללא הסכמה בשתיקה של אש"פ.

4. ערכבות לדיון

במליאת הסנט התקבל חוק התוספת לתקציב (SUPPLEMENTAL) הכולל את הערכבות לדיון בסך 400 מליון דולר. סנטור דול התבטא באופן בלתי-מחמיא וביקורתי כלפי ישראל ומצרף לרישום ברקורד מאמרים ומחקרים בקורתיים על הענקת ושימוש בכספי הסיוע לישראל. בשבוע הבא (8.5) יפתח ה"קונפרנס" של נציגי שני הבתים. הדיון בערכבויות יתמקד בשני היבטים : מועד התחלת הערכבויות וההיטלים שיוטלו עליהם. זאת - בנוסף לנושאים בעייתיים נוגעים לישראל (הפלות ועוד).

5. עיראק : ראה בנפרד בסקירה זו.

ב. ירושלים

1. מעמד ירושלים

* סנט : הסנטור דול כתב לראש עיריית ירושלים והודיע לו שעל אף הסתיגותיו מהחלטת הסנט, אין בכוונתו לפעול לביטולה. עוד הבהיר במכתבו, כמו גם במליאת הסנט ובמסיבת עיתונאים שהחלטה היתה טעות, אך הנזק נעשה - ויש ללמוד ממנו כדי שהסנט לא יחזור על טעויות כאלה בעתיד בנושאי חוץ רגישים.

* בית-הנבחרים : למרות תוצאות ההצבעה המרשימות בבית הנבחרים (24.4) מדווחת השגרירות על תגובות לא נוחות וביקורת הנמתחת עלינו מפי ידידים בקונגרס. הטענות נגעו בעיקר לעתוי ההחלטה. זאת באה בתקופה בה על היחסים בין ישראל לארה"ב מעיבים פרשת המבנה ברובע הנוצרי, הקפאון בתהליך המדיני והעדר פתרון למשבר הפוליטי בארץ. ה-NAAA שלחה למורשים שחמכו בהחלטה מכתבים בהם הוגדרה ההצבעה כפגיעה בקהילה הערבית בארה"ב שתישקל ע"י המצביעים הערביים בכל איזור בחירה.

* עוזר מזכיר המדינה קלי, בשימוע בבית הנבחרים בנושא עיראק (26.4) - נזקק גם לענין ירושלים וחזר על עמדת הממשל כי מעמד העיר הוא נושא למו"מ ולא לקביעה חד-צדדית של ישראל או הקונגרס. ה"ושינגטון פוסט" (1.5) מבקר את הקונגרס על אי תמיכה במדיניות הנשיא וכדוגמא מובאת ההחלטה בנושא ירושלים.

2. ביקור טדי קולק

טדי קולק קיים סדרת מפגשים בארה"ב. נפגש עם הנשיא בוש, הקרדינל אוקונור, הארכיבישוף (היווני) יעקובוס ועם מנהיגים יהודיים. בשיחתו עם הנשיא בוש תיאר ראש העיר את מערכת היחסים בין יהודים ערבים ונוצרים בעיר, ההתיישבות היהודית בעיר ועמד על זכות היהודים להתיישב בכל חלקיה; את פרשת המבנה הגדיר "כטיפשי" (ואף "הרסני" בפני עתונאים) והתייחס למעורבות משרד השיכון ברכישה אותה הגדיר הנשיא בוש "כבעיה". במסע"ת הדגיש קולק כי אין לו ספק כי לנשיא אין כל התנגדות להתיישבות יהודים בכל ירושלים. בתגובה פרסם הבית הלבן הודעה הקובעת שחשובה הדרך בה מיושמות זכויות היהודים (ואחרים) בעיר, וכי ארה"ב תומכת בירושלים מאוחדת שמעמדה הסופי יוכרע ע"י מו"מ.

בפגישתו עם הקרדינל אוקונור מתח קולק ביקורת על התנהגות הכנסייה בפרשה ועל העובדה כי הזניחו את המבנה. הקרדינל הבהיר כי רואים המצב ככיבוש דה פקטו של המבנה ע"י ישראל, ואף הזכיר כי במסמך הבישופים האחרון נרמזה אפשרות על ריבונות ישראלית בעיר דבר העומד בספק לאור הארועים האחרונים. סיפר כי הודעת רוח"מ בזכות המתנחלים גרמה להלם בקרב גורמים נוצריים רבים. בפגישתו עם הארכיבישוף יעקובוס חזר ר"ע ירושלים על ביקורתו כנגד הכנסייה. הארכיבישוף קרא לו להמשיך ולהוציא את אחרוני המתנחלים, ואף סיפר כי מינוי שגריר יוון בארץ מתעכב בגלל הפרשה.

ראש העיר הופיע גם במסגרת "הקומיטי" בהשתתפות מנהיגים יהודיים ונוצריים חזר וסקר את המצב בעיר. לדבריו עוצמת התגובות של הקהילה היהודית-אמריקאית והקהילה הבינ"ל היא תוצאה חיובית של הארוע שוודאי תילקח בחשבון.

3. המבנה ברובע הנוצרי

* תגובות קשות בקרב הקהילות הנוצריות ברחבי ארה"ב. תצויין הפגנה שקטה בנושא ב - 29.4 מול משרדי הקונסוליה בבוסטון (באיזור קהילה יוונית גדולה). פנית הבישוף בראונינג (אנגליקני) לנשיא בוש לעכב את כספי הסיוע ופגישת הקונכ"ל בניו-יורק עם הארכיבישוף היווני יעקובוס שהביע זעזוע עמוק מהנעשה בירושלים.

* פעילים בקהילות היהודיות מדווחים על "הרהורים שניים" בעת איסוף כספים לקליטת יהודי בריה"מ כאשר הארגונים היהודיים מפרסמים הודעות בגנות מעורבות משרד השיכון בהתנחלות. נראה שהחלטת הבג"צ לא הרגיעה הנושא ומנהיגים יהודיים מספרים כי קשה להם להתמודד עם בני שיחם הנוצריים.

* הסברים שסופקו לידידינו בגבעה לא היו מספקים. מחוקקים ממוצא יווני, יחד עם ליברלים, נוצרים אדוקים ויהודים מותחים ביקורת חריפה, ואילו המובילים בנושא ערבויות דיוור חוששים מפגיעה ביוזמתם.

* התקשורת עסקה בנושא בהרחבה. מאמרי מערכת ביקורתיים חריפים ביומונים החשובים ברחבי ארה"ב - וושינגטון פוסט, נ"י טיימס, קרישטיין סייאנס מוניטור והל.א. טיימס - כאשר זה האחרון החמיר בהתבטאותו וקבע ש"ממשל שמיר" שיקר לציבור הישראלי וביקש להטעות הממשל האמריקאי, וכי הנזק ביחסי ישראל עם הנוצרים ולאמינות מנהיגיה הוא מרחיק לכת.

* מבחינה הסברתית ומדינית גרמה הפרשה וממשיכה לגרום לנזק הסברתי ומדיני כבד. בקונגרס ניתן להצביע על שחיקה נוספת במעמדנו, ואילו תקשורתית הועמדנו כחוטאים בחוסר רגישות משוא פנים ופרובוקטיביות. ניתן להבחין בשלושה שלבים של התפתחות הפרשה: - התגובות הסוערות שגרמה ההתנחלות וכתבת ABC.

- גלוי המעורבות של משרד השיכון, דבר שגרם למתיחת ביקורת קשה בתקשורת, בקונגרס ובקהילה היהודית.
- החלטת הבג"צ שהורה על פנוי, אך 20 המתנחלים הממשיכים לשהות גורמת לתחושה שאין זה אלא במקום תרגיל וכסוי.
- להערכת נציגינו בארה"ב נתפשת הפרשה כביטוי למדיניות הממשלה הפועלת לשינוי הסטטוס קוו בירושלים: את "רעידת האדמה" שחוללה הפרשה בקהילות היהודיות יש להבין גם על רקע יחסי יהודים נוצרים בארה"ב.

ג. יחסי ארה"ב - עיראק

1. לאחר תגובתו החריפה של הממשל לנאום צדאם חוסיין והקולות בקונגרס הקוראים להטלת סנקציות ומגנים את הפרת ז"א בעיראק ור' דף מצפ"א 63-64, נכרה לאחרונה מגמה בממשל להרגיע את הרוחות.

2. עוזר מזכיר המדינה קלי הופיע בנושא זה בפני ועדת המשנה לאירופה והמזה"ת בבית הנבחרים ב - 26/4. בעדותו חזר, אמנם, קלי, על הטענות האמריקניות נגד עיראק, אולם עמד על מספר מגמות חיוביות בה, ביניהן: הפסקת התמיכה העיראקית בגנרל עון, הדיבורים בעיראק על חוקה חדשה העשויה להשפיע חיובית על נושא ז"א, והשתתפות עיראק (כמשקיפה) בשני כינוסים לפר"ן שנערכו בז'נבה. מדיניות הממשל, המעריך מגמות אלה כ"רציניות", מכוונת לעודדן ולחזקן. הממשל מתנגד, בשלב זה, לחוקים המטילים סנקציות כלכליות ומסחריות על עיראק. זאת הן משום שהדבר יזיק למאזן המסחרי של ארה"ב (הכולל מרכיב חקלאי לא מבוטל) והן משום ההפרעה הצפויה למגמות החיוביות שהוזכרו.

בעת שענה לשאלות המורשים ענה קלי כי הממשל אינו מתנגד להטלת סנקציות בכל נסיבות שהן, אך לדעתו יש לאפשר "תקופת מבחן" שבה תבדק התנהגות עיראק. לשאלות נוספות ענה קלי כי לטילים העיראקים יכולת להגיע לישראל, כי יש להם היכולת לחמשם בנשק כימי, וכי לא ברור לכמה זמן יזדקקו העיראקים כדי להגיע ליכולת גרעינית.

3. דאגה מהיכולת הגרעינית העיראקית הביע גם מזכיר המדינה בעדותו בסנט (1/5). לדבריו ננקטו אמצעים למניעת רכש של מוצרים וטכנולוגיות העשויים לשמש את העיראקים בהשגת נשק קטלני. כן בודקת ארה"ב את עתיד תכנית האשראי החקלאי לעיראק ותבדוק גם להחזרתה לרשימת המדינות הטרוריסטיות צעד שימנע ממנה קבלת סיוע מבנק EXIM. יחד עם זאת, הפנה המזכיר תשומת לב הקונגרס לאפשרות שצעדים כלכליים אמריקניים נגד עיראק יגרוו ניצול השטח שיתפנה ע"י מדינות אירופאיות אחרות.

4. בהרצאה שנשא ס/הנשיא במכון אינדיק (30/4) קבע קוויל כי הצהרות סדאם חוסיין מזכירות שפתרון הקונפליקט בין ישראל למדינות ערב חשוב לפחות כמו פתרון הבעיה הפלסטינית, וכן כי על ארה"ב להגביר מאמציה למניעת החפשות הנשק הבלתי-קונבציונאלי במזה"ת. בהרצאתו מתח קוויל ביקורת על חוסר התגובה בעולם להצהרות סדאם חוסיין, בעוד שארה"ב הגיבה בצורה חריפה שאינה משתמעת לשני פנים. עוד אמר שעל ארה"ב לפעול ביתר תוקפנות (AGGRESSIVELY) להבטחת ולהבטחת בנות בריתה מפני התקפות טילים.

ד. פתיחת האוניברסיטאות בשטחים

ב - 26/4 הגיש הקונגרסמן נילסון מיוטה בבית הנבחרים הצעת החלטה בלתי-מחייבת (בצורת "תחושת הקונגרס") הקוראת לפתיחת האוניברסיטאות בשטחים. כזכור, לפני כשנה פעל נילסון בכיוון זה והצעתו המקורית שונתה תכלית השינוי. הפעם נראה שדאג לניסוח שיבטיח תמיכה רחבה להחלטה.

ה. ועידות המפלגה הדמוקרטית בקליפורניה ובאורגון

נדהפו מאמצים להעברת החלטות או ניסוחים פרו-פלשתינאיים בוועידות המפלגה הדמוקרטית בקליפורניה ובאורגון. הועידה בקליפורניה בלטה כפרו-ישראלית מזה שנים, ואילו בוועידה באורגון, בפרק המז"ת של מצע הועידה, (1988) נמחקה ההתייחסות הקוראת ל - "TWO STATES SOLUTION".

ו. פעילות פרו-פלשתינאית בקמפוסים

הקונסול לעניינים אקדמאיים מדווח על פעילות עניפה מאורגנת הולכת וגוברת של איגוד הסטודנטים הפלשתינאים. האוניברסיטה העירונית של ניו-יורק (CUNY) חתמה הסכם אחות עם אוני' ביר זית. בסנט הסטודנטים הועברה החלטה הקוראת לפתיחת האוניברסיטאות בשטחים. החלטה דומה הועברה בארגוני הסטודנטים של אוניברסיטת האנטר (ניו יורק) וכן ברקלי, דייוויס, וצ'יקו (קליפורניה).

ז. בני הערובה בלבנון

ב - 30/4 נשא הנשיא בוש דברים לרגל שחרורם של החטופים האמריקניים בלבנון, פרנק ריד ורוברט פולהיל. הנשיא הודה בדבריו לסוריה ולאיראן שסייעו לשחרור, ואמר שארה"ב לא תשקוט עד שישוחררו כל החטופים. כן קרא הנשיא לכל הצדדים המחזיקים בבני ערובה לשחרר ללא תנאי את בני הערובה. לשאלה מפורשת לגבי שחרור השייך עובייד אמר הנשיא שודאי שאינו מתנגד לכך, וחזר על עמדתו שאחזקת אנשים כנגד רצונם אינה הדרך להביא לשינוי כלשהו - פוליטי או אחר. במסע"ת שערך הנשיא ב - 3/5 עוד הוסיף הנשיא כי ארה"ב מתנגדת לכל לקיחת בני ערובה - בכל הארצות.

ב ב ר כ ה

יוסף למדן

ח' אייר תש"ן
3 במאי 1990
אהב 913.11

72544

אל : שה"ח
ס/שה"ח
מנכ"ל וחברי הנהלה
מנהלי מחלקות
ראשי נציגויות צפ"א

מאת : מנהל מצפ"א

הנדון: דפ"מ מצפ"א 65
לשבועיים המסתיימים ב- 6/5

א. ישראל - ארה"ב : עדות המזכיר בייקר

מזכיר המדינה הופיע בועדת המשנה לפעולות זרות בסנט ב - 1.5, העיד על סיוע החוץ בכלל ועל בקשת התקציב של הממשל לסיוע חוץ בשת"א 1991 בפרט. עדותו הכתובה ופרק השאלות והתשובות נותן הזדמנות נאותה לרשום את עמדות הממשל העדכניות בנושאים שונים הנוגעים לנו:

1. תהליך השלום : ב - 30/4 אמרה דוברת מחמ"ד בתגובה לראיון הטלביזיה של רוה"מ בערב יום העצמאות כי ארה"ב "מוטרדת ונבוכה" (PERPLEXED) מדברי רוה"מ וכי אמירת "לאו" "לפורמולת בייקר" עלולה לגרום לאובדן הזדמנות לקידום תהליך השלום. הדוברת הזכירה כי אכן מדובר בתוכנית שלום ישראלית ולא ב"תוכנית בייקר" וכי ארה"ב מצפה שהממשלה, שתכון בישראל בהקדם, תקדם את התהליך. בתשובה לסנטור ליהי, מיתן בייקר במידת מה את תגובתה החריפה של דוברת מחמ"ד מ - 30/4. קבע כי ארה"ב תמשיך לדחוף להתקדמות בתהליך השלום; ציין כי רוה"מ שמיר לא השיב בחיוב וגם לא בשלילה לשאלתו בנושא הדיאלוג הישראלי-פלשתינאי. בייקר הביע תקווה שבקרוב תוקם בישראל ממשלה אשר תוכל לעסוק בתהליך השלום. נזכר כי ב - 30/4 אמרה דוברת מחמ"ד בתגובה לראיון

2. סיוע חוץ : בייקר נשאל מספר פעמים (לעיתים באירוניה) אם תוכנית הסיוע לישראל הנה ENTITLEMENT (משמע זכאות בלתי-מותנית). בייקר השיב בשלילה ועם זאת בתשובה לשאלות נוספות הבהיר כי ארה"ב מעולם לא יצרה זיקה בין התקדמות בתהליך השלום להענקת סיוע חוץ. הסיוע הניתן לישראל מושט כסיוע לבת ברית קרובה של ארה"ב. בהקשר אחר, חזר בייקר על עמדת הממשל כי יש לבטל שירותים (EARMARKS) המגבילים את יכולת התמרון של הממשל בחלוקת הסיוע וכי אכן הוא תומך בקיצוץ 5% מכל מקבלות הסיוע (ולא כפי שהציע סנטור דול רק מהמקבלות הגדולות).

3. אש"פ : לאחר שחזר המזכיר על מחויבותה של ארה"ב להפסיק תרומות והשתתפות בתקציבי ארגונים בי"ל אם אש"פ יתקבל במעמד מדינה, התנהל ויכוח בינו לבין מספר סנטורים בענין הדיאלוג עם אש"פ ושמירת מחויבותו של זה להפסקת הטרור. הסנטורים ספקט וקסטן חזרו והקשו על המזכיר בנקודה זו וטענו כי אש"פ אינו עומד בהתחייבותו להפסקת הטרור מחד ומאידך מנסה ארה"ב "לדחוף" את אש"פ לפחות בעקיפין למעורבות בתהליך השלום ולדיאלוג הישראלי-פלסטיני. בייקר דחה שתי טענות אלה וקבע כי ארה"ב איננה דוחפת את ישראל לדיאלוג עם אש"פ אם כי ברור, לדבריו, שלא יהיה דיאלוג ישראלי-פלסטינאי ללא הסכמה בשתיקה של אש"פ.

4. ערכויות לדיון

במליאת הסנט התקבל חוק התוספת לתקציב (SUPPLEMENTAL) הכולל את הערכויות לדיון בסך 400 מליון דולר. סנטור דול התבטא באופן בלתי-מחמיא וביקורתי כלפי ישראל ומצרף לרישום ברקורד מאמרים ומחקרים בקורתיים על הענקת ושימוש בכספי הסיוע לישראל. בשבוע הבא (8.5) יפתח ה"קונפרנס" של נציגי שני הבתים. הדיון בערכויות יתמקד בשני היבטים : מועד התחלת הערכויות וההיטלים שיוטלו עליהם. זאת - בנוסף לנושאים בעייתיים נוגעים לישראל (הפלות ועוד).

5. עיראק : ראה בנפרד בסקירה זו.

ב. ירושלים

1. מעמד ירושלים

* סנט : הסנטור דול כתב לראש עיריית ירושלים והודיע לו שעל אף הסתיגותיו מהחלטת הסנט, אין בכוונתו לפעול לביטולה. עוד הבהיר במכתבו, כמו גם במליאת הסנט ובמסיבת עיתונאים שהחלטה היתה טעות, אך הנזק נעשה - ויש ללמוד ממנו כדי שהסנט לא יחזור על טעויות כאלה בעתיד בנושאי חוץ רגישים.

* בית-הנבחרים : למרות תוצאות ההצבעה המרשימות בבית הנבחרים (24.4) מדווחת השגרירות על תגובות לא נוחות וביקורת הנמתחת עלינו מפי ידידים בקונגרס. הטענות נגעו בעיקר לעתוי ההחלטה. זאת באה בתקופה בה על היחסים בין ישראל לארה"ב מעיבים פרשת המבנה ברובע הנוצרי, הקפאון בתהליך המדיני והעדר פתרון למשבר הפוליטי בארץ. ה-NAAA שלחה למורשים שתמכו בהחלטה מכתבים בהם הוגדרה ההצבעה כפגיעה בקהילה הערבית בארה"ב שתישקל ע"י המצביעים הערביים בכל איזור בחירה.

* עוזר מזכיר המדינה קלי, בשימוע בבית הנבחרים בנושא עיראק (26.4) - נזקק גם לענין ירושלים וחזר על עמדת הממשל כי מעמד העיר הוא נושא למו"מ ולא לקביעה חד-צדדית של ישראל או הקונגרס. ה"וושנינגטון פוסט" (1.5) מבקר את הקונגרס על אי תמיכה במדיניות הנשיא וכדוגמא מובאת ההחלטה בנושא ירושלים.

2. ביקור טדי קולק

טדי קולק קיים סדרת מפגשים בארה"ב. נפגש עם הנשיא בוש, הקרדינל אוקונור, הארכיבישוף (היווני) יעקובוס ועם מנהיגים יהודיים. בשיחתו עם הנשיא בוש תיאר ראש העיר את מערכת היחסים בין יהודים ערבים ונוצרים בעיר, ההתיישבות היהודית בעיר ועמד על זכות היהודים להתיישב בכל חלקיה; את פרשת המבנה הגדיר "כטיפשי" (ואף "הרסני" בפני עתונאים) והתייחס למעורבות משרד השיכון ברכישה אותה הגדיר הנשיא בוש "כבעיה". במסע"ת הדגיש קולק כי אין לו ספק כי לנשיא אין כל התנגדות להתיישבות יהודים בכל ירושלים. בחגיגה פרסם הבית הלבן הודעה הקובעת שחשובה הדרך בה מיושמות זכויות היהודים (ואחרים) בעיר, וכי ארה"ב תומכת בירושלים מאוחדת שמעמדה הסופי יוכרע ע"י מו"מ.

בפגישתו עם הקרדינל אוקונור מתח קולק ביקורת על התנהגות הכנסייה בפרשה ועל העובדה כי הזניחו את המבנה. הקרדינל הבהיר כי רואים המצב ככיבוש דה פקטו של המבנה ע"י ישראל, ואף הזכיר כי במסמך הבישופים האחרון נרמזה אפשרות על ריבונות ישראלית בעיר דבר העומד בספק לאור הארועים האחרונים. סיפר כי הודעת רוח"מ בזכות המתנחלים גרמה להלם בקרב גורמים נוצריים רבים. בפגישתו עם הארכיבישוף יעקובוס חזר ר"ע ירושלים על ביקורתו כנגד הכנסייה. הארכיבישוף קרא לו להמשיך ולהוציא את אחרוני המתנחלים, ואף סיפר כי מינוי שגריר יוון בארץ מתעכב בגלל הפרשה.

ראש העיר הופיע גם במסגרת "הקומיטי" בהשתתפות מנהיגים יהודיים ונוצריים חזר וסקר את המצב בעיר. לדבריו עוצמת התגובות של הקהילה היהודית-אמריקאית והקהילה הבינ"ל היא תוצאה חיובית של הארוע שוודאי תילקח בחשבון.

3. המבנה ברובע הנוצרי

* תגובות קשות בקרב הקהילות הנוצריות ברחבי ארה"ב. תצויין הפגנה שקטה בנושא ב - 29.4 מול משרדי הקונסוליה בבוסטון (באיזור קהילה יוונית גדולה), פנית הבישוף בראונינג (אנגליקני) לנשיא בוש לעכב את כספי הסיוע ופגישת הקונכ"ל בניו-יורק עם הארכיבישוף היווני יעקובוס שהביע זעזוע עמוק מהנעשה בירושלים.

* פעילים בקהילות היהודיות מדווחים על "הרהורים שניים" בעת איסוף כספים לקליטת יהודי בריה"מ כאשר הארגונים היהודיים מפרסמים הודעות בגנות מעורבות משרד השיכון בהתנחלות. נראה שהחלטת הבג"צ לא הרגיעה הנושא ומנהיגים יהודיים מספרים כי קשה להם להתמודד עם בני שיחם הנוצריים.

* הסברים שסופקו לידידינו בגבעה לא היו מספקים. מחוקקים ממוצא יווני, יחד עם ליברלים, נוצרים אדוקים ויהודים מותחים ביקורת חריפה. ואילו המובילים בנושא ערבויות דיוור חוששים מפגיעה ביוזמתם.

* התקשורת עסקה בנושא בהרחבה. מאמרי מערכת ביקורתיים חריפים ביומונים החשובים ברחבי ארה"ב - וושינגטון פוסט, נ"י טיימס, קרישטיין סייאנס מוניטור והל.א. טיימס - כאשר זה האחרון החמיר בהתבטאותו וקבע ש"ממשל שמיר" שיקר לציבור הישראלי וביקש להטעות הממשל האמריקאי, וכי הנזק ביחסי ישראל עם הנוצרים ולאמינות מנהיגיה הוא מרחיק לכת.

* מבחינה הסברתית ומדינית גרמה הפרשה וממשיכה לגרום לנזק הסברתי ומדיני כבד. בקונגרס ניתן להצביע על שחיקה נוספת במעמדנו, ואילו תקשורתית הועמדנו כחוטאים בחוסר רגישות משוא פנים ופרובוקטיביות. ניתן להבחין בשלושה שלבים של התפתחות הפרשה: - התגובות הסוערות שגרמה ההתנחלות וכתבת ABC.

- גלוי המעורבות של משרד השיכון, דבר שגרם למתיחת ביקורת קשה בתקשורת, בקונגרס ובקהילה היהודית.
- החלטת הבג"צ שהורה על פנוי, אך 20 המתנחלים הממשיכים לשהות גורמת לתחושה שאין זה אלא במקום תרגיל וכסוי.
- להערכת נציגינו בארה"ב נתפשת הפרשה כביטוי למדיניות הממשלה הפועלת לשינוי הסטטוס קוו בירושלים: את "רעידת האדמה" שחוללה הפרשה בקהילות היהודיות יש להבין גם על רקע יחסי יהודים נוצרים בארה"ב.

ג. יחסי ארה"ב - עיראק

1. לאחר תגובתו החריפה של הממשל לנאום צדאם חוסיין והקולות בקונגרס הקוראים להטלת סנקציות ומגנים את הפרת ז"א בעיראק (ר' דף מצפ"א 63-64), נכרה לאחרונה מגמה בממשל להרגיע את הרוחות.

2. עוזר מזכיר המדינה קלי הופיע בנושא זה בפני ועדת המשנה לאירופה והמזה"ת בבית הנבחרים ב - 26/4. בעדותו חזר, אמנם, קלי, על הטענות האמריקניות נגד עיראק, אולם עמד על מספר מגמות חיוביות בה, ביניהן: הפסקת התמיכה העיראקית בגנרל עון, הדיבורים בעיראק על חוקה חדשה העשויה להשפיע חיובית על נושא ז"א, והשתתפות עיראק (כמשקיפה) בשני כינוסים לפר"ן שנערכו בז'נבה. מדיניות הממשל, המעריך מגמות אלה כ"רציניות", מכוונת לעודדן ולחזקן. הממשל מתנגד, בשלב זה, לחוקים המטילים סנקציות כלכליות ומסחריות על עיראק. זאת הן משום שהדבר יזיק למאזן המסחרי של ארה"ב (הכולל מרכיב חקלאי לא מבוטל) והן משום ההפרעה הצפויה למגמות החיוביות שהוזכרו.

בעת שענה לשאלות המורשים ענה קלי כי הממשל אינו מתנגד להטלת סנקציות בכל נסיבות שהן, אך לדעתו יש לאפשר "תקופת מבחן" שבה תבדק התנהגות עיראק. לשאלות נוספות ענה קלי כי לטילים העיראקים יכולת להגיע לישראל, כי יש להם היכולת לחמשם בנשק כימי, וכי לא ברור לכמה זמן יזדקקו העיראקים כדי להגיע ליכולת גרעינית.

3. דאגה מהיכולת הגרעינית העיראקית הביע גם מזכיר המדינה בעדותו בסנט (1/5). לדבריו ננקטו אמצעים למניעת רכש של מוצרים וטכנולוגיות העשויים לשמש את העיראקים בהשגת נשק קטלני. כן בודקת ארה"ב את עתיד תכנית האשראי החקלאי לעיראק ותבדוק גם להחזרתה לרשימת המדינות הטרוריסטיות צעד שימנע ממנה קבלת סיוע מבנק EXIM. יחד עם זאת, הפנה המזכיר תשומת לב בקונגרס לאפשרות שצעדים כלכליים אמריקניים נגד עיראק יגוררו ניצול השטח שיתפנה ע"י מדינות אירופאיות אחרות.

4. בהרצאה שנשא ס/הנשיא במכון אינדיק (30/4) קבע קוויל כי הצהרות סדאם חוסיין מזכירות שפתרון הקונפליקט בין ישראל למדינות ערב חשוב לפחות כמו פתרון הבעיה הפלסטינית, וכן כי על ארה"ב להגביר מאמציה למניעת התפשטות הנשק הבלתי-קונבציונאלי במזה"ת. בהרצאתו מתח קוויל ביקורת על חוסר התגובה בעולם להצהרות סדאם חוסיין, בעוד שארה"ב הגיבה בצורה חריפה שאינה משתמעת לשני פנים. עוד אמר שעל ארה"ב לפעול ביתר תוקפנות (AGGRESSIVELY) להבטחתה ולהבטחת בנות בריתה מפני התקפות טילים.

ד. פתיחת האוניברסיטאות בשטחים

ב - 26/4 הגיש הקונגרסמן נילסון מיוטה בבית הנבחרים הצעת החלטה בלתי-מחייבת (בצורת "תחושת הקונגרס") הקוראת לפתיחת האוניברסיטאות בשטחים. כזכור, לפני כשנה פעל נילסון בכיוון זה והצעתו המקורית שונתה תכלית השינוי. הפעם נראה שדאג לניסוח שיבטיח תמיכה רחבה להחלטה.

ה. ועידות המפלגה הדמוקרטית בקליפורניה ובאורגון

נדהפו מאמצים להעברת החלטות או ניסוחים פרו-פלשתינאיים בוועידות המפלגה הדמוקרטית בקליפורניה ובאורגון. הועידה בקליפורניה בלטה כפרו-ישראלית מזה שנים, ואילו בוועידה באורגון, בפרק המזו"ת של מצע הועידה, (1988) נמחקה ההתייחסות הקוראת ל - "TWO STATES SOLUTION".

ו. פעילות פרו-פלשתינאית בקמפוסים

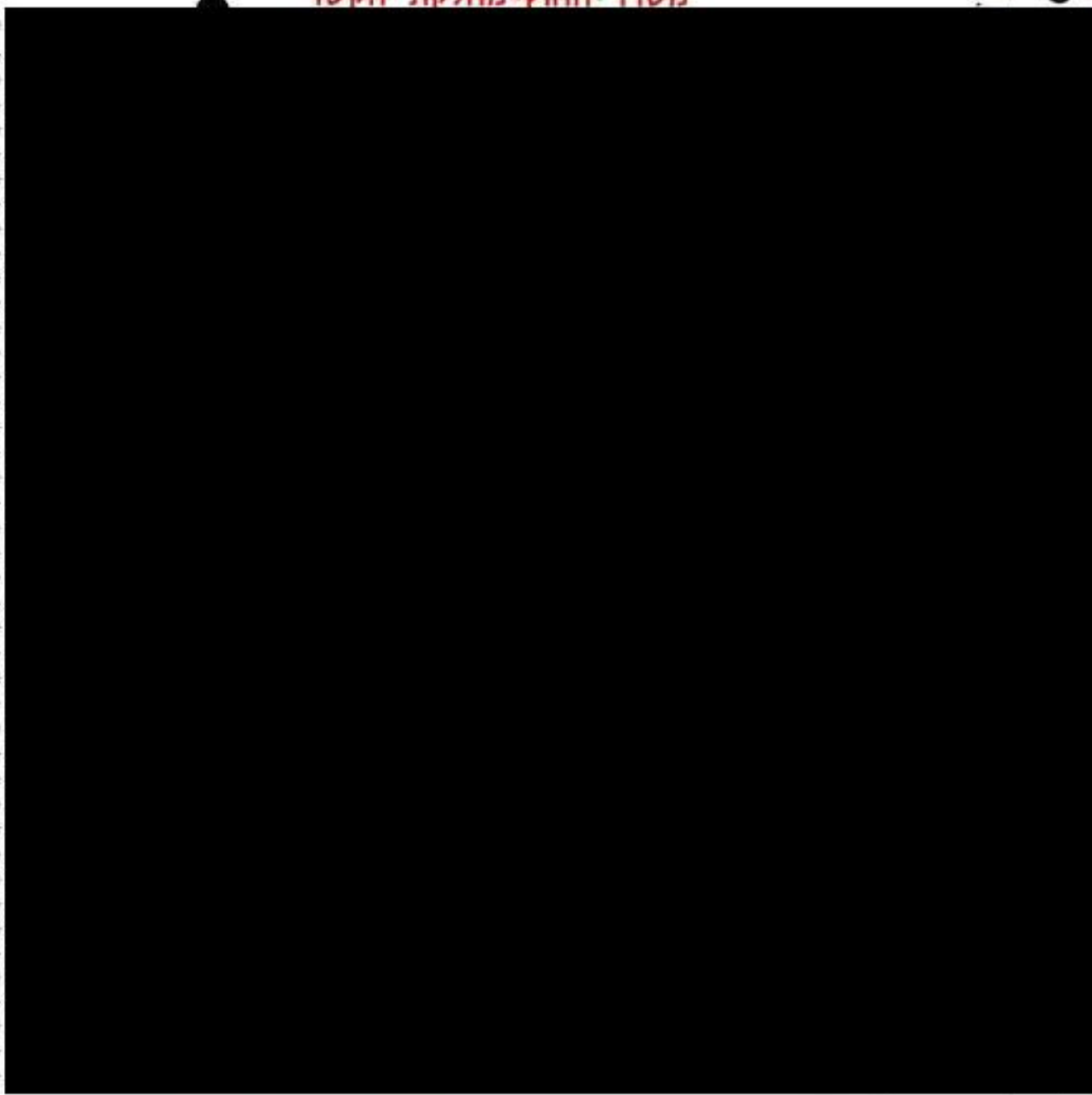
הקונסול לעניינים אקדמאיים מדווח על פעילות עניפה מאורגנת הולכת וגוברת של איגוד הסטודנטים הפלשתינאים. האוניברסיטה העירונית של ניו-יורק (CUNY) חתמה הסכם אחות עם אוני' ביר זית. בסנט הסטודנטים הועברה החלטה הקוראת לפתיחת האוניברסיטאות בשטחים. החלטה דומה הועברה בארגוני הסטודנטים של אוניברסיטת האנטר (ניו יורק) וכן ברקלי, דיוויס, וצ'יקו (קליפורניה).

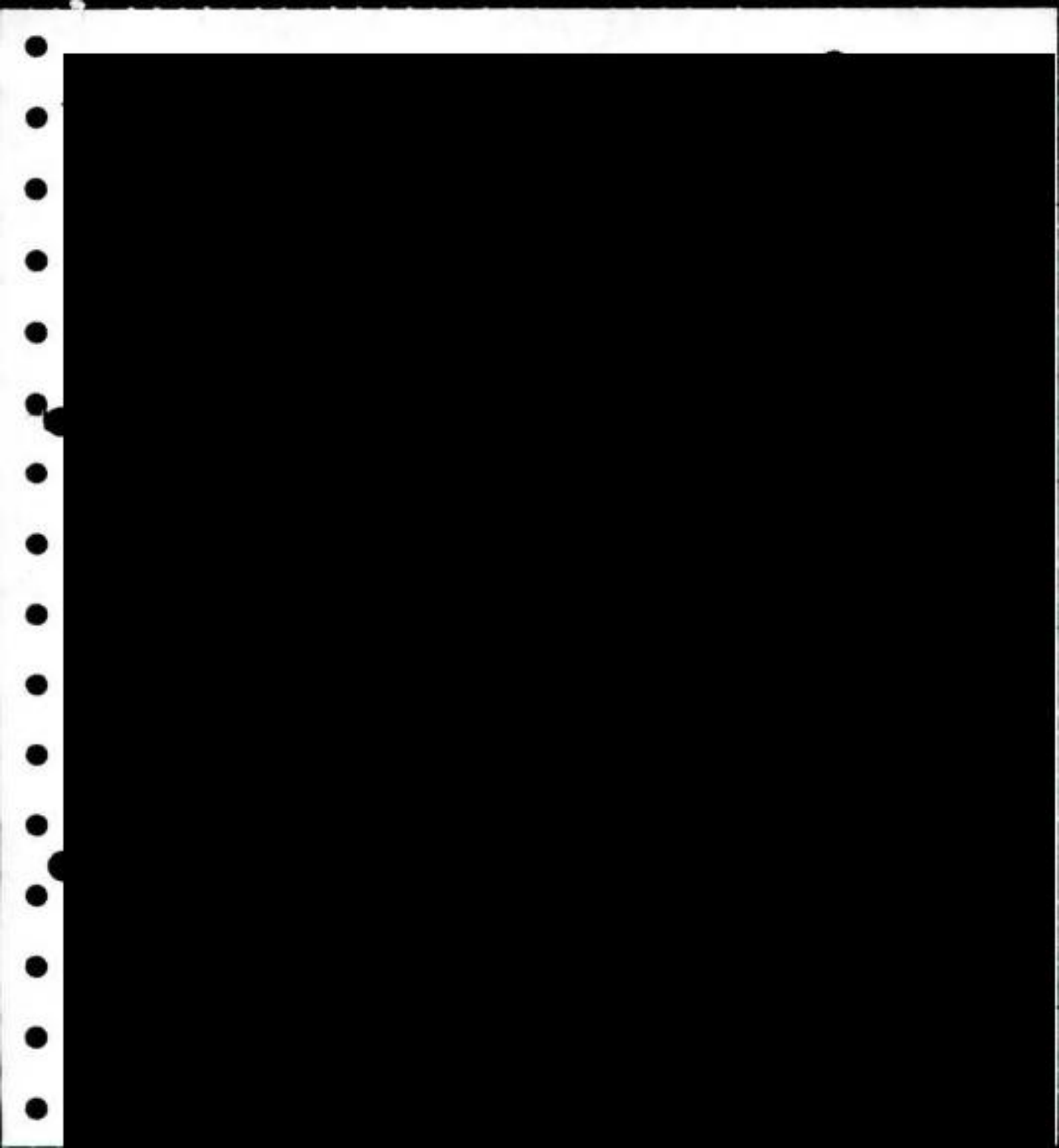
ז. בני הערובה בלבנון

ב - 30/4 נשא הנשיא בוש דברים לרגל שחרורם של החטופים האמריקניים בלבנון, פרנק ריד ורוברט פולהיל. הנשיא הודה בדבריו לסוריה ולאיראן שסייעו לשחרור, ואמר שארה"ב לא תשקוט עד שישוחררו כל החטופים. כן קרא הנשיא לכל הצדדים המחזיקים בבני ערובה לשחרר ללא תנאי את בני הערובה. לשאלה מפורשת לגבי שחרור השייר עובייד אמר הנשיא שודאי שאינו מתנגד לכך, וחזר על עמדתו שאחזקת אנשים כנגד רצונם אינה הדרך להביא לשינוי כלשהו - פוליטי או אחר. במסע"ת שערך הנשיא ב - 3/5 עוד הוסיף הנשיא כי ארה"ב מתנגדת לכל לקיחת בני ערובה - בכל הארצות.

ב ב ר כ ה,

יוסף למדן

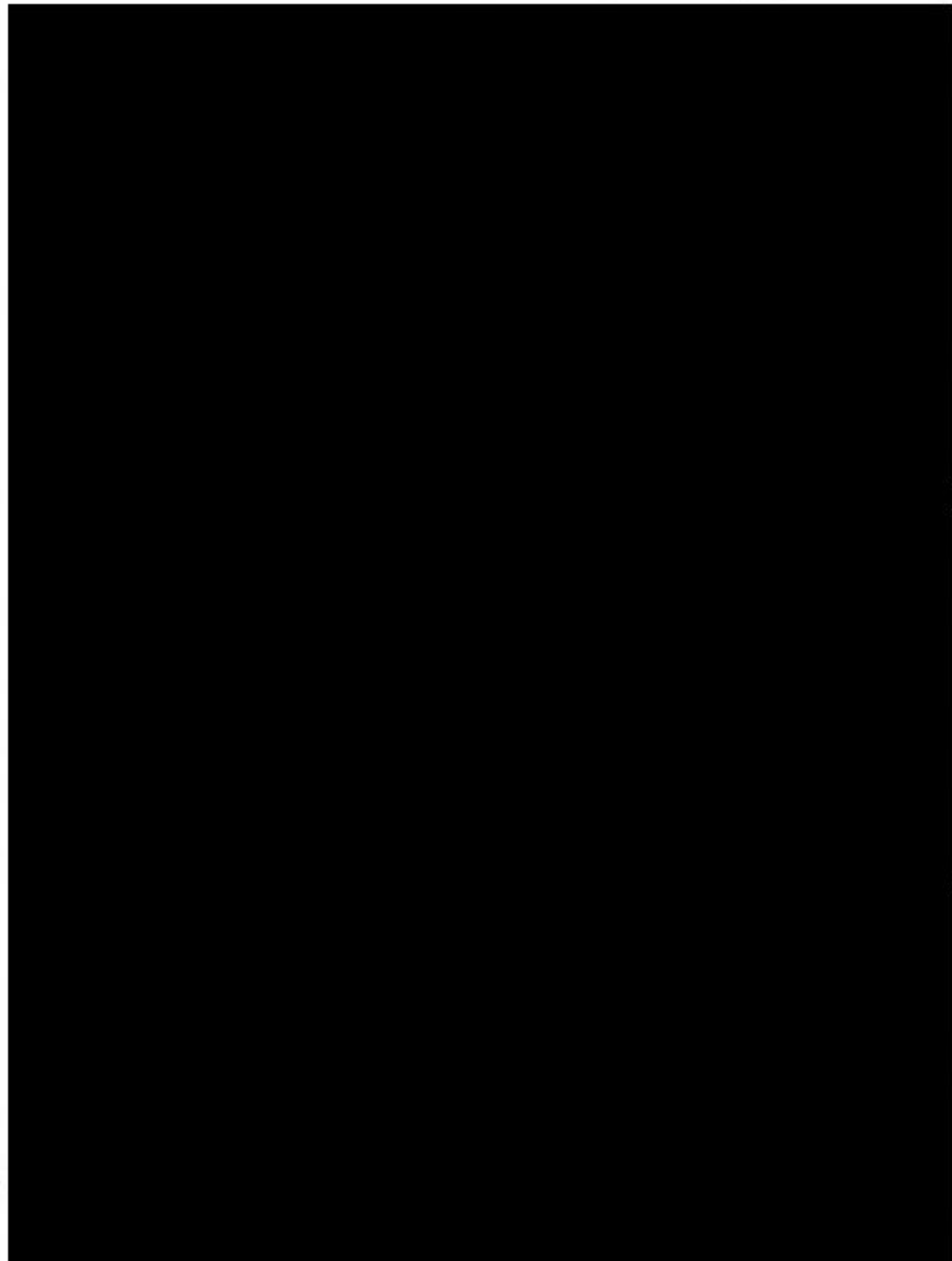

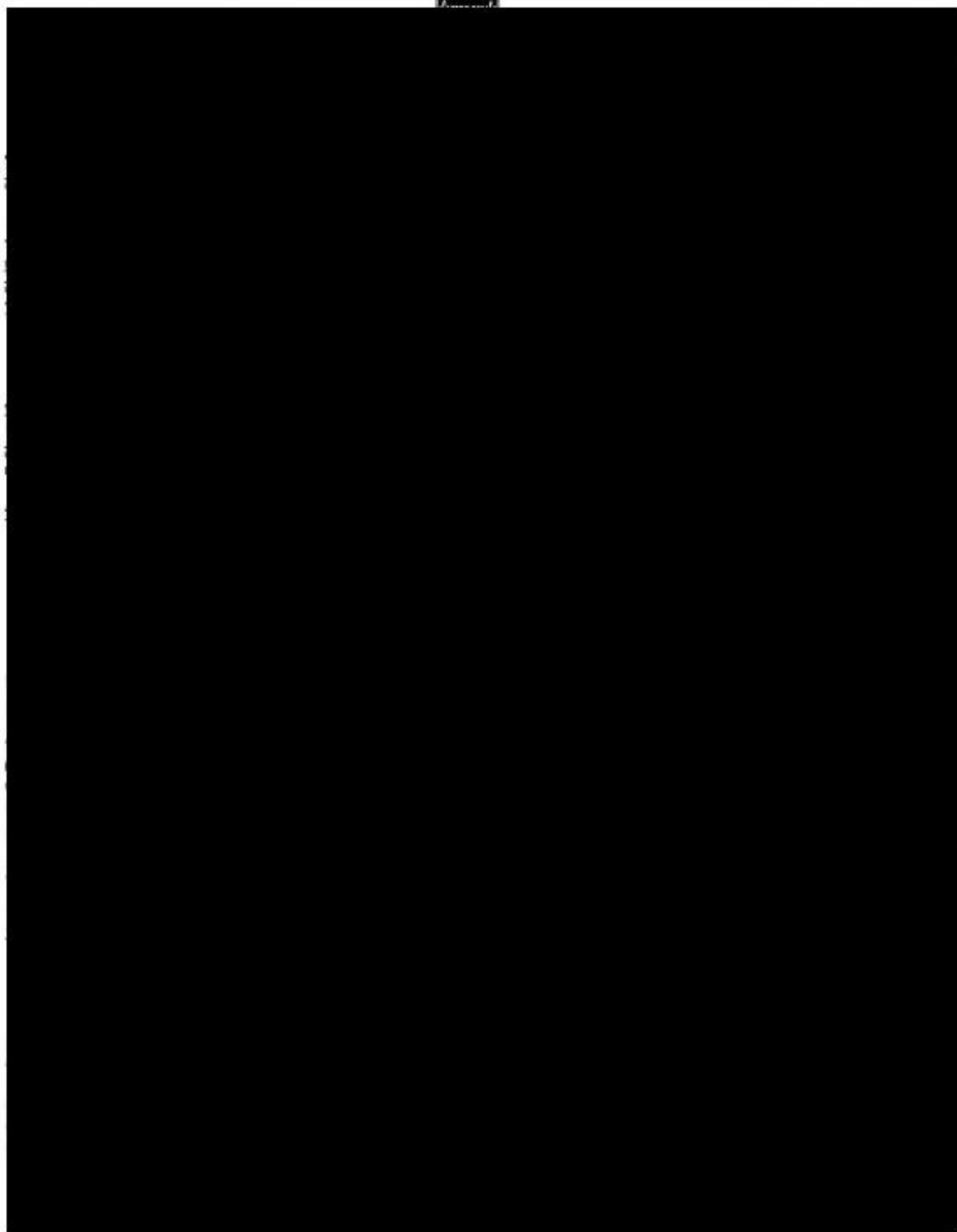
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	-----

此書係由王士禛先生所著，其書名曰《池北偶談》。

מצפ"א
טל' 3244

כ"ו כסלו תש"נ
24 בדצמבר 1989
109.26

53999

- ש מ ר -

אל : מנהל מצפ"א

מאת : מצפ"א

הנדון: עמדות ממשל בוש ביחס לתהליך השלום

1. מבוא

לקראת תום השנה הראשונה לממשל בוש, מוגשת בזה סקירה קצרה המבקשת למפות את העמדות האמריקאיות ביחס לתהליך השלום, תוך השוואתן לעמדות הממשל הקודם. (בהתבסס בעיקר על נאום שולץ 19.9.88).

הסקירה מבוססת על התבטאויות הדרג הפוליטי הבכיר (בוש ובייקר), על דברי הפקידות הבכירה: (ג'ון קלי ודניס רוס) ובהתייחס לדיווחי השגרירות בושנינגטון.

2. כללי

העקרונות העומדים ביסוד הגישה האמריקאית, לא השתנו :

א. קבלת החלטות האו"ם 242 ו- 338 והנובע מכך לפי הפירוש האמריקאי: הכרה בזכות קיומה של ישראל להתקיים בבטחון. הכרה בזכויות הפוליטיות הלגיטימיות של הפלשתינים. שטחים תמורת שלום.

ב. מו"מ ישיר בין הצדדים המעורבים בסכסוך (תוך התייחסות מסויימת לועידה בינ"ל).

ג. הסכמי ביניים לפני הסכמי קבע.

הממשל החדש העניק תאוצה רבה לתהליך השלום ולמעשה יצר מומנטום חדש. התבנית העומדת בבסיס התאוצה כוללת :

א. מדיניות של צעד אחר צעד.

ב. נסיון ליצור מכנה משותף, ולו המצומצם ביותר, על מנת למסד ראשית של דיאלוג בין הצדדים תוך דחית הדיון בבעיות העיקריות (BOTTOM LINE ISSUES) לשלב מאוחר יותר. זאת מתוך הנחה שעצם קיום הדיאלוג יצור דינמיקה חיובית, שתאפשר בסיס לפתרון הבעיות הקשות בשלבים המתקדמים של התהליך.

3. פתרון הביניים ופתרון הקבע

שולץ בנאומו עמד על הצורך הברור בקיום שלב ביניים בדרך לפתרון הקבע, שני שלבים שיהיו קשורים ביניהם - INTERLOCK - בזמן ובמהות. אף הממשל הנוכחי אימץ את הצורך בשני שלבים תוך שהנחה העומדת בפניו היא, שבמהלך הדיונים על פתרון הביניים וביחוד במהלך יישומו יוצר בסיס של אמון בין הצדדים. אמון שיאפשר טיפול הולם בבעיות היסודיות יותר של הסכסוך, שיבואו לידי ביטוי במו"מ על הסדרי הקבע.

המסגרת הרצויה לאמריקאים נראית, אם כן, כך :

מו"מ לקראת בחירות < בחירות בשטחים > מו"מ לקראת פתרון הביניים < יסום פתרון הביניים > מו"מ לקראת פתרון הקבע < פתרון הקבע.

באשר לפתרון הקבע חוזרת ארה"ב ומדגישה כי הפתרונות של סיפוח השטחים מחד ושל מדינה פלשתינית עצמאית מאידך, אינם מקובלים עליה. הפתרון המועדף על ארה"ב הוא שלטון עצמי לפלשתינים בצורה שתאפשר לפלשתינים להשיג את מלוא זכויותיהם הפוליטיות - מחד, אבל שלא תסכן את בטחונה של ישראל - מאידך. נוסחה שתהיה מקובלת על ישראל, ירון והפלשתינים (ביקר 22.5.89).

4. שיחות ישירות או ועידה בינ"ל

ההעדפה האמריקאית לניהול שיחות ישירות בין הצדדים נשארה על כנה. עם זאת, האמריקאים לא פסלו ואינם פוסלים אפשרות לקיום ועידה בינ"ל בעתיד ובלבד שתהיה "יעילה בעיתוי מסויים וגם אז רק אם היא תתרום לדיאלוג הישיר, לא תפריע לו ולא תבוא במקומו" (ביקר 22.5.89).

יתכן כי ביקר משתמש בוועידה הבינ"ל כמעין שוט לאיים בו על ישראל, בבחינת מה שעשוי לקרות באם לא יצליח התהליך הנוכחי. כאשר בעת ובעונה אחת הוא משתמש בה גם כמעין פתוי לצד שכנגד (לרבות ירון).

5. מעמד אש"ף

נדמה כי בנקודה זו חל הפיחות המשמעותי ביותר, מבחינתנו, בעמדתה של ארה"ב. הממשל הנוכחי ירש את הדיאלוג עם אש"ף מהממשל הקודם. הוא ניסה להשתמש בו כמכשיר למיתון עמדותיו של אש"ף בצורה ובחקיפות, שהביאה להיסוסים באש"ף בדבר התועלת שבדיאלוג.

גם בממשל יש המתיחסים לדיאלוג באופן אמביוולנטי (דניס רוס 16.9.89 - "סבלנותנו מתחילה לפקוע"). בייקר, מכל מקום, רואה את הדיאלוג בחיוב. הוא מסרב להתחייב לאי שיתופו של אש"ף בתהליך השלום ואף התבטא כי בנסיבות מסוימות אין להוציא מכלל אפשרות דיאלוג בין ישראל לאש"ף (שמועים בקונגרס - מרץ 1989). נראה כי בייקר מבקש לנהל את המו"מ על הבחירות עם פלשתינאים מ"בפנים" ומהפזורה" תוך שילוב אש"ף בעתיד, במסגרת המו"מ על הסדרי הקבע.

6. מעמד ירדן

על אף הצהרת ההנתקות של חוסיין (יולי 1988) ממשיכה ארה"ב לראות בירדן שותפה מרכזית בתהליך השלום. בייקר, בתארו את פתרון הקבע המועדף על ארה"ב, מדגיש כי הוא צריך להיות מקובל, בין היתר, גם על ירדן. נמסרו אף דיווחים המעידים על פנית ארה"ב לירדן כדי שתשפיע על אש"ף למען יגמיש את עמדתו.

7. מעמד בריה"מ

הרצון שלא לאפשר לברה"מ תפקיד מרכזי בתהליך השלום אפיין את הדיפלומטיה האמריקאית. על הרוסים לחדש את קשריהם הדיפלומטיים עם ישראל, להמנע מלספק נשק מתוחכם למדינות כמו לוב וכיו"ב לפני שיקחו חלק פעיל בתהליך.

שינוי מסויים בגישה זו ניתן לאתר בדברים שאמר בוש בתום "פסגת מלטה" (3.12.89) בדבר התפקיד הקונסטרוקטיבי שממלאת בריה"מ במזה"ת ובדבר "הפער הלא גדול" בין העמדות האמריקאיות והסובייטיות בנושא המז"ת. במפגש עם שגרירנו בוושינגטון, ניסה פקיד אמריקאי ל"עדן" את ההתבטאות באומרו כי בוש ניסה להיות "POLITE" עם הרוסים ואין צורך לקרוא בין השורות. עם זאת, אחרי קבלת התשובה המצרית ל - 5 הנקודות של בייקר, רוס ראה לנכון לדווח על כך לטראסוב, TO INVOLVE את הסובייטים.

8. עתידה של י-ם

התייחסויות לעתידה של י-ם נעדרות, כמעט לחלוטין, מהתבטאויותיהם של האמריקאים. דבר המעורר מחשבה לכשעצמו. היחיד שנדרש לנושא זה היה הנשיא בוש בדף עמדה בנושא המזה"ת, שפורסם ב - 1988. "אנו מאמינים שי-ם צריכה להשאר עיר בלתי מחולקת עם גישה חופשית לכל המקומות הקדושים ע"י אנשים מכל הדתות".

9. סיכום

מבחינת התוכן הרי שהשינוי הבולט, בין הממשל הקודם לממשל הנוכחי הוא חוסר הנכונות של האחרון לשלול את אש"ף כשותף למו"מ, כפי שדורשת ממשלת ישראל.

מבחינת הסגנון ניתן לאתר הירתמות של בייקר והטלת כל כובד משקלו הפוליטי על קידום התהליך במזה"ת בעוצמה ובסגנון שלא נעדרים מהם כבוד ופרסטיז'ה של הנוגעים בדבר, ובראש ובראשונה מזכיר המדינה.

רועי גולדשמיד

February 8, 1990

CONGRESSIONAL RECORD — SENATE

S 1149

Washington, DC, February 8, 1990.
Hon. Clayton Yarnall,
Secretary of Agriculture,
Department of Agriculture,
Washington, DC.

DEAN CLAYTON: We believe that the Department of Agriculture has shown to us that the Disaster Assistance Act of 1989 is a way that is patently unfair to wheat farmers.

The AICIS has ruled that farmers who lost their winter wheat crop and planted spring wheat will not be eligible for disaster payments—unless the spring wheat crop also fails. However, if those farmers had replanted with barley or any other crop, they would be eligible with appropriate deductions made for the value of the second crop. That is simply unfair. It costs just as much to re-plant with spring wheat as it does to re-plant with barley.

Section 110 of the 1989 Act requires that disaster payments be reduced if a successful replacement crop was planted. The law does not delineate what this replacement crop should be, only that it be planted to replace the crop lost as a consequence of the disaster. The intent is to prevent double compensation, not to discriminate against spring wheat. In fact, in its report on the legislation, the Senate Agriculture Committee states that in cases where farmers have planted spring varieties of winter crops, loss shall be "... based on the yield of the originally-planted winter variety."

Certainly, if a successful second crop was planted it should be appropriately deducted from disaster payments. But it should not matter whether the replacement crop was barley, oats, spring wheat, or potatoes. All should be treated equally.

Particularly, at a time when USDA is trying to encourage wheat production, the Department's position makes absolutely no sense.

Unless USDA reverses its practice, we plan to offer a floor amendment to pending legislation that requires treating spring wheat farmers fairly. We will not stand by and let USDA make administrative rulings that deprive wheat farmers of millions of dollars to which they are entitled.

Sincerely,

Max Baucus, Quentin Burdick, David
Boren, Blaine Lorton, Brock Adams,
Jim McClure, Kent Conrad, Conrad
Burns, Pat Leahy.

By Mr. KASTEN (for himself
and Mr. LEAHY):

S. 2112. A bill to amend the Foreign Operations, Export Financing, and Related Programs Appropriations Act, 1990, to increase the amount of commitments which may be made to finance projects for the reconstruction of infrastructure in Israel of refugees, and for other purposes.

Committee on Foreign Relations.

Mr. KASTEN. Mr. President, I am very pleased to join my distinguished friend, Senator LEAHY, in introducing this legislation. This bill would provide a \$400 million in guarantee authority under AID's Investment Guarantee Program for housing in Israel.

The purpose of this legislation is to provide Israel with badly needed assistance as she continues to cope with the enormous influx of Soviet refugees into that country.

It is our intention to propose this as an amendment to the supplemental appropriations legislation. In the meantime, we think it appropriate to introduce this as separate legislation so that interested parties would know of this intention, and Members might join with us in this effort.

Mr. LEAHY. Mr. President, I am pleased to join with my good friend and colleague on the Foreign Operations Subcommittee, the Senator from Wisconsin, Mr. KASTEN, in offering this bill to amend the fiscal year 1990 Foreign Operations Appropriation to provide for a \$400 million Housing Investment Guaranty (HIG) Program to assist Israel in absorbing a massive influx of Soviet Jews. As a result of President Mikhail Gorbachev's glasnost policy and relaxation of emigration laws, literally hundreds of thousands of Soviet Jews are seeking to leave the Soviet Union. Most are going to Israel. This year, Israel anticipates receiving in excess of 100,000 immigrants from the Soviet Union, in contrast to under 13,000 for all of 1989. Estimates of additional immigration of Soviet Jews to Israel vary, but in all likelihood the levels will reach at least 250,000 or more within 2 or 3 years.

The Government of Israel has prepared a large scale refugee absorption program. From domestic resources, the government plans to raise over \$3 billion from loans and increased taxes. Jewish organizations around the world will raise at least \$500 million—probably more. One of the most urgent needs in absorbing this mass of refugees is housing. The stock of housing in Israel is completely inadequate to meet this unprecedented demand, and without substantial assistance, Israel will not be able to provide housing. The Israeli Government has requested that the United States help it meet this overwhelming human crisis by providing a \$400 million Housing Investment Guaranty Program. The \$400 million would represent United States Government guarantees of commercial loans the Government of Israel would contract on the commercial market. The value of the HIG guarantee is that they will enable Israel to secure 30-year loans, with a 10-year grace period, and at somewhat lower rates of interest.

Israel would use the HIG Program solely to build housing and necessary infrastructure for Soviet Jews. The \$400 million in loan guarantees is expected to be sufficient to finance the construction of 30,000 housing units and associated infrastructure requirements. Israel would of course repay the loans, so that the United States Government would not actually have to disburse any of the loan guarantees. Israel has a 100 percent debt repayment record, and she has no concern about the servicing of the commercial loans Israel would contract under this program.

Mr. President, our bill does not address the sensitive question of the placement of Soviet Jewish refugees in the West Bank or Gaza. This is because I have been categorically assured by administration representatives that longstanding United States policy is to include in every assistance agreement with Israel a clause prohibiting the use of any United States assistance outside the pre-1967 borders of Israel. Continuation of this longstanding policy should obviate any necessity to include language in the bill prohibiting the use of United States assistance to provide housing for the Soviet Jewish immigrants in the West Bank or Gaza. However, should, in the course of hearings on this issue, any question arise about the intention of the administration to insist on this standard clause, I would have to reconsider the need to include a statutory prohibition. I would, as the administration has, oppose the use of any of the assistance for housing in the West Bank or Gaza.

As chairman of the Foreign Operations Subcommittee, it is my intention to include this bill or a variant of it as a provision in the refugee supplemental appropriation for fiscal 1990 that the President has just submitted to Congress. I want to emphasize for Senators the need for urgent action on that refugee supplemental. At the current rate of refugee admissions into the United States, the State Department's refugee budget will be virtually exhausted in about 2 or 3 months, perhaps even sooner. Now, with the addition of this HIG Program for Israel, the need for rapid action by the Congress is even more apparent. Israel should be initiating housing construction right now. Deputy Prime Minister Peres told me that if Israel can receive the loan guarantees by about April, it should be able to initiate a massive housing program that should be able to absorb this initial wave of immigrants.

I should also point out to Senators that this is only a loan guarantee program with no budget impact. No direct appropriation of budget authority is necessary. I see no reason we cannot move expeditiously on this program, as well as on the refugee supplemental itself.

Mr. President, once again I want to thank my good friend and ranking member on the Foreign Operations Subcommittee, Senator KASTEN, for working with me to develop this bipartisan response to a great human need.

By Mr. DECONCINI:

S. 2120. A bill to amend the Federal Election Campaign Act of 1971 to provide for a voluntary system of spending limits and partial public financing of Senate general election campaigns, to limit contributions by multiscandidate political committees, and for

מלב: זכר נצח

1390-02-03

19:00

1408039

07

25

דחיפות: בהול לבוקר	שגרירות ישראל/וויינגטון	קד: _____
סוג: שטור	טופס פדוק	כתוב: _____
תאריך וזמן חבירה: 9.2.90 - 12:00		אל: חצמייא
כס' פדוק:		דע: _____
הפסד:		
276		פאת: ק. לקונגרס

ביהמ"ב: קיצוץ בסיוע חוץ - הקוקוס השחור

רצ"ב מכתב של נציגי הקוקוס השחור בנוגע לאימוץ יוזמת דול וחלוקת חדשה של משאבי סיוע חוץ. המכתב הופץ בין כל חורי ר"הנ"ב, תשומת ליבכם לקטע המסומן בנוגע לישראל. הקונגרסמן ברמן שוחח כבר עם הקונגרסמן דלס שאמר, שאין בכוונתם לקצץ בסיוע לישראל אלא לנסות להגדיל העזרה. נענה להצעתו של ברמן להקים קואליציה משותפת שתפעל להגדלת משאבי הסיוע.

ישראל וזכר ד"ר.
יהודית ורנאי דרנגר

1 1 1 3 1 2
ש"ח סשה ר"ה גרבה גרבה גרבה גרבה
גרהס מוצלם גרבה סייב גרבה/ינא ד"ר מ"ן
1 1 2 1 1

תפוצה: 36

Congress of the United States

House of Representatives

Washington, DC 20515

FEB 9 1990

February 5, 1990

Dear Colleague:

In a recent editorial in the *New York Times*, Senate Minority Leader Bob Dole proposed a five percent cut in foreign aid to the "big five" recipients: Israel, Egypt, the Philippines, Turkey, and Pakistan. We are writing to call attention to Mr. Dole's proposal because it has opened the way for a much-needed discussion. Like the Senator, we believe that the time has come to reallocate U.S. foreign assistance in response to new realities around the world.

But we would take Mr. Dole's argument one step further: we believe that U.S. aid should be reallocated because the current distribution is unfair, inequitable, and indefensible and does not serve U.S. interests.

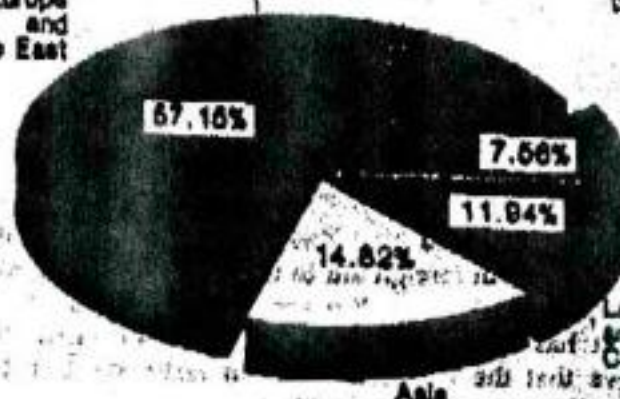
Six countries - Israel, Egypt, the Philippines, Turkey, Pakistan, and El Salvador - now receive nearly seventy percent of all American bilateral aid. In sharp contrast, Africa, the world's poorest region, is always at the bottom end of the aid spectrum, receiving less than six percent of total U.S. foreign assistance. No region of the world has experienced the steep economic decline that Africa has in the past few years; and yet, substantial absolute and proportional cuts in U.S. aid to Africa have been made. Other countries have been exempted from such cuts.

Similarly, the Western Hemisphere in general and the Caribbean in particular also have been grossly neglected in terms of our aid giving. These countries receive less than twelve percent of total U.S. foreign assistance. Funds going to that region are also inequitably allocated: nearly thirty percent of the aid funds for the entire region have gone to just one country - El Salvador. More than fifty percent has gone to the three countries that surround Nicaragua: El Salvador, Honduras, and Costa Rica. Include Guatemala, and roughly sixty percent of aid to the region goes to four Central American countries. The Caribbean, on the other hand, has received a pittance - less than two percent - despite the pervasive poverty that exists outside the posh hotels visited by American tourists.

What that means is that this year every Israeli would receive nearly \$700 in U.S.

Page 2

Distribution of U.S. Foreign Assistance

Europe
and
Middle East

Source: USAID Congressional Presentation FY 1990.

aid, while every African would receive just a little more than \$1. How can that be justified when Israel per capita income is \$4,990 and African per capita income is only \$683? Why should per capita aid to Central America be \$34, and only \$7 to the Caribbean? Why should aid to the base rights countries be increased, when aid to the Caribbean is being cut? Why should 4 base rights countries receive more in aid than 47 African countries?

And so, while we agree with the Senator that it is time to rethink our aid policy in light of events in Eastern Europe, we would argue that this country must not neglect other areas of the world, including Africa and the Caribbean. We would point out that despite the fact that African and Caribbean countries receive far smaller percentages of U.S. aid than is justified by either their need or significance to this country, in past years these regions have always been the first targets for cuts in aid.

Further, when Mr. Dole advocated help for "new democracies," he failed to mention a case of grave importance to us and to this country -- Namibia, a "new democracy" struggling to overcome the ravages of South Africa's illegal occupation. We believe that the United States must respond immediately and generously to Namibia's needs.

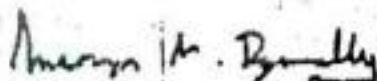
It is our hope that Mr. Dole's editorial will lead Congress to engage in a major

Page 3

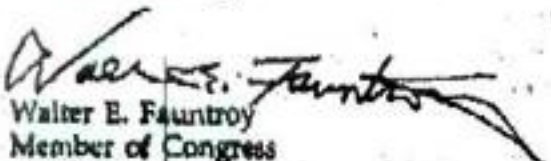
reassessment of our foreign aid programs. Let's use this opportunity to make the hard decisions that will make our programs more fair and equitable. Let's find the aid that the "new democracies" - including Namibia - and the developing world will need.

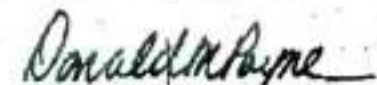
Geo. W. Crockett, Jr.
Member of Congress

Mervyn M. Dymally
Member of Congress

Walter E. Fauntroy
Member of Congress

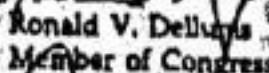

Donald M. Payne
Member of Congress

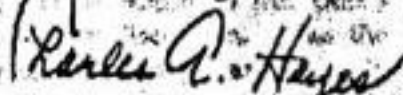

Alan Wheat
Member of Congress

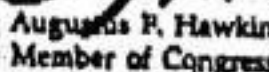
Sincerely,

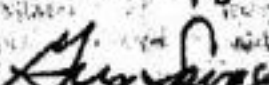
Ronald V. Dellums
Member of Congress

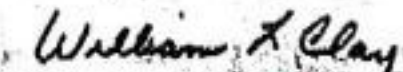
Charles A. Hayes
Member of Congress

Augustus P. Hawkins
Member of Congress

Gus Savage
Member of Congress

William Clay
Member of Congress

274 4/4

Senate Appropriations Chief Warns Of Foreign-Aid Cuts for Israel, Others

WST

By DAVID ROGERS

Staff Reporter of THE WALL STREET JOURNAL

WASHINGTON—Senate Appropriations Committee Chairman Robert Byrd said U.S. foreign aid can't grow "out of proportion" with domestic programs and no nation, including Israel, is exempt from cuts needed to finance aid to Eastern Europe.

"Some countries, certainly the largest of our historic aid recipients, can probably take cuts substantially larger than 5%," said the West Virginia Democrat. "Somewhere between 10% and 20% would be more realistic."

"No foreign country has earned the right to our money or resources," said the chairman. "And no foreign country can assume it has an American entitlement program."

Mr. Byrd's comments came first in a speech on the Senate floor, and in a brief interview later, he specifically said Israel couldn't be held exempt from potential cuts. As Appropriations chairman, he is reluctant to join Minority Leader Robert Dole (R., Kan.) in any effort to weaken Congress's power to earmark funds for individual nations. But Mr. Byrd's pessimistic view of the overall foreign-aid budget could give new impetus to the Republican's demands that money for current recipients be cut to help pay for aid to emerging democracies.

"I'm not singling out any nation, I'm saying no one, including Israel, is ex-

empt," said Mr. Byrd. The West Virginian, a master of pork-barrel politics, signaled opposition to any significant reallocation of military funds to foreign aid. "The size of the foreign-aid pie is not going to grow as the result of the so-called peace dividend," said the chairman, and in his later remarks spoke of a potential reduction. "I'm saying we should not increase the size of the pie," he said.

President Bush's budget proposal for fiscal 1991, which begins Oct. 1, anticipates no cuts to match those suggested by Mr. Byrd. Instead, the administration's strategy assumes that foreign-aid appropriations will grow as much as 6% next year. Within this framework, Congress is certain to shift funds from military aid to economic programs, but the apparent divisions in the leadership will make it that much harder to build the support needed to increase foreign aid in a congressional election year.

Tapping his desk for emphasis, House Speaker Thomas Foley (D., Wash.) sought to rebut Mr. Byrd's position yesterday, but warned too that "it is very easy to underestimate the difficulty of increasing foreign assistance."

"This is not a time when we can assume that these democratic changes in Eastern Europe are permanent," said the speaker. "I think some additional resources could well come from the kind of resources we have been devoting to the defense of Western Europe militarily."

As Appropriations chairman, Mr. Byrd has respected the authority of individual subcommittees, but his skeptical attitude could undercut efforts by the foreign operations panel in increasing its allocation this year. Even as he emphasized the "new stakes" in foreign aid, he was disparaging toward the process in the past. "It can no longer be viewed as a kind of well-herded junior varsity lobbyist sport," the senator said of the allocation of aid, "with a limited number of traditional client states vying for advantage on the margins of the spending accounts."

My dear Mr. [unclear]
I have just received your letter of the 10th inst. and am
glad to hear that you are well. I am
very much interested in the
progress of your work and hope
to hear from you again soon.
Yours very truly,
[unclear]

דתיפות: מיידי	שגרירות ישראל / וושינגטון טופס פבוק	ד: 1 כתיב: 2
סוג: סודי - לעיניו בלבד		
תאריך וזמן מעור: 11 בינואר 1990 10:45	אל: סגן שה"ח - לעיניו בלבד	אל:
כס' כפרק: הפסיד:		
כתיב:	כתיב:	כתיב:
כתיב:	כתיב:	כתיב:
כתיב:	כתיב:	כתיב:
כתיב:	כתיב:	כתיב:
כתיב:	כתיב:	כתיב:
כתיב:	כתיב:	כתיב:
כתיב:	כתיב:	כתיב:
כתיב:	כתיב:	כתיב:
כתיב:	כתיב:	כתיב:
כתיב:	כתיב:	כתיב:
כתיב:	כתיב:	כתיב:
כתיב:	כתיב:	כתיב:
כתיב:	כתיב:	כתיב:
כתיב:	כתיב:	כתיב:

הנדון: פגישה עם הסנטור ווארן ראדמן

1. המפגש (45 דקות) התקיים לאור קשריו המיוחדים של ראדמן עם סוכנו: ידיד אישי, שניהם "מאותו הכפר", סוכנו נוצח ע"י ראדמן בבחירות המוקדמות לסנאט ב-1980 אך סיע לו בבחירות הכלליות, ראדמן מעריך את קשיחות סוכנו ונכונותו TO TAKE A FLACK.
2. ראדמן ציין המתיחות ביחסי בייקר-סוכנו על רקע מאבק כוחות פנימי (בייקר שאף להיות מזכיר מדינה עם השפעה על ניהול הבית הלבן, ומצא עצמו בפני מנהל הבית הלבן שיש לו השפעה על מדיניות חוץ).
3. להערכתו, מצבה של ישראל ב"גבעה" הוא SOLID, למרות אופיו של הכיסוי הטלויזיוני שנתיח לאינתיפאדה ולנושא דראיפ. קימת ביקורת, אך בהקשר של ידידות ותמיכה.
4. חושש מן האפשרות שישראל תיקלע למצב בו תואשם (ע"י גורמים מסורתיים ועוינים במחמיד, ומתוך היעדר "רגישויות ישראליות" מכוון בייקר ובוש) - על לא עוול בכפה (לדבריו) - בטרפוד תהליך השלום.
5. הנימוק לשילוב אשייפ בתהליך - לפי ידידיו בממשל - הוא כי אשייפ מהווה גורם TO BE RECKONED WITH.
6. הצגתי בפניו התבטאויות טריות של אשייפ ובקשתי להעביר - בלויית המסר המתאים - לידידיו. התבקש להבהיר כי המכשול המרכזי לקדום התהליך הוא טיפוח אשייפ ע"י ארה"ב, כמו גם ההשפעה החמורה על המלחמה בטרור ועל אמינות ארה"ב. הדגשתי הפער בין מעמדו הבינערכי הנחות של אשייפ לבין מעמדו במערב.

תפוצה:

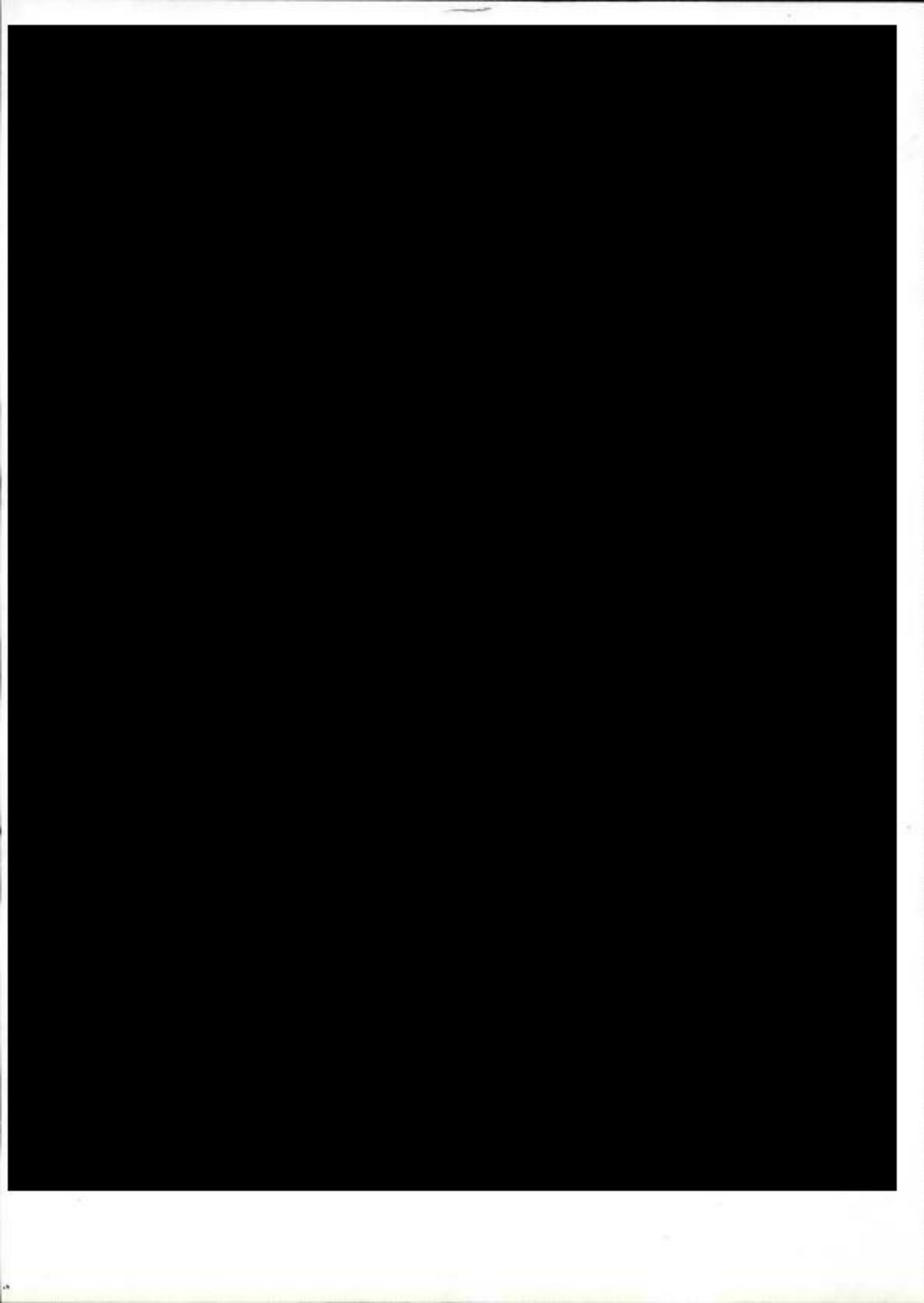
דתיפות:	שגרירות ישראל / וושינגטון טופס פבוק	זד: <u>2</u>
סוג:		כתוב: <u>2</u>
תאריך וזמן מעור:		אל:
כס' פברק:		דצ:
הפסרד:		כאת:

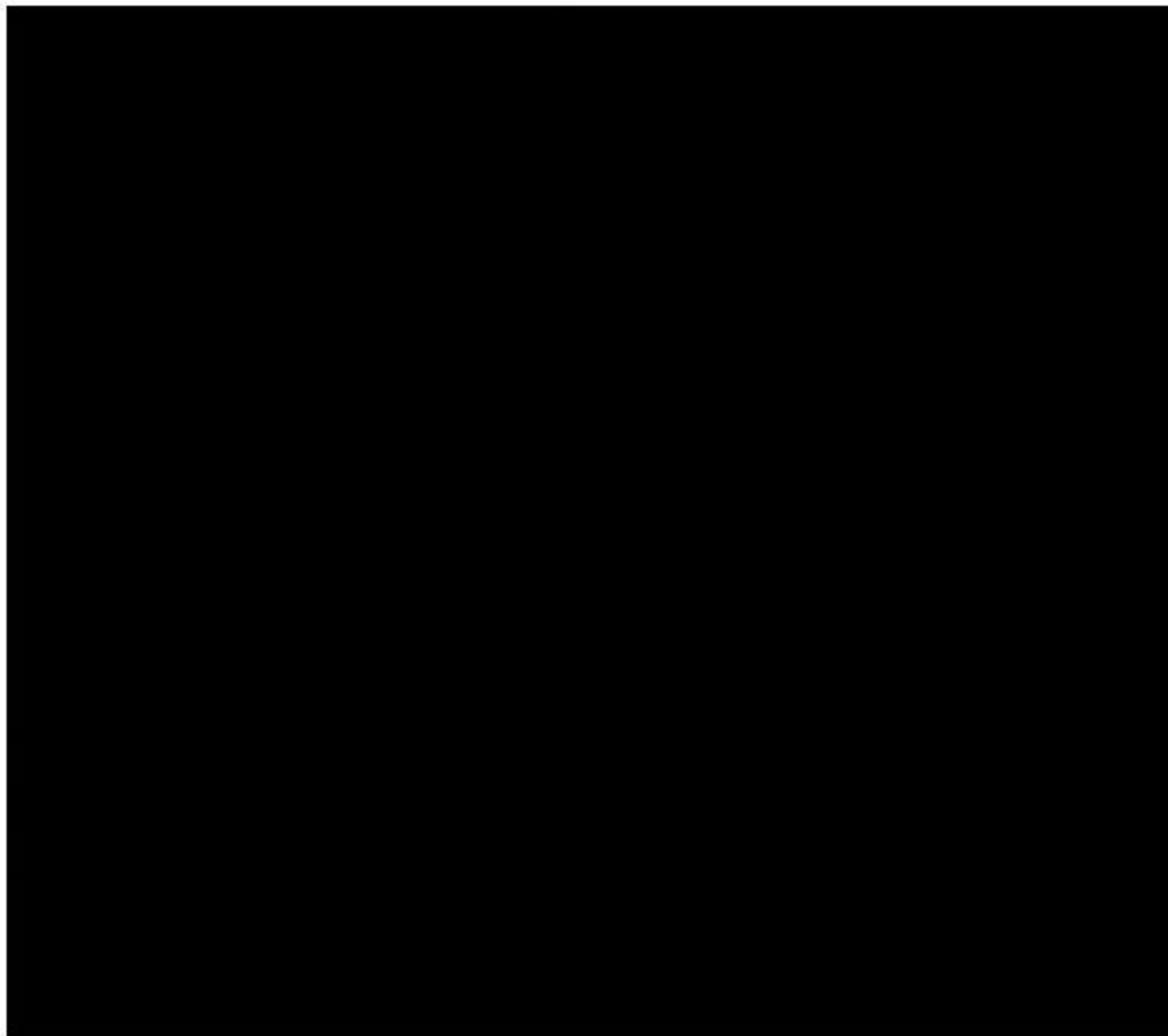
7. השורה התחתונה בדברי: ישראל לא מצפה להמתקת הגלולה האשייפית, אלא נחושה בדעתה כי אשייפ איננו פרטנר.

8. מציע כי תטלפן אליו (במיוחד לאור התיחסותו פנימית והארוכה כלפיו) ותדגיש ותעריך ה-FOLLOW UP: העברת החומר והמסר לידידיו בממשל ובסנט; הצעה לסוננו ובייקר כי יבקרו במזה"ת (נושא בעייתי בעתוי הנוכחי?).

 יורם.

תפוצה:

דחיות: מידי	שגרירות ישראל / וושינגטון	ק: _____
סוג: שמור	טופס פדוק	כתוב: _____
תאריך וזמן מעור: 31.1.90		אל: _____
כס' פדוק: _____		דע: _____
הפסד: 831		כא: _____

אש"ם: חוק כספי מחמ"ד
בהמשך לשלנו

היום (30/1) אחמ"צ חתם הנשיא על החוק. לתשומת לבכם שחוק 30 יום (חייבו 1/3) מרגע כניסת החוק לחוקסר על הממשל להגיש לקונגרס דו"ח על הסטטוס של הדיאלוג עם אש"ם, מילרי התחייבויות אש"ם כלפי ארה"ב, פעולות טרור וכו'.

יחידת ורבאי דרגר.
יחידת ורבאי דרגר.

ש"ח 2 ס/טרה גש 1 ג/ש 1 נפאח מצבא 2 ה/ג 4 ג/ג 1

תפוצה: 36

1 (b) *RECOMMENDATIONS FOR LEGISLATIVE CHANGES.*—The
2 Secretary of State shall recommend in the report required
3 by subsection (a) any policy or legislative changes he
4 deems appropriate to meet the asylum, refugee, parole, or
5 visa status needs of such persons.

6 (c) *DEFINITION.*—As used in this section, the term
7 "pro-democracy protester" means any person who has
8 fled from the current military regime of Burma since the
9 outbreak of pro-democracy demonstrations in Burma in
10 1988.

11 **TITLE VIII—PLO COMMITMENTS**
12 **COMPLIANCE ACT OF 1989**

13 **SEC. 801. SHORT TITLE.**

14 This title may be cited as the "PLO Commitments
15 Compliance Act of 1989".

16 **SEC. 802. FINDINGS.**

17 The Congress finds that—

18 (1) United States policy regarding contracts
19 with the Palestine Liberation Organization (includ-
20 ing its Executive Committee, the Palestine National
21 Council, and any constituent groups related thereto
22 (hereafter in this title referred to as the "PLO")) set
23 forth in the Memorandum of Agreement between the
24 United States and Israel, dated September 1, 1975,
25 stated that the United States "will not recognize or

332
442

117A
N-117A

131011.585

S.L.C.

127

1 negotiate with the Palestine Liberation Organization
2 so long as the PLO does not recognize Israel's right
3 to exist and does not accept United Nations Security
4 Council Resolutions 242 and 338'';

5 (2) section 1302 of the International Security
6 and Development Cooperation Act of 1985 (22
7 U.S.C. 2151 note; Public Law 99-83), effective Oc-
8 tober 1, 1985, stated that "no officer or employee of
9 the United States Government and no agent or other
10 individual acting on behalf of the United States Gov-
11 ernment shall negotiate with the PLO or any repre-
12 sentatives thereof (except in emergency or humani-
13 tarian situations) unless and until the PLO recog-
14 nizes Israel's right to exist, accepts United Nations
15 Security Council Resolutions 242 and 338, and re-
16 nounces the use of terrorism'';

17 (3) the Department of State statement of Novem-
18 ber 26, 1988, found that "the United States Govern-
19 ment has convincing evidence that PLO elements
20 have engaged in terrorism against Americans and
21 others" and that "Mr. [Yasser] Arafat, Chairman of
22 the PLO, knows of, condones, and lends support to
23 such acts; he therefore is an accessory to such ter-
24 rorism'';

337

442

131011.585

128

S.L.C.

5/12

~~332~~
442

1 -- (4) Secretary of State Shultz declared on De-
2 cember 14, 1988, that "the [PLO] today issued a
3 statement in which it accepted United Nations Secu-
4 rity Council Resolutions 242 and 338, recognized Is-
5 rael's right to exist in peace and security, and re-
6 nounced terrorism. As a result, the United States is
7 prepared for a substantive dialog with PLO repre-
8 sentatives";

9 (5) President Ronald Reagan, subsequent to the
10 decision to open a United States-PLO dialogue,
11 stated that the PLO "must demonstrate that its re-
12 nunciation of terrorism is pervasive and permanent"
13 and if the PLO reneges on its commitments, the
14 United States "will certainly break off communica-
15 tions";

16 (6) since the United States agreed to enter into
17 a dialogue with the PLO, there have been several at-
18 tempted incursions into Israel by the following PLO-
19 affiliated groups: the Popular Struggle Front, the
20 Palestine Liberation Front, the Democratic Front for
21 the Liberation of Palestine, and the Islamic Jihad
22 group;

23 (7) Yasser Arafat has not renounced any of
24 these incidents, that he has threatened "ten bullets
25 in the chest" to those Palestinians who advocate a

131011.585

129

S.L.C.

1 cessation of the unrest, and that his principal deputy,
2 Abu Iyad, as well as other senior Al-Fatah figures,
3 have been quoted as saying that the PLO recognition
4 of Israel and renunciation of terrorism is merely tac-
5 tical and that a Palestinian state is but the first step
6 in the "liberation of Palestine"; and

7 (8) that the United States should regularly
8 evaluate the PLO's compliance with the commit-
9 ments made by Yasser Arafat on behalf of the PLO
10 in Geneva on December 14, 1988.

11 SEC. 803. POLICY.

12 (a) IN GENERAL.—The Congress reiterates long-stand-
13 ing United States policy that any dialogue with the PLO be
14 contingent upon the PLO's recognition of Israel's right to
15 exist, its acceptance of United Nations Security Council
16 Resolutions 242 and 338, and its abstention from and re-
17 nunciation of all acts of terrorism.

18 (b) POLICY TOWARD IMPLEMENTATION OF PLO COMMIT-
19 MENTS.—It is the sense of the Congress that the United
20 States, in any discussions with the PLO, should seek—

21 (1) the prevention of terrorism and other violent
22 activity by the PLO or any of its factions; and

23 (2) the implementation of concrete steps by the
24 PLO consistent with its commitments to recognize

~~332~~
442

1 *Israel and renounce terrorism, including concrete*
2 *actions that will further the peace process such as—*

3 *(A) disbanding units which have been in-*
4 *volved in terrorism;*

5 *(B) publicly condemning all acts of terror-*
6 *ism;*

7 *(C) ceasing the intimidation of Palestinians*
8 *who advocate a cessation of or who do not sup-*
9 *port the unrest;*

10 *(D) calling on the Arab states to recognize*
11 *Israel and to end their economic boycott of*
12 *Israel; and*

13 *(E) amending the PLO's Covenant to*
14 *remove provisions which undermine Israel's le-*
15 *gitimacy and which call for Israel's destruction.*

16 *(c) POLICY TOWARDS RECENT ARMED INCURSIONS INTO*
17 *ISRAEL BY PLO-AFFILIATED GROUPS.—During the next*
18 *round of talks with the PLO, should such talks occur after*
19 *the date of enactment of this Act, the representative of the*
20 *United States should obtain from the representative of the*
21 *PLO a full accounting of the following attempted incur-*
22 *sions into Israel which occurred after Yasser Arafat's*
23 *statement of December 14, 1988:*

332

442

131011.585

S.L.C.

131

1 (1) On December 26, 1988, an attempted armed
2 infiltration into Israel by boat by four members of
3 the PLO-affiliated Popular Struggle Front.

4 (2) On December 28, 1988, an attempted armed
5 infiltration into Israel by three members of the PLO-
6 affiliated Palestine Liberation Front.

7 (3) On January 24, 1989, an unprovoked attack
8 on an Israeli patrol in Southern Lebanon by the
9 PLO-affiliated Palestine Liberation Front.

10 (4) On February 5, 1989, an attempted armed
11 infiltration into Israel by nine members of the PLO-
12 affiliated Palestine Liberation Front and Popular
13 Front for the Liberation of Palestine.

14 (5) On February 23, 1989, an attempted attack
15 on targets in Israel by members of the PLO-affiliated
16 Democratic Front for the Liberation of Palestine.

17 (6) On February 27, 1989, a PLO-affiliated
18 Popular Front for the Liberation of Palestine
19 ambush of a pro-Israeli Southern Lebanese army ve-
20 hicle.

21 (7) On March 2, 1989, an attempted armed in-
22 filtration into Israel by four members of the PLO-
23 affiliated Democratic Front for the Liberation of
24 Palestine headed for the civilian town of Zarit.

~~337~~
442

131011.585

132

1 (8) On March 13, 1989, an attempted armed in-
2 filtration into Israel by three members of the PLO-
3 aligned Palestine Liberation Front.

4 (9) On March 15, 1989, an attempted attack on
5 Israel through Gaza by two members of the Islamic
6 Jihad group.

7 SEC. 804. REPORTING REQUIREMENT.

8 (a) REPORT ON ARMED INCURSIONS.—In the event that
9 talks are held with the PLO after the date of enactment of
10 this Act, the Secretary of State, shall, within 30 days after
11 the next round of such talks, report to the Senate any ac-
12 counting provided by the representative of the PLO of the
13 incidents described in section 803(c).

14 (b) REPORT ON COMPLIANCE WITH COMMITMENTS.—Be-
15 ginning 30 days after the date of enactment of this Act, and
16 every 120 days thereafter in which the dialogue between
17 the United States and the PLO has not been discontinued,
18 the President shall submit to the Speaker of the House of
19 Representatives and the chairman of the Committee on
20 Foreign Relations of the Senate a report, in unclassified
21 form to the maximum extent practicable, regarding
22 progress toward the achievement of the measures de-
23 scribed in section 803(b). Such report shall include—

24 (1) a description of actions or statements by the
25 PLO as an organization, its Chairman, members of

332
442

1 its Executive Committee, members of the Palestine
2 National Council, or any constituent groups related
3 thereto, as they relate to the Geneva commitments of
4 December 1988 regarding cessation of terrorism and
5 recognition of Israel's right to exist, including ac-
6 tions or statements that contend that the declared
7 "Palestinian state" encompasses all of Israel;

8 (2) a description of the steps, if any, taken by
9 the PLO to evict or otherwise discipline individuals
10 or groups taking actions inconsistent with the
11 Geneva commitments;

12 (3) a statement of whether the PLO, in accord-
13 ance with procedures in Article 33 of the Palestinian
14 National Covenant, has repealed provisions in that
15 Covenant which call for Israel's destruction;

16 (4) a statement of whether the PLO has repudi-
17 ated its "strategy of stages" whereby it seeks to use
18 a Palestinian state in the West Bank and Gaza as the
19 first step in the total elimination of the state of
20 Israel;

21 (5) a statement of whether the PLO has called
22 on any Arab state to recognize and enter direct ne-
23 gotiations with Israel or to end its economic boycott
24 of Israel;

332
442

1 (6) a statement of whether "Force 17" and the
2 "Hawari Group", units directed by Yasser Arafat
3 that have carried out terrorist attacks, have been
4 disbanded and not reconstituted under different
5 names;

6 (7) a statement of whether the following PLO
7 constituent groups conduct or participate in terrorist
8 or other violent activities: the Fatah; the Popular
9 Front for the Liberation of Palestine; the Democrat-
10 ic Front for the Liberation of Palestine; the Arab
11 Liberation Front; the Palestine Liberation Front;

12 (8) a statement of the PLO's position on the
13 unrest in the West Bank and Gaza, and whether the
14 PLO threatens, through violence or other intima-
15 tion measures, Palestinians in the West Bank and
16 Gaza who advocate a cessation of or who do not
17 support the unrest, and who might be receptive to
18 taking part in elections there;

19 (9) a statement of the position of the PLO re-
20 garding the prosecution and extradition, if so re-
21 quested, of known terrorists such as Abu Abbas, who
22 directed the Achille Lauro hijacking during which
23 Leon Klinghoffer was murdered, and Muhammed
24 Rashid, implicated in the 1982 bombing of a PanAm

~~332~~
442

131011.585

S.L.C.

135

1 jet and the 1986 bombing of a TWA jet in which four
2 Americans were killed; and

3 (10) a statement of the position of the PLO on
4 providing compensation to the American victims or
5 the families of American victims of PLO terrorism.

6 (c) **REPORT ON POLICIES OF ARAB STATES.**—Not more
7 than 30 days after the date of enactment of this Act, the
8 Secretary of State shall prepare and submit to the Con-
9 gress a report concerning the policies of Arab states
10 toward the Middle East peace process, including progress
11 toward—

12 (1) public recognition of Israel's right to exist
13 in peace and security;

14 (2) ending the Arab economic boycott of Israel;
15 and

16 (3) ending efforts to expel Israel from interna-
17 tional organizations or denying participation in the
18 activities of such organizations.

19 **TITLE IX—MISCELLANEOUS**
20 **PROVISIONS**

21 **SEC. 901. INCREASING AMOUNT OF REWARDS FOR COMBATING**
22 **TERRORISM**

23 Section 36(c) of the State Department Basic Authori-
24 ties Act of 1956 is amended by striking out "\$500,000"
25 and inserting in lieu thereof "\$2,000,000".

~~332~~
442

Handwritten signature: *Handwritten signature*

(MAR 01 '90 17:23)

EMBASSY OF ISRAEL
WASHINGTON, D. C.

שגרירות ישראל
ושינגטון

18 באפריל 1990

ארנון מוזס
עורך ראשי
"ידיעות אחרונות"
תל - אביב

לארנון מוזס שלומות;

להלן תגובתי לטור הרכילות של נחום ברנע, אשר פורסם ב- 6.4.90.
אודה לך על פרסום שורות אלו:
עתונאות מבית מדרשו של נח מוזס היתה אחראית ואמינה. טור הרכילות
הפוליטית של נחום ברנע ("שגרירות א', שגרירות ב'", 6.4.90)
מעניק סטירת לחי מצלצלת לעקרונות אלו.
למרות שהכתב מציין כי "הספור הוא לא על בוב דול אלא על יורם
אטינגר", לא טרח לודא עם יורם אטינגר את אמיתות המידע אשר ליקט.
תחת זאת העדיף לשהות במחיצת לשונות רכלניות המסתחרות מאחורי עטו
של עיתונאי. התייחסותו של ברנע אלי כ"סוכן" וכאיש פוליטי היא
שקרית, מטעה ומגמתית. אינני חבר מפלגה, ומשך נסיוני כעובד מדינה
בתחום יחסי ארה"ב - ישראל מקביל, פחות או יותר, לנסיונו העיתונאי
של ברנע.
לצערי, במקום לודא את המידע ולשפוך אור על המציאות - לשפור המצב
ולהעמקת הבנתו העדיף ברנע לשפוך שמן רכילות על המדורה.

בהוקרה על תשומת הלב,

יורם אטינגר
ציר לענייני קונגרס

העתקים: פרופ' יצחק זמיר

יו"ר מועצת העתונות - ת"א

רזי גוטרמן

מזכ"ל אגודת העיתונאים - ת"א

62-573-082

גן: אובל

דו"ח פעילות חודשי מס' +

ינואר 1990
יורם אטינגר

I. הערכות כלליות (ערבויות דיור; שט"פ אסטרטגי):

א. ערבויות להלוואות דיור עולים מברה"ט - להלן מספר נקודות מרכזיות הקשורות להצעת התחיקה (S.2119) אשר הוצגה בסנאט ב-8.2.90 ע"י הסנאטורים פטריק ליהי (יו"ר תת-ועדת הקצבות ל-FOREIGN OPERATIONS) ובוו קסטן (הרפובליקני הבכיר בתת הועדה). כתוספת ל-1990 REFUGEE SUPPLEMENTAL APPROPRIATION, אשר הוגש לקונגרס ע"י הנשיא בוש. נקודות אלו מועלות במהלך השיחות המתקיימות בנידון בגבעת הקפיטול, כתוצאה מרגישות הקונגרס למצוקות התקציב.

1. ההצעה לא משפיעה על התקציב. במונחי הקונגרס ההצעה היא: NOT AN OUTLAY, NOT A BUDGET AUTHORITY, OFF BUDGET בנגוד להלוואה (אשר ישראל איננה מבקשת) המחייבת תיקצוב, אין הערבויות הנ"ל משפיעות על הגרעון התקציבי.

2. תיקצוב או אי-תיקצוב ערבויות קשור ל-DEFAULT RATE ("0" במקרה של ישראל) ול-DEBT REPAYMENT RECORD (100% לגבי ישראל). במקרים רבים ברור לממשלת ארה"ב כי הגופא/מדינה הזוכים לערבויות לא יעמדו בתנאי ההלוואה, ולכן יש לתקצב את הערבויות ע"י הגדלת התקציב והגרעון התקציבי. הערבות הנידונה איננה מהווה מעמסה על משלם המיסים האמריקאי!

3. הגורם המפנק על ההלוואות הוא ה-HOUSING INVESTMENT GUARANTY של (HIG) PROGRAM A.I.D.

- 2 -

4. לכאורה נועדה תוכנית זו של A.I.D. לסיע למדינות העולם ה-3, אך על הנהגות מערביות נוספות גם פורטוגל, תורכיה וארגנטינה שאינן מוגדרות כמדינות העולם ה-3.

5. לערבויות A.I.D. תכונות ייחודיות המבדילות אותן מערבויות ממשלתיות אחרות. לדוגמא, בעוד שערבות של 100% מטעם הממשל מוגדרת בד"כ כ-ON BUDGET (מעצם הסיכון הפיננסי השמון בהן), מוענקות ע"י ה-FFB FEDERAL FINANCING BANK, וכלולה ב-OVERALL HOUSE CREDIT CEILING, הרי שערבויות 100% של A.I.D. הן: OFF BUDGET, לא מוענקות ע"י ה-FFB, ואינן כלולות (NOT FACTORED) ב-OVERALL HOUSE CREDIT CEILING (המגיע למיליארדי \$).

6. תחיקת הערבויות (S.2119) מחיבת הגדלת ה-CEILING של תוכנית ערבויות הדיוור (125 מיליון \$), אך ללא שום השפעה על התקציב. התחיקה אף מחיבת הגדלת חלקה המירבי של המדינה הנהנית מ-25 מיליון \$ ל-400 מיליון \$ (שוב, ללא שום השפעה על התקציב!).

7. תחיקת הערבויות מציגת כי אין להטיל על ישראל את ההיטל הסטנדרטי של 1% הוצאות ניהול בנוסף להוצאות שוטפות. הנימוק לביטול (WAIVER) ההיטל במקרה הישראלי, מתבסס על העובדה שמקור ההיטל בשירותי ניהול, תכנון, בנייה ופיקוח המוטלים בד"כ על סוכנות A.I.D. לאורך כל שלבי פרויקט הבנייה, שירותים אלו מיותרים בהקשר הישראלי.

8. תחיקה זו, כמו כל פעולה הקשורה ל-A.I.D., כפופה להתייחסות המסורתית של ה-A.I.D. ל"קו הירוק", ולפקוח שוטף של הסוכנות הנ"ל על עמידת ישראל בתנאי ההסכם. פיקוח זה - להבדיל מפקוח מקצועי שגרתי על תוכניות במדינות אחרות יכול - להתבצע ע"י צוות השגרירות בישראל, כי שנהוג לגבי סיוע חוץ.

- 3 -

9. היתרון הטמון בחריקה: ערבות הממשל תאפשר לישראל לנהל מו"ט עם בנקים מסחריים בארה"ב ולקבל הלוואה בתנאים מועדפים - 30 שנה (לעומת 6 שנים בתנאים רגילים), 10 שנות מחילה (GRACE), 9% ריבית (לעומת 12%), כפי שנפל לאחרונה בחלקה של ירדן.

ב. סיוע חוץ ושת"פ אסטרטגי בעידן הגלסנוסט

להלן נקודות נוספות (בהמשך לדו"חות קודמים ותזכיר המריבני מ- 26.12.89 על השפעת הגלסנוסט על השת"פ) המבוססת על שיחות המתנהלות ב"גבעה":

1. השרות המודעות לתרומה הפוטנציאלית הגוברת של ישראל לאינטרסים האסטרטגיים של ארה"ב חשובה, במיוחד, לאור המגמה הברורה המשתקפת ממאמרו של הסנאטור דול ("נ.י. טיימס" 16.1.90), ולאור קולות דומים הנשמעים מכוון הממשל, הקונגרס (מעוט לפי שעה) והתקשורת. אין מדובר בתופעה חולפת אלא בהלך רוח מושרש בעל השלכות מידיות מוגבלות (שנה תקציבית 1991), אך בעל איום ממשי יותר לטוח הבינוני והארור (1992 והלאה).

2. ברי-השיח ב"גבעה" מציגים כי התשובה הישראלית לאיום הקיצוני בתקציב טאופינת, בד"כ. ע"י הדגשת הצרכים הישראליים ופגיעות תהליך השלום. ברי-השיח מדגישים הצורך בהנחלת נתונים והערכות על חשיבות ישראל במערך האסטרטגי האמריקאי, במיוחד בעידן הגלסנוסט. במקום להמחיש את תרומת סיוע החוץ לישראל, מן הראוי (הם טוענים) להציג את סיוע החוץ כמכשיר לקידום הבטחון הלאומי האמריקאי, ולהדגיש - בהקשר הסיוע לישראל - את הזוית של:

WHAT'S IN IT FOR AMERICA ?!

- 4 -

3. לדבריהם, אין ה"גבעה" מודעת - להוציא מעוט הטן מדי - להיקף השת"פ ולהגיון האמריקאי שמאחוריו, ודאי שאין נהירים למרבית אוכלוסיית ה"גבעה" היתרונות האסטרטגיים הנובעים מן השת"פ, אמנם עדיף כי השותף האמריקאי, ולא הנחתום, יעיד על העיסה, אך אין ספק כי יוזמה ישראלית בנידון תקל על המשוכנעים האמריקאים לתדע את הרוב האוהד אך נעדר המידע, פסיביות ישראלית (הם טוענים) עלולה לשחק לידי המקטרגים, וע"י כך להמעיט בתדמיתה האסטרטגית של ישראל, תדמית זאת תורמת רבות הן לאוצר המדינה והן לצמצום הלחץ המדיני לויתורים בהקשר של תהליך השלום.

4. השת"פ לא היה מעוגן בעמידה מול האיום הסובייטי, אף אם לאיום זה היה תפקיד בגיבוש השת"פ. השת"פ מעוגן באינטרסים ואיומים משותפים לשתי המדינות במזה"ת, באזורים השכנים (המפרץ הפרסי, קרן אפריקה, צפ' אפריקה, הים התיכון, ודר' מז' אירופה) ובזירות הטרור הבינלאומי והסמים, ברה"מ אמנם הקדיחה את התבשיל המז"תי מתוך מגמה לקדם אינטרסים, אך מוסקבה לא יצרה את התבשיל. גם אם תנמך מוסקבה (באופן משמעותי) את הפרופיל הצבאי שלה במזה"ת, הרי שעלית האיום האיסלמי, המשך התסיסה בכ-30 זירות בינערביות, והיות האזור מוקד לפעילות בינלאומית של טרור והפצת סמים, ממחישים את היקף האיום הטמון במז"ת גם ללא המרכיב הסובייטי. האיום הוא על אינטרסים מובהקים של ארה"ב כגון משאבי טבע (צפויה עליה מדאיגה בתלות בנפט המפרץ), דרכי ים בתיבי אויר ומשטרים ידידותיים (?) החולשים על אינטרסים אלו. בנסיבות הנ"ל מיצגת ישראל גורם מיצב, אמין ויעיל, אשר תרומתו לאינטרס ארה"ב חורגת מן האיום הסובייטי, מהקשר הסכסוך ערבי-ישראלי ומהיקפו הגיאוגרפי של המז"ת.

- 5 -

5. עידן הגלסנוסט מאופיין ע"י תקות שלום בינגושי מחד, אך צופן בחובו סכנות מאידך: במקביל להפגת המתח הבינמעצמתי ממשיכה להסלים רמתם של העמותים האזוריים המאיימים על אינטרסים אמריקאים (ארה"ב התמקדה עד עתה בעימות הבינמעצמתי והזניחה את זירות

ה- LOW INTENSITY CONFLICTS; בעוד שכוחות העל קרובים לצמצום דרסטי במרוץ החמוש הגרעיני והקונבנציונלי, מפתחות 15-20 מדינות (מרביתן בעולם ה-3 ובשלטון דיקטטורים שאפתניים שאינם בוחלים באלימות כנורמה פוליטית) גישה למערכות נשק כימי, ביולוגי, בליסטי וגרעיני; בעוד שנשלל מן הטרור הבינלאומי בסיס לוגיסטי חשוב בברה"מ וסזא"ר, הרי שמתחזק איום הטרור בחסות "לורדים" מז"תים ואחרים המונעים מכח הדת והאידיאולוגיה.

6. ארועי אזרבייג'אן ממחישים את הסכנות הטמונות באי-היציבות, אי-הבהירות ותופעות הלואי של הגלסנוסט. מהומות אזרבייג'אן, ותופעת הלואי בקשמיר ומקומות נוספים (תורכיה ?) מציגים את האיום (המשותף לישראל, למערב ואף לגוש הסובייטי) הטמון בתופעת האיסלם הפנטי.

7. מוקדם עדין לקבוע את רמת מעורבותה העתידית של ברה"מ במזה"ת, אך אין ספק כי איום האיסלם מהווה גורם המשריש את רמת "התענינותה" באזור.

8. לברה"מ - והכונה למעשה לרוסיה - שאיפות הסטוריות שאינן קשורות לקומוניזם, הים התיכון והמז"ת מהווים יעד הסטורי למדינה הרוסית.

- 6 -

9. אמנם ב-1989 הגבירה ברה"מ את קצב משלוחי הנשק לסוריה אך ניתן לקוות כי המגמה תשתנה ב-1990. האם תרסן המגמה השונה את אסד וצדאם, או אולי תהפוך אותם למשלוחי - רסן ? יתכן ויחושו כי הגיעו לשיא כוחם, ויש לנצל שלב אסטרטגי זה לנקיטה בצעדים דרסטיים ולצבירת יתרונות ע"פ יריביהם ? האם עלולה ברה"מ ללכת בדרכה של ארה"ב (אשר תעניק 500 טנקים, המוצבים באירופה, חרם אין כסף למצרים) ולמכור או להעניק מערכות נשק שיפוזו ממזא"ר לבעלות בריתה ברחבי העולם ? מה תהיה ההשלכה על אינטרסים אמריקאים ?

10. לאור מכלול סימני השאלה, אותות אי-היציבות, תופעות הסכנה המסורתיות והטריות, והמתחזרות השורשית המאפינת יחב"ל, מן הראוי לשמור על - ואף לבצר - הסדרים אסטרטגים קיימים. התעלמות מפוטנציאל הסכנה הטמון באי-היציבות, ניתוח פשטני של ארועי מזא"ר המישם אותם על העולם כולו, ומסיר מעל סדר היום אפשרות של שינויי כוון, משחק לידו גורמים קיצוניים.

11. הצרכים האסטרטגים של ארה"ב עומדים מול מציאות תקציבית (GRAMM-RUDMAN) ומדינית (GLASNOST), המחייבת צמצום המערך הבטחוני. המערך הבטחוני אף מושפע ע"י צמצום ההיבט הצבאי (והדגשת ההיבט הכלכלי-מדיני) של נאט"ו.

12. כאשר הולך ומצטמצם מספרן של בעלות ברית אפקטיביות ומוכחות, מן הראוי ללסוף, ולא לסטור, על לחיה של ישראל הנמנית על מחנה נדיר זה.

13. מיקומה הגיאוגרפי של ישראל הופך אותם ל-STAGING GROUND ייחודי, במיוחד לצרכי PREPOSITIONING, שרותים לוגיסטיים ומודיעין ברמות המתוחכמות ביותר.

- 7 -

14. תרומתה הייחודית של ישראל כוללת שילוב של: מיקום, איכות כח אדם, אקלים, רמה טכנולוגית, אזרחית וצבאית גבוהה, הלכי רוח רעיוניים, מדיניות ותרבותיים הדומים לאלו של ארה"ב, וקשר אינטימי בין שלבי פיתוח-יצור-נסוי-שמוש קרבי של אמצעי לחימה. חדשנותה של ישראל בתחום המו"פ האזרחי והצבאי, והמעבר המהיר משלב התכנון ליצור, יכולים לחסוך כסף רב למשלם המיסים האמריקאי.

15. לישראל פוטנציאל השתלבות במשולש ארה"ב-מזא"ר-ישראל, על רקע מרכיבי השפה, התרבות וההיכרות האישיות המבטאים את הזיקה בין ישראל למדינות מזא"ר. משולש זה עשוי לשפר את תהליך הסיוע התעשייתי, חקלאי, מחקרי, טכנולוגי המוענק למזא"ר ע"י ארה"ב. מגמת ההתקרבות של מזא"ר לישראל מחזקת תפישה זאת.

II. פעילות שוטפת:

א. למרות חודש הפגרה נמשך קצב המגעים עם אוכלוסית ה"גבעה" במוצא של 5 מפגשים ("יום גבעה" (שלישי-חמישי), במקביל לטפוח הקשר עם ארגונים ובודדים המשפיעים על ה"גבעה". (המברקים השוטפים מכסים החלק הראוי לדווח).

ב. נמשך הנסיון להציג את ד"ר מרטין קרמר מ"מרכז דיון" (המתארח ב"מכון ווילסון") בפני עוזרים בכירים בגבעה.

ג. מסמכי יגאל כרמון, המעודכנים ל"שנה לדיאלוג", הופצו בין חברי הסנאט ע"י הסנטור האטץ' בלווי מכתב אישי.

ד. מצ"ל שני דפי המידע (INFORMATION MEMORANDUM) אשר הופצו אישית, לכל חברי שני בתי הקונגרס, ועוסקים בנושאי ה"קשר אש"פ - שרותי הבטחון של צ'אושסקו" וה"טז"ת בעידן הגלסנוסט".

INFORMATION MEMORANDUM #7

Date: January 26, 1990

TO:

From: Yoram Ettinger, Minister for Congressional Affairs
Subject: GLASNOST AND THE MIDEAST

1. Has the process of openness - engulfing East Europe - affected the Mideast? Has the East-West rapprochement been reflected in Mideast regional politics?
2. Syria - Turkey border conflict (since 1939) was reported by the French News Agency (Dec.16, 1989), which refers to the Syrian claim over the Hatay region in Turkey (2200 sq.mi., with a few U.S. military installations), and to their intensified water dispute. The Lebanese Al-Qawami Al-Arabi disclosed on Oct.23, 1989 that the conflict has been aggravated by Syrian support granted to terrorists of the Kurdish Communist Party (P.K.K). 84 persons were killed in September 1989 alone in S.E. Turkey by the the Damascus - based P.K.K.
3. Syria - Iraq centuries-old conflict is reflected by the official Syrian daily, Tishrin, which on Dec.19, 1989 calls upon the Iraqi people to overthrow Saddam Hussein.
4. Saudi-Arabia - N. Yemen border disputes (dating back to 1934) are discussed by the London-based Al-Thawra Al-Islamiyya (Sept. 1989), featuring the N. Yemen territories which are, on-again off-again, militarily taken over by the Saudis.
5. Iraq continues its offensive against the Kurds, and civil wars are still raging in Sudan, Lebanon and Somalia (the French News Agency report on Oct. 16, 1989 that Qadhaffi sent 700 soldiers to Somalia).
6. 1989 Soviet military shipments to Syria topped those of 1988 (including 200 tanks, SU-24, MIG-29, SS-21 and SA-5 missiles). The Chief of the Soviet Air Defense Units visited Syria last December.
7. Question : Will Iraq and Syria become more restrained if Moscow lowers its military profile in the Mideast, or will they become less controllable?
8. The Narco-Terrorism connection is discussed by the Lebanese weekly APS (Oct.2, 1989), claiming that the Mideastern narco-terror "lords" are religiously driven, and are therefore more dangerous than the Cali and Medecillin "cartels".
9. " As many as 20 countries may be developing chemical weapons, and at least 15 developing countries will have produced or will be able to build their own ballistic missiles" (Wall Street Journal, Dec 13, 1989).
10. While the Big Powers conflict is quickly subsiding, multipolar conflicts still predominate the scene in most of the globe, and particularly in the Mideast.

INFORMATION MEMORANDUM #6

Date: January 26, 1990

To :

From : Yoram Ettinger, Minister for Congressional Affairs

Subject : THE PLO-CEAUSESCU SECURITY CONNECTION

1. The following excerpts are published in pages 12-36 of Red Horizons (Regnery Gateway, NY, 1987), memoirs of Ion Mihai Pacepa, a former director of the DIE, Romania's intelligence service: "... After that (Arafat - Ceausescu) October 1972 meeting, an extensive liaison exchange started up between the PLO and the DIE ... In 1976 Ceausescu proposed to Arafat that they exchange intelligence advisors. The addition of a few PLO officers brought about a dramatic improvement in the terrorist component of the DIE called " Service Z " ... To this service, Arafat and Hani al-Hassan assigned two teams of PLO professional terrorists, who had been especially trained for kidnapping and assassination assignments in the West ... A DIE general, Constantin Munteanu was transferred to Beirut as the head of a group of advisors who were to teach the PLO how to run deception and influence operations in order to get recognized by the West ... By the end of 1976, Hani al-Hassan was formally recruited as a Romanian agent ... He got a feminine code name, ' Annette ' ... "
2. Arafat was the guest of honor at the Nov 89' Romanian Communist Party Convention.
3. Romania was the first E. European country to develop a security-intelligence network with the PLO, most notably in the military bases of Constance and Calarasi. An official PLO office was established there in 1974.
4. In exchange for PLO's intelligence data, Bucharest issued forged (usually U.S.) passports for PLO personnel on their way to commit terror acts against Western, Arab and Jewish targets.
5. Arafat's bodyguard squads -- " Force 17 " -- were trained in Romania. Western media claims that some 50 of their members fought recently on Ceausescu's side.
6. PLO's security ties with Romania intensified in 1989 (!), even as other E. European countries were curtailing such contacts with the PLO.

INFORMATION MEMORANDUM #6

Date: January 26, 1990

To :

From : Yoram Ettinger, Minister for Congressional Affairs

Subject : THE PLO-CEAUSESCU SECURITY CONNECTION

1. The following excerpts are published in pages 12-36 of Red Horizons (Regnery Gateway, NY, 1987), memoirs of Ion Mihai Pacepa, a former director of the DIE, Romania's intelligence service: " ... After that (Arafat - Ceausescu) October 1972 meeting, an extensive liaison exchange started up between the PLO and the DIE ... In 1976 Ceausescu proposed to Arafat that they exchange intelligence advisors. The addition of a few PLO officers brought about a dramatic improvement in the terrorist component of the DIE called " Service Z " ... To this service, Arafat and Hani al-Hassan assigned two teams of PLO professional terrorists, who had been especially trained for kidnapping and assassination assignments in the West ... A DIE general, Constantin Munteanu was transferred to Beirut as the head of a group of advisors who were to teach the PLO how to run deception and influence operations in order to get recognized by the West ... By the end of 1976, Hani al-Hassan was formally recruited as a Romanian agent ... He got a feminine code name, ' Annette ' ... "
2. Arafat was the guest of honor at the Nov 89' Romanian Communist Party Convention.
3. Romania was the first E. European country to develop a security-intelligence network with the PLO, most notably in the military bases of Constance and Calarasi. An official PLO office was established there in 1974.
4. In exchange for PLO's intelligence data, Bucharest issued forged (usually U.S.) passports for PLO personnel on their way to commit terror acts against Western, Arab and Jewish targets.
5. Arafat's bodyguard squads -- " Force 17 " -- were trained in Romania. Western media claims that some 50 of their members fought recently on Ceausescu's side.
6. PLO's security ties with Romania intensified in 1989 (!), even as other E. European countries were curtailing such contacts with the PLO.

לכבוד
נוויל למדן,
מנהל מצפ"א.

בני ברק

שלום רב !

הנדון : בחירות 1990 - היערכות בקרב האיגודים המקצועיים, מס' 2.
סימוכין : שלנו מיום 29.1.1990.

בהמשך לסימוכין, אנו ממשיכים באיסוף מידע והערכות לגבי הנדון. אמנם מוקדם מדי לצפות את כל אשר יתרחש בבחירות לבית הנבחרים, אך כבר עתה ניתן לעשות הנחות ראשונות המבוססות על העבר ועל תוצאות הבחירות הקודמות באזורי בחירה מסוימים. ראשית נרכז בטבלה שלהלן, את מושבי בית הנבחרים אשר מחפנים מסיבות כלשהן, (26 במספר).

מדינה	I	מפלגה	I	שם	I	סיבה
AL	I	D	I	RONNIE FLIPPO	I	G
AR	I	R	I	TOMMY ROBINSON	I	G
CO	I	R	I	HANK BROWN	I	S
CT	I	D	I	BRUCE MORRISON	I	G
CT	I	R	I	JOHN ROWLAND	I	G
FL	I	D	I	BILL NELSON	I	G
IA	I	R	I	TOM TAUKE	I	S

המשך הטבלה בעמוד 2...

- 2 -

IL	I	R	I	LYNN MARTIN	I	S
KS	I	D	I	JIM SLATTERY	I	G
KS	I	D	I	BOB WHITTAKER	I	R
ME	I	D	I	JOSEPH BRENNAN	I	G
MI	I	R	I	BILL SCHUETTE	I	S
NE	I	R	I	VIRGINIA SMITH	I	R
NH	I	R	I	ROBERT SMITH	I	S
NJ	I	D	I	JAMES FLORIO	I	G
NY	I	R	I	GUY MOLINARI	I	B
NY	I	D	I	ROBERT GARCIA	I	R
OH	I	R	I	MICHAEL DEWINE	I	LG
OH	I	R	I	DONALD LUKENS	I	R
OK	I	D	I	WES WATKINS	I	G
OR	I	R	I	DENNY SMITH	I	G
RI	I	R	I	CLAUDINE SCHNEIDER		S
TX	I	D	I	MARVIN LEATH	I	R
UT	I	R	I	HOWARD NIELSON	I	R

G - GOVERNER
LG - LIEUTANANT GOVERNER
BP - BOROUGH PRESIDENT

R - RETIRING
S - SENATE

* בהשוואה עם הסימוכין שלנו, ניתן לראות את ההתאמה בין המקומות המתפנים לבין חלק מהמירוצים לסנאט או למושלים.

** לדעת יודעי דבר בקרב האיגודים המקצועיים, המירוצים ה"מעניינים" לבית הנבחרים, הם בעיקר אלו שבהם נבחר המועמד בעבר ברב של פחות מ - 55%.

- 3 -

בדו"ח הבא, ננסה לפרט ההנחה שלעיל, אך כבר עתה ברור שמדובר ב - 12 מקומות של הדמוקרטים ו - 9 של הרפובליקנים.
לסיכום - טרם התקיים דיון פנימי בנושא זה בשגרירות, על כן רצוי היה לקבל הערותיכם בעוד מועד.

בכבוד רב

אלי כהן - קגד.

STATES TO WATCH

California: With Gov. George Deukmejian (R) retiring, the governor's race is the highest-stakes contest in the nation. The state will have 12 percent of all seats in Congress after 1990, and Republicans, still smarting from Democratic redistricting plan of the 1980s, need to retain the governorship to keep the Democratic-controlled state legislature from once again directing the remap. There will be a referendum on the ballot to turn redistricting over to a non-partisan commission.

Florida: If Democrats can knock off Gov. Bob Martinez (R), who's had a rocky first term, they'll control redistricting in a state expected to pick up at least three congressional seats. Rep. Bill Nelson is the likely Democratic challenger, although he must first survive a primary. Martinez will be a leading target of abortion-rights groups.

Texas: March 13 is primary day in Texas, and both parties have crowded, contentious, expensive races underway for the nomination for the office that Gov. Bill Clements (R) has chosen not to defend. Like Florida, this state is expected to gain up to three congressional seats. Its population has grown more Republican, but its state legislature remains solidly Democratic.

Pennsylvania: This is a role-reversal state; Gov. Robert P. Casey (D) is staunchly antiabortion; his expected Republican challenger, Auditor General Barbara Hafer, will run on an abortion-rights platform. Both houses of the state legislature are closely divided and will be targeted by both parties.

Illinois: The upcoming retirement of Gov. James R. Thompson (R) has set up a likely showdown between Secretary of State Jim Edgar (R) and Attorney General Neil Hartigan (D). Hartigan has shifted his stance toward abortion rights, while Edgar has supported a continuation of recent tax increases. Sen. Paul Simon (D) is being challenged by Rep. Lynn Martin (R), who has begun to attack him as an old-fashioned liberal.

Iowa: One of the most closely watched Senate races will pit Sen. Tom Harkin (D), who has called for halving the defense budget by the year 2000, against Rep. Thomas J. Tauke, a moderate Republican. Abortion is expected to be a key issue in this race and in the gubernatorial race, where four prominent Democrats are vying for the right to challenge Gov. Terry E. Branstad (R), who is antiabortion.

Rhode Island: Rep. Claudine Schneider (R), 42, is expected to announce her candidacy this month against Sen. Claiborne Pell (D), 71, chairman of the Senate Foreign Relations Committee. The two have similar voting records. This is likely to be a contest of gender, generation and style.

New York: The Republicans have not yet found a candidate to run against Gov. Mario M. Cuomo (D), who is expected to announce for a third term this spring. They have little prospect of beating him, but with talk that he might run for president in 1992, they'd like to tarnish his image. The state will lose three congressional seats, and the Democrats are targeting the state Senate, where they need to pick up four seats to control redistricting.

Michigan: Rep. Bill Schuette (R) and Detroit lawyer Clark Durant (R) face an August primary for the right to challenge Sen. Carl Levin (D), whose liberal voting record makes Republicans think he is vulnerable. Gov. James J. Blanchard (D) is favored over state Senate Majority Leader John Engler (R). Democrats will try to pick up the two seats needed to control the state Senate and, with it, redistricting.

Vermont: The state faces a potentially rowdy three-way race between Gov. Madeleine M. Kunin (D), former governor Richard Snelling (R) and former Burlington mayor Bernard Sanders, a socialist. If no one receives a majority, the race will be thrown into the state legislature.

Maine: A former congressman who is now the governor—John R. McKernan Jr. (R)—will be challenged by a former governor who is now a congressman—Joseph E. Brennan (D).

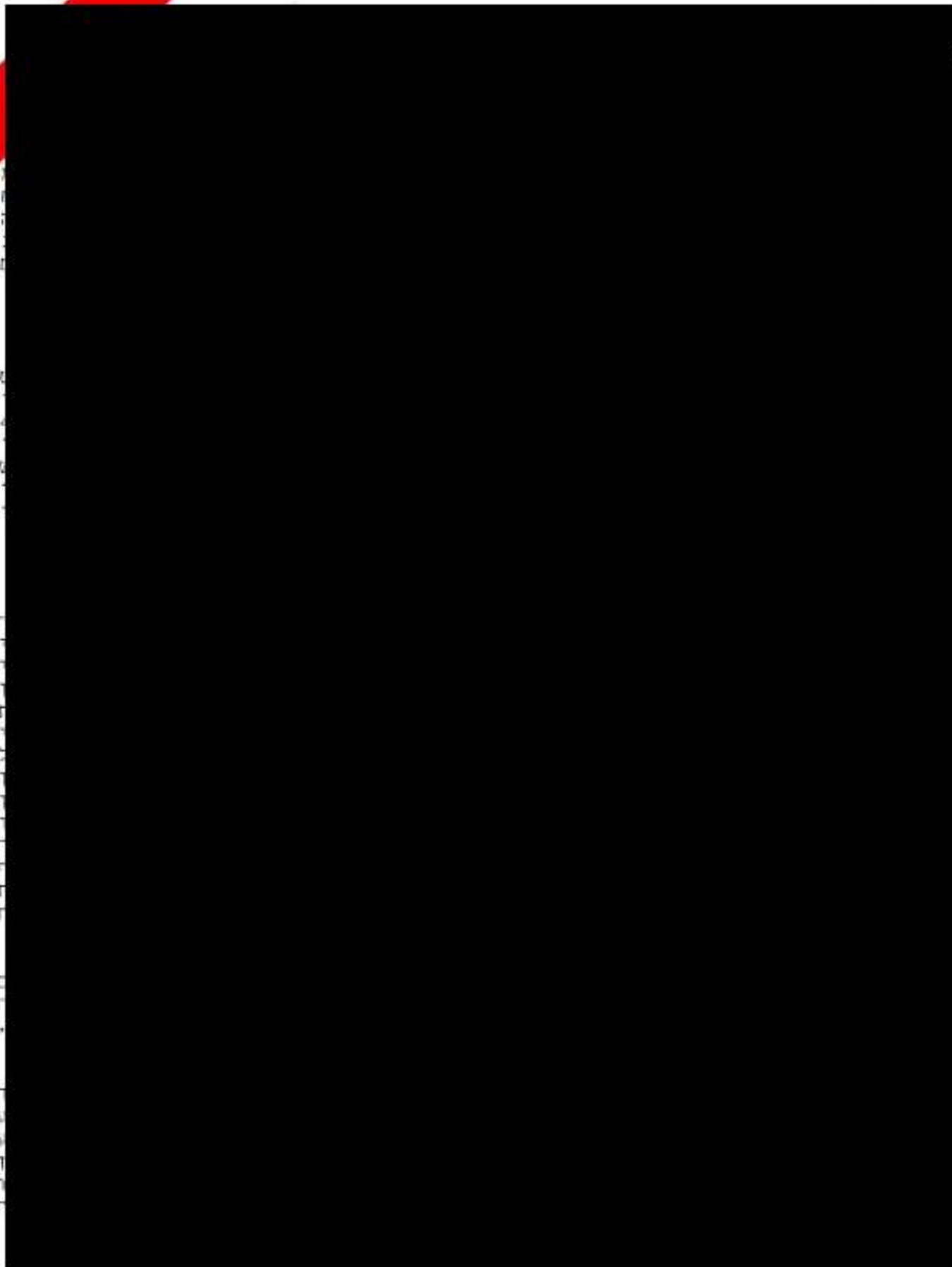
Arizona: A state that has seen its governor impeached and removed from office and both its senators besmirched by the savings and loan scandal faces a wide-open gubernatorial race. The impeached former governor, Evan Mecham, is seeking his old job in a crowded Republican field, while Phoenix Mayor Terry Goddard is the Democrats' leading contender.

Ohio: With Gov. Richard F. Celeste (D) ineligible to seek a third term, Attorney General Anthony J. Celebrezze is favored to win the Democratic gubernatorial nomination, while a battle looms on the GOP side between Cleveland Mayor George Voinovich and Hamilton County Commissioner Robert Taft II.

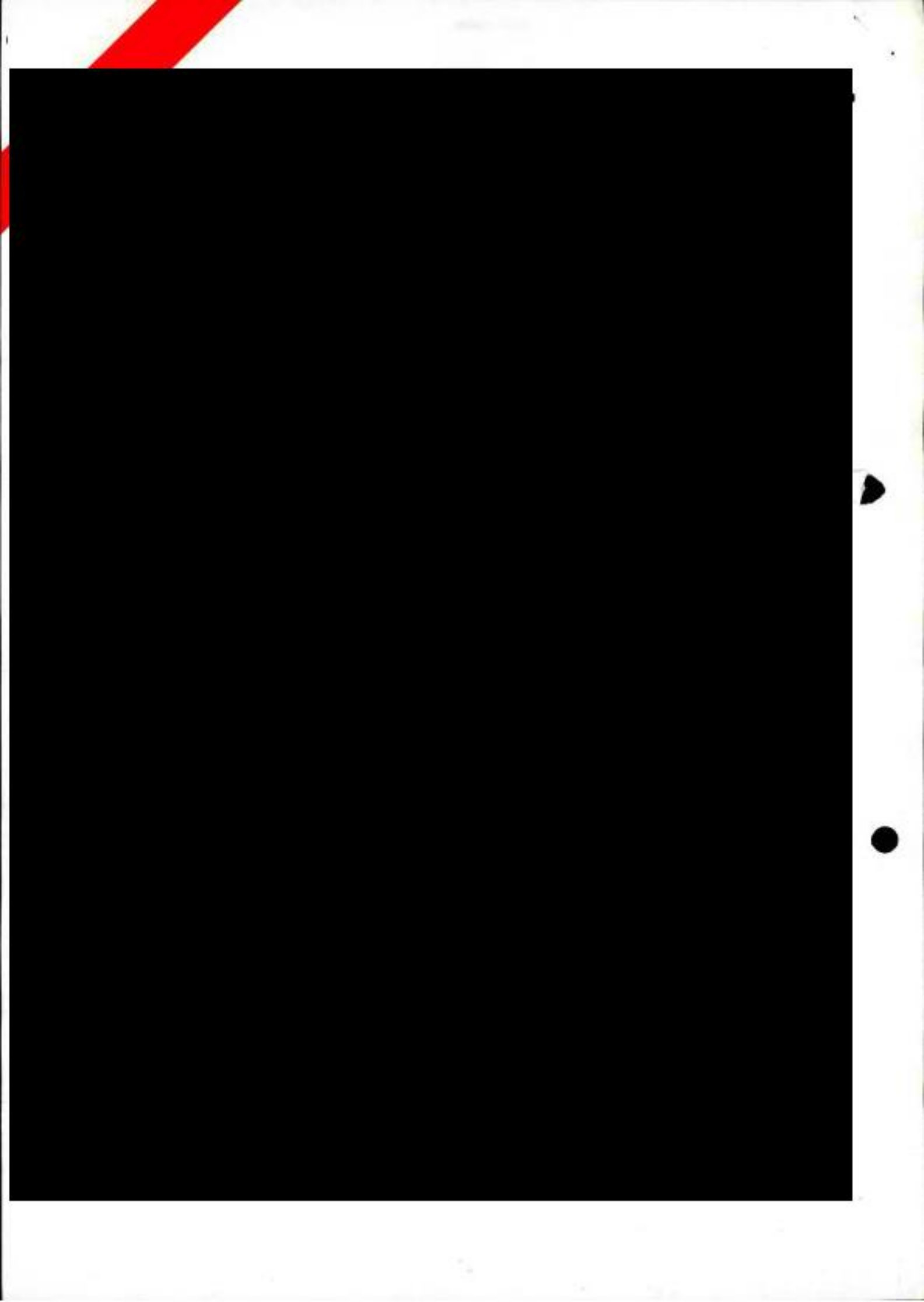

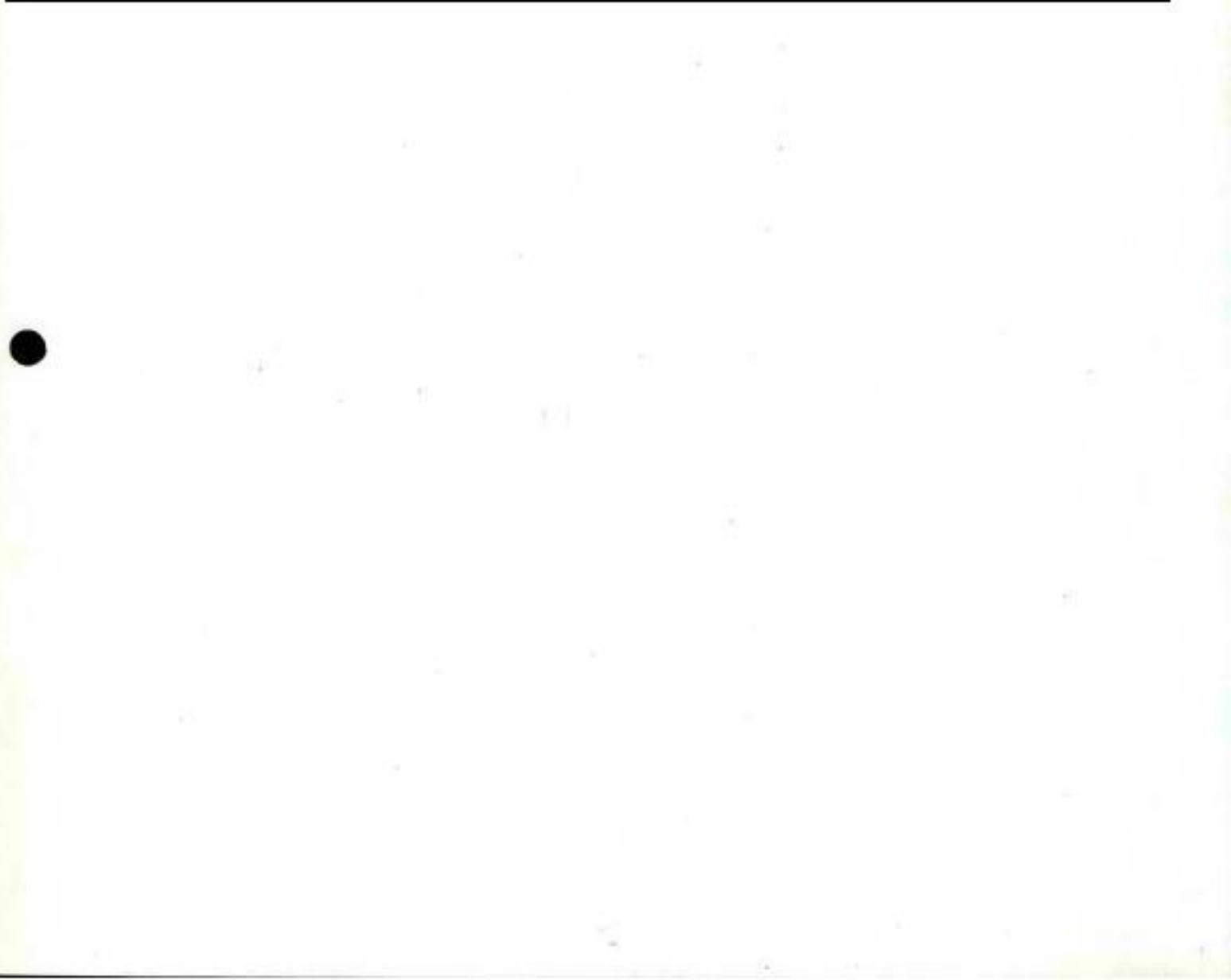
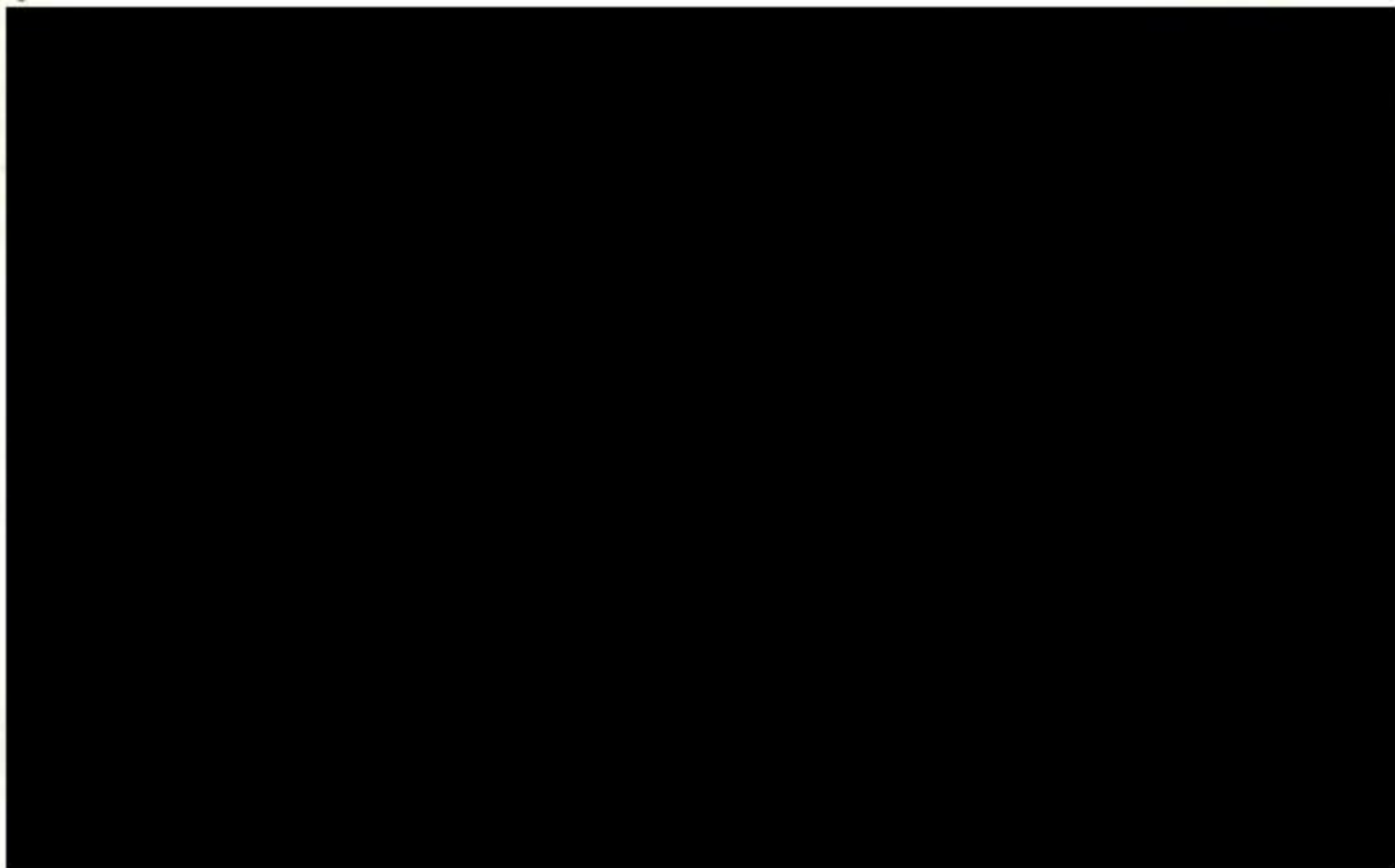
Oregon: Republican prospects for unseating an incumbent brightened last fall when Attorney General Dave Frohnmaier (R) got into the race against Gov. Neil Goldschmidt (D), whose popularity has dropped.

3

לכבוד
מר נוויל למדן
מנהל מצפ"א
ירושלים

שלום רב,

הנדון: בחירות 1990 - דו"ח מס' 3.

הפעם אנסה להתרכז בצפוי בוועידות המקומיות של המפלגות, בעיקר המפלגה הדמוקרטית שיערכו השנה, וזאת משני טעמים כלהלן:

1. בוועידות אלו (או לפחות בחלקן) ידון נושא ישראלי.
2. להחלטות הוועידות תהיה השפעה כוללת ולפעמים גם רמת התמיכה במועמד זה או אחר תיגזר כפועל יוצא מהשלכות הוועידות.

מצ"ב רשימת המועדים בהם תתקיימנה הוועידות במדינות השונות.

בתאום עם אנשי AIPAC אתרנו מקומות במפלגה הדמוקרטית בהם צפויות החלטות אנטי-ישראליות, וזאת על מנת לגייס תמיכת האגודים המקצועיים ובמיוחד הנחיה מרכזית של AFL-CIO לנציגיהם לסייע לנו. כל המדינות "הבעיתיות" מסומנות ב-
✓

ראוי לציין שלהערכתי הראשונית נוכל, ביחד עם האגודים, להשפיע במדינות כלהלן: מיין, אורגון. (ואולי גם אילינוי).

במדינה כמו מינסוטה השליטה בוועידה תהיה ע"י אנשי ג'סי ג'קסון, ובמדינת מישיגן הצלחתנו תיקבע ביכולתנו להשפיע על עמדת ארגון U.A.W. (שכידוע סגן הנשיא שלו הוא ממוצא ערבי).

-2-

כאמור אני עורך התיעצויות תכופות עם אנשי AIPAC וגם עם הציר לענייני קונגרס, הכל כהכנה לדיון שיתקיים עם השגריר בזמן הקרוב.

לטכום, הערה אישית נוספת: בתום סבב פגישות ושיחות עם קובעי המדיניות הפוליטית (ומחלקי כסף לבחירות) משעם האגודים, ניתן להגיע להנחה, שנכון להיום המפלגה הדמוקרטית באופן כללי נתמכת בעיקר (מבחינת התרומות) ע"י האגודים מחד, וע"י הכסף היהודי מאידך. בכל מקרה שני אלו מהווים למעלה מ-50% מהמשאבים הפוטנציאליים של המפלגה הנ"ל.

מצד שני המפלגה הרפובליקנית דהיום איננה זקוקה כלל לכסף היהודי, אלא מספיק מבחינתה למנוע מהמסד היהודי לתמוך כספית במפלגה הדמוקרטית, יש כמובן לזכור שזאת הערכה כוללת המנסה לפשט את התמונה.

הסימנים הנוספים להשערה הנ"ל הינם, שיו"ר המפלגה הרפובליקנית "לוחץ" על ועדות הניסוח (בחלק מהמדינות בהן מתקיימות הועידות השנה) לכלול ניסוח פרו-ישראלי של הצעות החלטה. למרבית הפלא, אלו הן בעיקר המדינות בהן בוועידות הדמוקרטיות, נתקל בהצעות החלטה נגדנו (!)

אמנם כל אלו מגמות בלבד, אך משמעותן מחייבות לדעתי, דיון רציני כדי לנצלן במכסימום יעילות לצורך גיוס תמיכה מסיבית מקרב האגודים המקצועיים לנושאים שלנו. ההנחה היא שבמידה ונצליח להסביר את חשיבותה של התופעה שלעיל, יראו בזה האגודים סכנה ארוכת - טווח למפלגה הדמוקרטית, ויתגייסו ביתר שאת למניעתה - דבר שקשה לעשות אך ורק למען ישראל.

אודה לך בעד הערותיך בנושא.

בכבוד רב,

אלי כהן - קגן.

1-9-9-0

STATE DEMOCRATIC CONVENTIONS

KEY DATES

	JANUARY	FEBRUARY	MARCH	APRIL	MAY	JUNE	JULY	AUGUST	SEPTEMBER	OCTOBER	NOVEMBER	DECEMBER
ALABAMA												
ALASKA			Mar. 24 Primary Caucuses	Apr. 22 District Caucuses	May 12 STATE CONVENTION							
ARIZONA							Filing Deadline		Primary Election Presidential Race		County Caucuses	County Caucuses
ARKANSAS						June 1 Filing Deadline		STATE CONVENTION				
CALIFORNIA *		STATE CONVENTION ✓										
COLORADO			Filing Deadline	Primary Caucuses	County Caucuses	June 9 STATE CONVENTION						
CONN.			Town Caucuses				STATE CONVENTION					
DELAWARE		STATE CONVENTION										
FLORIDA	No 1990 Convention											
GEORGIA						Filing Deadline	County Caucuses	County Caucuses	STATE CONVENTION			
HAWAII												

* Delegates from last year attend '90 Convention.

1990 STATE DEMOCRATIC CONVENTIONS KEY DATES

PAGE 2

	JANUARY	FEBRUARY	MARCH	APRIL	MAY	JUNE	JULY	AUGUST	SEPTEMBER	OCTOBER	NOVEMBER	DECEMBER
INDIANA			File Deadline		May 8 Primary Election		June 3 STATE CONVENTION					
ILLINOIS		Rule Change Pending			✓							
IDAHO				Primary Caucus		STATE CONVENTION						
IOWA		Feb. 12 Primary Caucus	Mar. 28 County Caucus		May 12 Congressional Caucus	June 13 STATE CONVENTION ✓						
KANSAS*		STATE CONVENTION										
KENTUCKY		No 1990 Convention										
LOUISIANA	Party Meeting		STATE CONVENTION									
MAINE		Feb. 25 Town Caucus			May 25 - 27 STATE CONVENTION ✓	2/6						
MARYLAND							File Deadline		Sep. 11 Primary Election			
MASS.		Town Caucus				June 1 - 2 STATE CONVENTION						
MICHIGAN*									STATE CONVENTION ✓			
MINNESOTA		Primary Caucus	County Caucus		Congressional District Caucus	STATE CONVENTION ✓						
MISSOURI												

* Delegates from last year attend '90 Convention.

1990 STATE DEMOCRATIC CONVENTIONS KEY DATES

PAGE 3

	JANUARY	FEBRUARY	MARCH	APRIL	MAY	JUNE	JULY	AUGUST	SEPTEMBER	OCTOBER	NOVEMBER	DECEMBER
MONTANA *						STATE CONVENTION						
NEBRASKA				County Caucuses		STATE CONVENTION						
NEVADA			Primary Caucuses	County Caucuses	May 4-6 STATE CONVENTION							
NEW HAMPSHIRE						Filing Deadlines			Primary Election	STATE CONVENTION		
NEW JERSEY *						STATE CONVENTION	Public Hearings	Public Hearings	Platform/Pollbook State Exec.			
NEW MEXICO												
NEW YORK *						STATE CONVENTION Filing opens, 1991 Delegates			Primary Election 1991 Delegates			
N. CAROLINA			Primary Caucuses	County Caucuses	District Caucuses	June 8 STATE CONVENTION						
N. DAKOTA			District Convention	STATE CONVENTION								
OHIO				County Conventions	County Conventions	County Conventions			STATE CONVENTION			
OKLAHOMA	No 1990 Convention											
OREGON			Nov. 30 STATE CONVENTION									
PENNS.			Filing Deadlines		Primary Election							

* Delegates from last year attend '90 Convention.

1990 STATE DEMOCRATIC CONVENTIONS KEY DATES

PAGE 4

	JANUARY	FEBRUARY	MARCH	APRIL	MAY	JUNE	JULY	AUGUST	SEPTEMBER	OCTOBER	NOVEMBER	DECEMBER
RHODE ISLAND								Filing Deadline STATE CONVENTION				
S. CAROLINA			Precedent & County Conventions	Apr. 21 STATE CONVENTION								
S. DAKOTA				Apr. 3 Filing Deadline		June 21 - 23 STATE CONVENTION						
TENNESSEE						June 8 Filing Deadline		August 2 General Election		State Committee Meeting		
TEXAS	Filing Deadline		Precedent Conventions	County & District Conventions	County & District Conventions	STATE CONVENTION ✓						
UTAH				Apr. 9 Mass Meeting				STATE CONVENTION				
VERMONT	No 1990 Convention											
VIRGINIA							STATE CONVENTION ✓					
WASHINGTON			Precedent Conventions				STATE CONVENTION ✓					
WISCONSIN			County & District Conventions				STATE CONVENTION ✓					
WYOMING			County Conventions	County Conventions	May 5 STATE CONVENTION							

* Delegates from last year attend '90 Convention.

1-9-9-0

STATE REPUBLICAN CONVENTIONS

KEY DATES

	JANUARY	FEBRUARY	MARCH	APRIL	MAY	JUNE	JULY	AUGUST	SEPTEMBER	OCTOBER	NOVEMBER	DECEMBER
ALABAMA	State Committee Selects Delegates					June 5 STATE CONVENTION						
ALASKA	Precinct Caucus		STATE CONVENTION									
ARIZONA	Jan. 27 STATE CONVENTION											
ARKANSAS	No 1990 Convention											
CALIFORNIA *									Sept. 8 STATE CONVENTION			
COLORADO				County Conventions		STATE CONVENTION						
CONN.			Town & County Conventions				STATE CONVENTION					
DELAWARE						STATE CONVENTION						
FLORIDA						STATE CONVENTION						
GEORGIA	No 1990 Convention											
HAWAII												

* Delegates from 1989 attend 1990 Convention.

1990 STATE REPUBLICAN CONVENTIONS KEY DATES

PAGE 2

	JANUARY	FEBRUARY	MARCH	APRIL	MAY	JUNE	JULY	AUGUST	SEPTEMBER	OCTOBER	NOVEMBER	DECEMBER
IDAHO					Filing Deadline	STATE CONVENTION						
ILLINOIS			Filing Deadline			STATE CONVENTION						
INDIANA			Mar. 2 Filing Deadline		Primary Election	STATE CONVENTION						
IOWA						STATE CONVENTION						
KANSAS	No 1990 Convention											
KENTUCKY			Mar. 18 Presidential Mar. 19 County Conventions			June 8 STATE CONVENTION						
LOUISIANA	STATE CONVENTION										Term Caucus	
MAINE	Jan. 1 Filing Deadline	County Conventions		Apr. 27 STATE CONVENTION								
MARYLAND												
MASS.			STATE CONVENTION									
MICHIGAN								Presidential Primary County Conventions	STATE CONVENTION			
MINNESOTA *										Sept. 8 STATE CONVENTION		
MISSISSIPPI	No 1990 Convention											

* Delegates from 1989 attend 1990 Convention.

1990 STATE REPUBLICAN CONVENTIONS KEY DATES

PAGE 3

	JANUARY	FEBRUARY	MARCH	APRIL	MAY	JUNE	JULY	AUGUST	SEPTEMBER	OCTOBER	NOVEMBER	DECEMBER
MISSOURI	No 1990 Convention											
MONTANA *								STATE CONVENTION				
NEBRASKA				Filing Deadline		Primary Election	STATE CONVENTION					
NEVADA		Primary Caucuses	County Caucuses	STATE CONVENTION								
NEW HAMP.						Filing Deadline			Primary Election	Oct. 6 STATE CONVENTION		
NEW JERSEY	No 1990 Convention											
NEW MEXICO			Primary Caucuses	County Caucuses	STATE CONVENTION							
NEW YORK								STATE CONVENTION				
N. CAROLINA	No 1990 Convention											
N. DAKOTA		District Conventions	District Conventions	Apr. 6 STATE CONVENTION								
OHIO	No 1990 Convention											
OKLAHOMA				County Conventions		STATE CONVENTION						
OREGON												

* Delegates from 1989 attend 1990 Convention.

1990 STATE REPUBLICAN CONVENTIONS KEY DATES

PAGE 4

	JANUARY	FEBRUARY	MARCH	APRIL	MAY	JUNE	JULY	AUGUST	SEPTEMBER	OCTOBER	NOVEMBER	DECEMBER
PENIL *												
RHODE ISLAND												
S. CAROLINA				STATE CONVENTION								
TENNESSEE	No State Convention											
TEXAS			Mar. 15 Presidential Nom. 27 County Primary			June 28 STATE CONVENTION						
UTAH				March Meeting		June 17 STATE CONVENTION						
VERMONT	No 1990 Convention											
VIRGINIA												
WASHINGTON		Feb. 4/5 Presidential Caucuses	Mar. 8 County Conventions			STATE CONVENTION						
W. VIRGINIA	No 1990 Convention											
WISCONSIN						STATE CONVENTION						
WYOMING						STATE CONVENTION						

* Delegates from 1989 attend 1990 Convention.

מדינת ישראל
משרד ראש הממשלה
לשכת היועץ לעניני ערבים

ב' בסבת
28 בינואר
1990 התש"ן
21.0

השר אהוד אולמרט

הנדון: ביקור ראשי מועצות אסלאמיות בארה"ב - נייר סיכום

1. כללי

בין התאריכים 4 בנובמבר ו- 5 בדצמבר 1989 ביקרה בארה"ב משלחת של ראשי מועצות סקוטיות ערביות שנבחרו מטעם הרשימות האסלאמיות. במשלחת השתתפו: ראש עיריית אל-פחם וסגנו וראשי המועצות המקומיות של כפר ברא וכפר קאסם. הם ביקרו בערים הבאות בארה"ב: דטרויט, שיקאגו, ניו יורק, וואשינגטון, לוס אנג'לס וסאן פרנציסקו. עם שובם סיפרו, כי נפגשו עם אישים במחלקת המדינה העוסקים בישראל, והציעו, כי הנתח היחסי מן הסיוע יועבר לערביי ישראל באמצעות "ועד ראשי הרשויות".

הנסיעה אורגנה בידי ד"ר סלימאן אע'בריה מאם אל-פחם ותוך תיאום וש"פ עם אגודות אסלאמיות בארה"ב לנסיעה היו שתי סמרות עיקריות: איסוף תרומות ומסע הסתה נגד מדינת ישראל.

2. איסוף תרומות

ככל הידוע אספה המשלחת כמה מאות אלפי דולרים. אחת ההערכות נוקבות במספר מליון דולר.

3. הסתה נגד מדינת ישראל.

להלן סיכום הסענות אותן העלו במסעם:

א. ערביי ישראל משלמים מסים בשיעור 400 מליון ש"ח, אך זוכים לשירותים בשווי 80 מליון ש"ח.

ב. רשויות יהודיות זוכות לתקציב הגדול פי עשרים מרשויות ערביות באותו סדר גודל.

ג. בעיר אל-פחם אין מערכות ביוב, בריאות וספורט.

ד. לרשות האוכלוסיה הערבית במדינת ישראל כולה עומד אמבולנס בודד של סגן דוד אדום.

ה. עד עתה נהרסו בכל אחד מן היישובים הערביים כעשרים וחמישה בתים כעונש על פעילות סירור. בתים נהרסו גם עקב היעדר אישורי בניה. יתר על כן, השלטונות בישראל אינם מאשרים תכניות בניה במזיד.

4. פרסים ביוגרפיים על חברי המשלחת.

א. תופיק צאלח מצטפא ח'סיב - ג'לג'וליה, יליד 1954, מנהל חשבונות במקצועו. עבד בעבר בבנק והתפטר, משמש כראש ארגון האחים המסלמים בכפרו, עמד בראש קבוצת פעילים אסלאמים בכפרו שפעלה בתחום לימודי דת שבועיות. נבחר לראשות המועצה בסיבוב בחירות שני. אחותו פאסמה נשואה לראש מועצת כפר ברא שיצא עימו.

ב. כאמל אחמד מוסא ריאן - כפר ברא, יליד 1958. בוגר סמינר למורים. עבד כסורה בשנים 81-1979, ולאחר מכן היה בעל חנות סכולת וכן עבד במחצבה.

דתי משנת 1973 וסאז עומד בראש הדתיים הקיצוניים בכפרו, אשתו פאסמה, אחותו של ראש מועצת ג'לג'וליה שיצא עמו לארה"ב, הינה בחורה פעילה דתית קיצונית בזכות עצמה. באוקטובר 1983 נבחר לראשונה לראשות המועצה ובשנית בפברואר 1989. בהיותו הותיק מקרב ראשי המועצות של התנועה האסלאמית הוא נחשב לדוברם.

ג. ג'סעה חסין ג'סעה קצאצי - רהס, יליד 1953. נבחר לראשות העיירה רהס בסיבוב בחירות שני בפברואר 1989. חבר בועד ראשי המועצות הערביות ומראשי התנועה האסלאמית. לזכותו, פעילות דתית עניפה ומתמשכת וכן פעילות ציבורית במסגרות שונות: בועד הורים, הרשימה המתקדמת לשלום ועוד.

ד. אבראהים עבדאללה מחמד צרצור - כפר קאסם, יליד 1959. הנדסאי, בוגר אוניברסיטת "בר אילן" בשפה וספרות אנגלית. פתח משרד להנדסה בשותפות עם מספר מהנדסים עד שהחליט להתמודד על ראשות מועצות כפר קאסם בראש ה"גוש האסלאמי". נחשב לדתי קיצוני, כתב בכסאונם "א-צראס" ומקורב למנהיג התנועה עבדאללה נמר עיסא.

ה. ראיד צלאח סלימאן סחאג'נה- אום אל פחם יליד 1958. חבר ועד הרשויות המקומיות הערביות, נימנה עם מנהיגיה הבולטים של התנועה האסלאמית. משמש כראש עיריית אום אל פחם (פברואר 1989), מטעם הקבוצה האסלאמית בעיר זו שהיא הקבוצה הדומיננטית ביחס ליתר חברותיה ברחבי הארץ. דוגל בהקמת מדינה אסלאמית שתכלול אף את שטחה של מדינת ישראל וביצירת חברה שתושאת על ההלכה האסלאמית ("השריעה") שולל את זכות קיומה של מדינת ישראל מרבה לתקוף את מדינת ישראל בדרשותיו במסגדים. משמש כמדריך ומנחה לחלק מהקבוצות האסלאמיות, ומקובל עליהן כפוסק בענייני דת והלכה.

5. סיעונים נגד הסענות אותן העלו במסעם (עפ"י הסדר בסעיף 3):

א. תשלום ססים 400 מליון ש"ח לעומת שירותים בשווי 80 מליון ש"ח. התושבים משלמים ססים לממשלה המיועדים למימון שירותים לאומיים לכלל האוכלוסייה: בסחון, פנים וחוץ, תשתיות לאומיות, כגון: מערכת כבישים, שדות תעופה ומפעלי מים, תמיכה באוניברסיטאות, סובסידיות למוצרי יסוד ועוד כהנה וכהנה. לגבי רוב רובם של כספים אלה אין אפשרות לקבוע חלוקה עפ"י מוצא אתני, או שייכות דתית.

מתוך תקציב המדינה, חלק מופנה לאיזון תקציביהן של רשויות מקומיות חלשות, כאלה שאינן מסוגלות לכסות את הוצאותיהן מתוך מקורותיהן הן. רשויות גדולות, כמו: תל-אביב, חיפה, נתניה ועוד כ- 30 אחרות, כלל אינן זוכות לכספי המדינה לאיזון תקציביהן, פרט לכספים שמועברים לרשויות להחזקת שירותי חנוך ורווחה - על פי מפתח אחיד לכל הרשויות. בממוצע ארצי - 70% מתקציבי הרשויות מכוסים ממסים ואגרות מקומיים.

גם לו קיבלנו את הנתונים המוזכרים בפי ראשי הרשויות כעובדה, הרי מסתבר, כי 18% מאוכלוסי ישראל משלמים 3% מן המסים! סה"כ מסים הנגבים בישראל בשנה מסתכמים ב 12 מליארד ש"ח. לפיכך, ראשי הרשויות מעידים לפי תומם על כך שאין הם משלמים מסים כראוי לחלקם באוכלוסיה.

ב. רשויות יהודיות זוכות לתקציב הגדול פי עשרים מרשויות ערביות באותו סדר גודל.

רשויות יהודיות גדולות כלל אינן מקבלות כספים מן הממשלה לכיסוי תקציביהן. משרד הפנים מכסה חלק מתקציבי הרשויות עפ"י נוסחה אחידה לכל היישובים (יהודים כערבים) המחשבת בגביית מסים מוניציפאליים, בתקן עובדים מאושר, בשירותים ובמספר התושבים.

ג. בעיר אם אל-פחם אין מערכות ביוב, בריאות וספורט. אוכלוסית אם אל-פחם כיום היא כ- 24000.

היקף ההכנסות העצמיות של אום אל-פחם מהווה 30% מתקציבה הרגיל. 70% מההוצאה מסומן ע"י המשרדים הממשלתיים (חינוך, רווחה ופנים).

במסגרת הדיונים עם שר הפנים בסוף 1989 הוכפל המענק לאום אל-פחם השנה. הוא יהיה כ- 20% מתקציביה הרגילים של המועצה. פתרון זה נתן מענה לבסיס התקציב של הרשות המקומית כך שלא תכנס לגרעונות כספיים בעתיד. במסגרת הדיון אצל שר הפנים כוסה לאום אל-פחם גרעון בסך 13.5 מליון ש"ח (סכום שהוא קרוב להיקף תקציבה של המועצה בשנה שלמה). כיסוי גרעון זה פתר את מלוא בעיותיה הכספיות של הרשות עד לתאריך 30.9.89.

פעולות אלה נעשו למרות שמזה שנים אחדות אין לרשות המקומית דו"חות כספיים. כיון שהרשות קיבלה עדיפות במשרד הפנים הוחלט לפנים משורת הדין לפתור את בעיותיה הכספיות תוך שילוב צוות מסעם משרד הפנים (המסומן ע"י המשרד) להתמודדות עם כלל בעיותיה של אום אל-פחם.

אין מערכת ביוב בעיקר באשמת הרשות המקומית, אשר על פי החוק חייבת בתכנון ובגביית חלקם של מעלי הבתים. במשך שנים נתבקשה ע"י משרד הבריאות להכין תכנון לביוב והדבר לא נעשה אלא רק בשנים האחרונות. לפיכך הוחל זה מקרוב בעבודות להכנת רשת ביוב ליישוב. כ"כ חל עיכוב בשל אי גבית אגרת ביוב מן התושבים, כמקובל בכל יישובי ישראל ללא הבדל.

אין מרכז רפואי - אמנם נכון, אך כך הדבר ביחס לרוב היישובים במדינה, יהודים כערבים. באום אלפחם קיימות מרפאות של קופות חולים וכן מרפאות רופאים פרטיות. המרחק בין אום אלפחם למרכז רפואי אזורי גדול הכולל בית חולים גדול הנמצא בחדרה הוא כ 12 ק"מ. מרכז זה משרת עשרות יישובים, יהודים וערבים.

- מענות דומות הועלו בפי ראש מועצת כפר קאסם, להלן העובדות כהוויתן:
- היקף ההכנסות העצמיות של כפר קאסם מהווה 40% מהתקציב הרגיל. 60% מההוצאה ממומן ע"י המשרדים הממשלתיים (חינוך, רוחה, פנים).
- משרד הפנים הגדיל לאחרונה את המענק בסך 400 אלף ש"ח המהווה תוספת ריאלית של 45% למענק משרד הפנים. מענק משרד הפנים מהווה 25% מתקציבה הרגיל של המועצה. פתרון זה נתן מענה לבסיס התקציב של הרשות המקומית כדי שלא תכנס לגרעונות כספיים בעתיד. גרעונה של כפר קאסם בסך 2.16 מליון ש"ח כוסה אף הוא בידי משרד הפנים. כיסוי גרעון זה פתר את מלוא בעיותיה הכספיות של הרשות עד לתאריך 30.9.89.
- ד. לרשות האוכלוסיה הערבית במדינת ישראל כולה עומד אמבולנס בודד של מגן דוד אדום.
1. כל אזרחי ישראל, כולל המגזר הערבי, הנוצרי הדרוזי והיהודי, ללא כל אפליה, מקבלים את שרותי מד"א מתחנות מד"א הפזורות בארץ.
 2. לא בכל ישוב בארץ קיימת תחנת מד"א.
 3. תחנות מד"א חדשות מוקמות לפי הקריטריונים הבאים:
 - א. יוזמה מקומית ובאשור מוסדות מד"א.
 - ב. השגת ממון מתורמי חו"ל.
 - ג. אשור ועדת הפרויקטים של משרד הבריאות.
 - ד. הקצאת שטח מתאים ע"י הרשות המקומית.
 - ה. הבטחת ממון תפעול התחנה ואחזקה.
 4. בשמונה ישובים של בני המעושים מופעלים אמבולנסים של מד"א ע"י הרשות המקומית ואלו הם:
 - א. מע"אר
 - ב. בית ג'אן
 - ג. דלית אל כרמל
 - ד. חורפיש
 - ה. עראבה-סח'נין
 - ו. תמרה
 - ז. סייבה
 - ח. רהם
 5. לאור יחסי הגומלין הסובבים בין מד"א והצלב האדום הגרמני, קיימת אפשרות שהצל"א הגרמני יסמן הקמת תחנת משנה של מד"א שתשרת את תושבי אום אל פחם והסביבה, ואכן הוגשו סקיצות ראשונות לאשור הצל"א הגרמני.
 6. שרות נידת סיפול נמרץ - ועדת נס"ן העליונה קובעת את פריסת מוקדי נס"ן ממוקד נס"ן הקרוב לישוב, בתנאי שהרשות המקומית משתתפת בתקציב הנס"ן. לפרקים קורה שמספר מועט מהרשויות המקומיות, גם במגזר היהודי וגם במגזר הערבי, לא עומדות במלוי התחייבותיהן הכספיות, ואז נאלץ מד"א להפסיק את השרות.
 7. במד"א מועסקים גם עובדים מהמגזר הערבי, שעברו הכשרה מתאימה במד"א (רופאים, חובשים-נהגי אמבולנס ופרמדיקס) לאחרונה, הכשיר מד"א, בתאום עם משרד החינוך, כ-20 מדריכי עזרה ראשונה מבין המורים הערבים במגזר הערבי בישראל, אשר משמשים עתה כמדריכי עזרה ראשונה בבתי הספר וביושבים במגזר הערבי.

ה. הריסת בתים בישראל עקב פעולות סירור.

העובדות אינן נכונות. בתחומי מדינת ישראל לא נהרס אף בית כתגובה על פעולות סירור. כל הבתים שנהרסו בתחומי מדינת ישראל נהרסו ללא כל קשר למלחמה בסרור אלא מפני שנבנו בניגוד להוראות החוק. מדינת ישראל עדיין מתקשה לאכוף את חוקי התכנון והבניה במגזר הערבי. בחוגים אלה עדיין מתהלכת הסברה שכל אדם רשאי מוסרית לעשות ברכושו בסוב בעיניו. תפישה זו נוגדת כל גישה תכנונית מודרנית. קונפלקט זה גרם למתחים לא מעטים בין האוכלוסיה והשלטונות אולם נראה שבזמן האחרון האוכלוסיה הערבית למדה שהקפדה על חוקי הבניה עשויה רק להוסיף לרווחתם.

6. סיכום.

ביקור המשלחת מלמד על ראשיתה של מגמה להעביר את העיסמות שבין התנועה האסלאמית ובין ממשלת ישראל לסערכת חיצונית. זאת, תוך ניצול סענותיהם- ברובן מצגי שווא- לצורך פגיעה ביחסי החוץ של ישראל.

לשכה זו תמשיך לעקוב אחר הפעילות הפוליטית של התנועה האסלאמית. נשמח לקבל הערות, תוספות ועדכונים לנייר זה.

ב ב ר כ ה,
ד"ר אלכסנדר בליי
סגן יועץ רוה"מ לעניני ערבים

העתקים: מר משה ארנס, שר החוץ
מר בנימין נתניהו, סגן שר החוץ
ד"ר נסים דנה, משרד הדתות
מר נחמן סל, שב"כ

(136)

לכבוד
מנהל מצפ"א,
ירושלים.

לנוויל שלום רב!

הנדון: בחירות שנת 1990 - היערכות בקרב האיגודים המקצועיים.

כללי: כידוע, AFL - CIO והאיגודים המקצועיים בארה"ב מקדישים זמן וכסף רב לפעילות פוליטית בעיקר במפלגה הדמוקרטית שבה חבריהם מהווים בין 25% - 30% מהצירים וכ-1\3 מהתרומות. בהתאם לתכנית העבודה שהגשתי, השקעתי והנני ממשיך להשקיע מאמץ רב בבניית מערכת שתאפשר ניצול כח פוליטי זה לעניינים שלנו. הדבר נעשה בתיאום מלא עם הציר לענייני קונגרס, וגם "ההשקעה" ב- בוב מגלוסון, נעשתה כחלק מהתכנית כפי שפורטה בזמנו.

חשיבות הבחירות: להערכת קובעי המדיניות ב-AFL - CIO, לבחירות 1990 (סנאט, קונגרס, מושלים, מחוקקים במדינות) חשיבות מכרעת לעתידה של המפלגה הדמוקרטית בעשור הקרוב, ולכן כוונת האיגודים להשקיע כסף רב (מליוני דולרים) ומאמצים בבחירת מועמדים "מתאימים" תוך כדי הבחירות. המחלקה המיוחדת שעוסקת בכך הולכת וממחשבת את כל הנתונים, ומתכוונת לחמוך ארגונית וכספית (בצורות שונות, כמובן) בכ- 3,000 מועמדים לכהונות שונות.

אנשי איפא"ק עימם שוחחתי, מודעים היטב לחשיבות הקשר עם AFL - CIO ובתיאום עימם ועם אטינגר, ראינו איסוף נתונים - כשלב ראשון.

דו"ח ראשוני: במצ"ב אציג בדו"ח הנ"ל הערכות ונתונים של האיגודים המקצועיים לגבי שתי מערכות: א. בחירות למושלים ב- 36 מדינות. ב. בחירות לסנאט ב- 35 מדינות.

בדוחות הבאים אציג נתונים במתכונת דומה לגבי בית הנבחרים, ובשלב מאוחר יותר, לגבי בית המחוקקים במדינות שונות.

רב הנתונים, יהיו מושלמים לקראת אמצע חודש אפריל, כאשר תיסגר ברב המדינות רשימת המועמדים בתוך המפלגות, ואז יושלם ההליך של קבלת ההחלטה בקרב האיגודים במי תומכים. ההערכות שקיבלתי משיחות ופגישות רבות עם העוסקים בדבר בקרב האיגודים, רוכזו בשתי טבלאות שלהלן. העדפתי להשאיר המינוח האנגלי לגבי מצבי המועמדים כפי שאנשי האיגודים מגדירים אותו, שמתבסס על הסקרים והנתונים ההיסטוריים באותם מקומות. כמובן שלגבי כל שם ושם, ניתן להביא הסברים שונים על סיבת מיקומו במשבצת זו או אחרת. (אעשה כן במידת הצורך עם חלוף הזמן, וכאשר אשיג סקרים מעודכנים יותר.)

בחירות למושלים - (ב-36 מדינות)

REPUBLICANS

SOLID	I	LIKELY	I	LEAN	I	TOSS UP
CAMPBELL (SC)	I	THOMPSON (WI)	I	BRANSTAD (IA)	I	DIPRETE (RI)
GREGG (NH)	I		I	CALIFORNIA	I	HAYDEN (KS)
MIKELSON (SD)	I		I	HUNT (AL)	I	MARTINEZ (FL)
			I	ILLINOIS	I	MCKERNAN (ME)
					I	ORR (NE)
					I	NEW-MEXICO
					I	OKLAHOMA
					I	TEXAS

DEMOCRATS

CUOMO (NY)	I	ANDRUS (ID)	I	CLINTON (AR)	I	GOLDSCHMIDT (OR)
KUNIN (VT)	I	BLANCHARD (IM)	I	GEORGIA	I	O'NEILL (CT)
MCWHERTER (TN)		CASEY (PA)	I		I	PERPICH (MN)
ROMER (CO)	I	MILLER (NV)	I		I	ALASKA
SCHAETER (MD)	I	SULLIVAN (WY)			I	ARIZONA
	I	WAIHEE (HI)	I		I	OHIO
					I	MASSACHUSETTS

בחירות לסנאט - 34 מקומות.

המצב עתה: 55 דמוקרטים - 45 רפובליקנים.

DEMOCRATS

SOLID	I	LIKELY	I	LEAN	I	TOSS UP
BIDEN (DE)	I	BAUCUS (MT)	I	EXON (NE)	I	
BOREN (OK)	I	HEFLIN (AE)	I	HARKIN (IA)	I	
BRADLEY (NJ)	I	JOHNSTON (LA)	I	LEVIN (MI)	I	
GORE (TN)	I	PELL (RI)	I	SIMON (IL)		
KERRY (MA)	I		I			
NUNN (GA)	I		I			
PRYOR (AR)	I		I			
ROCKEFELER (WV)						

REPABLICANS

COCHRAN (MS)	I	BOSCHWITZ (MN)		COLORADO	I	IDAHO
COHEN (ME)	I	COATZ (IN)	I	HELMS (NC)	I	
DOWENICI (NM)	I	HATFIELD (OR)		MECONNELL (KY)	I	
GRAMM (TX)	I	PRESSLER (SD)			I	
KASSEBAUM (IL)		N - H	I		I	
SYMPSON (WY)	I		I		I	
STEVENS (AK)	I		I		I	
THURMOUD (SC)	I		I		I	
WARNER (VA)	I		I			

הערה :

במשבצת LEAN כשמדובר על מדינות שלמות כדוגמת המקום המתפנה בקליפורניה (מושלים)
הערכת האיגודים המקצועיים היא לגבי סיכוייה של המפלגה המחזיקה בכהונה,
וכך לגבי יתר המקרים.

מסקנות ראשוניות :

1. חשיבות האירועים הפוליטיים של שנת 1990 לענייננו כה גדולה שיש לנצל את כל הדרכים.
 2. האיגודים המקצועיים יכולים לשמש גם מקור מידע וגם כח מסייע בעת מבחנים בזירת הקונגרס.
 3. ניתן לנצל את קשרינו עם האיגודים ויחד עם איפא'ק לנצל האמור לעיל, למיכסום התועלת.
- לגבי סעיף זה הצעתי לשגריר לערוך דיון פנימי לגבי דרכים ואמצעים למימוש.

בכבוד רב

אלי זהון-קגן.

December 19, 1989

U.S. and Israeli Policy Toward "West" Jerusalem

I. The most explicit statement of U.S. policy toward "West" Jerusalem was provided by then Undersecretary of State Larry Eagleburger to the Senate Foreign Relations Committee on February 23, 1984:

"Our policy on this issue has been resolute for more than three decades. In 1949, when the Israelis began moving their government to West Jerusalem, we informed them that we could not accept a unilateral claim to the city...

"We consider that West Jerusalem is under Israeli administration; we consider that East Jerusalem is occupied territory at this point.

"...at the same time, we are saying that we see a difference between West Jerusalem and East Jerusalem, we do believe, in the last analysis, that the city must not be divided and that the negotiations themselves must determine its final status."

(Question from Senator Claiborne Pell: "...would the Administration's opposition to an embassy in Jerusalem be less if we placed our embassy in West Jerusalem, which has been under Israeli control since Israel became a nation?")

Eagleburger:

"No, sir, I don't think it would be. Our point, again, is that Jerusalem, as a whole, yet remains to be settled. The issue of it, its final status, yet remains to be settled, and, therefore, we should not be prejudging the question on how that is to be settled."

II. In 1949, a Labor-led government incorporated "West" Jerusalem into the Jewish state; in 1967, a Labor-led government incorporated "East" Jerusalem:

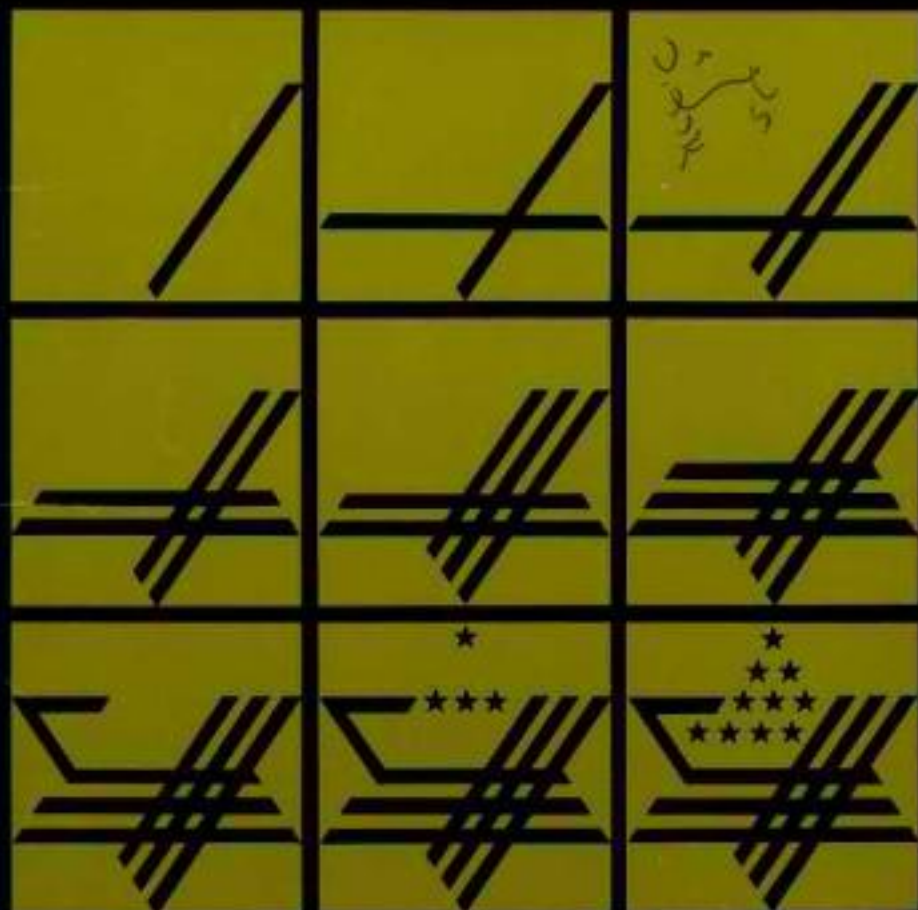
A. On February 2, 1949, the Government of Israel declared "West" Jerusalem to be officially a part of the state and disbanded the Military Government.

B. The "Municipalities Ordinance (Amendment No. 6) Law, passed June 27, 1967, extended Israeli law to all parts of the city, effectively incorporating "East" Jerusalem.

C. The "Law and Administration Ordinance (Amendment No. 11) Law, passed June 27, 1967, unified Jerusalem's administration.

U.S. Policy Toward
JERUSALEM
The Capital of Israel

Sara M. Averick

U.S. Policy Toward
JERUSALEM
The Capital of Israel

Sara M. Averick

AIPAC Papers on U.S.-Israel Relations

Editors: Steven J. Rosen
Martin Indyk
Managing Editor: Fay Randall

The AIPAC Papers on U.S.-Israel Relations

- No. 1 The Strategic Value of Israel
- No. 2 Israel and the U.S. Air Force
- No. 3 The Campaign to Discredit Israel
- No. 4 Israel and the U.S. Navy
- No. 5 Israeli Medical Support For the U.S. Armed Forces
- No. 6 U.S. Policy Toward Jerusalem, The Capital of Israel

Subscriptions price for ten issues:

\$25 for members

\$30 for nonmembers

Not available on a single issue basis

Inquire for bulk purchase rates

© Copyright 1984 by the American Israel Public Affairs Committee
Second Printing

Cover design by Jill Indyk

Table of Contents

Preface	v
Executive Summary	vii
Introduction	1
Chapter I: The History of U.S. Policy Toward Jerusalem	3
1949-67: "Internationalization"	4
1967-69: "Subject to Negotiations"	8
1969-84: "Occupied Territory"	9
Absurd Consequences of the Policy	11
Chapter II: Time to End an Anti-Israel Policy	15
Footnotes	21
Selected Bibliography	25

PREFACE

Israel is the only country in the world in which our embassy is located outside the capital city—and purposely at that. How this peculiar arrangement came about, and why it continues, is one of the stranger tales of United States policy in the Middle East.

In recent years, sentiment has been building among many members of the United States Senate and of the House of Representatives to end this affront to the Jewish State and to bring U.S. policy into line with the reality that Jerusalem is and will remain the capital of Israel.

The study begins with an eye-opening review of how the present problem came about. It concludes with the reasons the time for a solution is now.

The author, Sara M. Averick, is a specialist on the region, trained at Columbia University's School of International and Public Affairs. Her study draws upon a full range of academic and governmental sources, and is the most comprehensive treatment of this issue available to date.

Thomas A. Dine
Executive Director
February 1984

EXECUTIVE SUMMARY

For more than three decades, U.S. policy has avoided the reality that Jerusalem is, has been, and always will be the capital of Israel. Instead, the United States refuses to acknowledge Israeli sovereignty over any part of Jerusalem, even the western part of the city which has been an undisputed and organic part of the modern state of Israel since its establishment in 1948.

This is not an even-handed policy; it is an anti-Israel policy.

Jerusalem is the embodiment of Jewish history, the heart and soul of the Jewish people. For three thousand years, Jerusalem has been the focus of their national and religious yearning. For more than 30 years, the offices of Israel's president and prime minister, the Knesset (Parliament), and most government ministries have been located in Jerusalem. Since 1967, the once-divided city has been united under Israeli control with freedom of access guaranteed to all holy sites. No Israeli government which so much as implied relinquishing Jerusalem as Israel's capital could survive in power for a day.

Present U.S. policy attempts to refute these realities by maintaining the American Embassy in Tel Aviv, 40 miles from Israel's capital. The ambassador is allowed no "official" role or status in Jerusalem, despite the fact that he must deal with the Government of Israel located there. Instead, the American Consulate in Jerusalem operates independently of the embassy and reports directly to Washington.

In no other country in the world is the American Embassy located outside the administrative capital. Even the American Embassy to communist East Germany is located in East Berlin although the U.S. does not recognize Berlin as the capital of the German Democratic Republic. In effect, the United States has one consistent rule for the rest of the world, including a member of the Warsaw Pact, and another unjustified rule for Israel, a friend and ally.

Other anomalies and contradictions in U.S. policy toward Jerusalem include:

- *Labelling east Jerusalem "occupied territory" after it came under Israeli control, thereby implicitly and *post facto* recognizing Jordanian sovereignty over that sector (which the U.S. had refused to do while Jordan was actually in control there from 1948-1967).

- *Espousing the principle of an "undivided" Jerusalem while refusing to acknowledge the reality that the city is already united (American officials are even forbidden to associate with Israeli officials in east Jerusalem).

- *Insisting that the city be both united and yet subject to negotiations, implying that even west Jerusalem could be handed over to the Arabs.

Public opinion polls indicate that a sizeable majority of Americans supports Israeli control over a unified Jerusalem and prefers such control to the alternatives of internationalization of the city or Arab control of east Jerusalem. Support for Jerusalem as the capital of Israel runs three-to-one in favor among Americans with an opinion on the subject.

Key American leaders, in departures from official policy, have reflected this public sentiment. President Reagan has voiced his personal preference for keeping Jerusalem "undivided under Israeli rule." Former Vice President Walter Mondale has called for recognition of Jerusalem as Israel's capital and the transfer of the embassy to Jerusalem.

Even moderate Arabs like President Sadat of Egypt, who recognize Israel's right to exist, also recognize Israeli sovereignty over west Jerusalem. The American Embassy could be relocated there without prejudging the wider issues surrounding east Jerusalem.

A change in American policy is long overdue. It is time to move the American Embassy to Jerusalem.

Introduction

David Ben Gurion, first prime minister of the Jewish State, declared in the Knesset, Israel's Parliament, on December 5, 1949 that:

... Jewish Jerusalem is an organic and inseparable part of the State of Israel, as it is an inseparable part of the history of Israel, of the faith of Israel, and of the very soul of our people. Jerusalem is the heart of hearts of the State of Israel ... Jerusalem is the eternal capital of Israel.¹

To world Jewry and to Israel's supporters in the United States and elsewhere this pronouncement merely reaffirmed the obvious: Jerusalem, the only religious and national center that Jews have ever had, is and always will be the capital of Israel.

Current United States policy, however, does not recognize Jerusalem as the capital of Israel. What then *is* the capital of that country? When directly asked this question, State Department officials respond by elaborating on U.S. policy toward the status of Jerusalem. But this response only begs the question. In fact, not only does Washington fail to recognize Jerusalem as Israel's capital, but it declines to endorse Israel's claim to sovereignty over *any* part of the city.

The State Department saw fit to reiterate this policy twice this past year: In June 1983, when Mark Richards, deputy assistant to the attorney general, refused to meet with Israeli Attorney General Itzhak Zamir in his east Jerusalem office, the State Department announced that "Jerusalem should remain undivided and its status should be resolved in negotiations"² Barely nine weeks later, when Kuwait rejected the appointment of Brandon Grove as U.S. ambassador on the grounds that he had served as American consul in Jerusalem, State Department Spokesman Alan Romberg declared that the United States does not recognize Jerusalem as Israel's capital and considers east Jerusalem to be "occupied territory in accordance with U.N. Resolution 242 and international law."³

As a result of this policy, a peculiar arrangement exists whereby the United States Embassy in Israel is located in Tel Aviv. To conduct diplomatic

business, the ambassador and his staff must travel 45 minutes to Jerusalem, where the Knesset and most government offices, including the Foreign Ministry, as well as the offices and residences of the president and prime minister are located.

The U.S. does maintain a *consulate* in Jerusalem but with one office in east Jerusalem and another in the western part of the city. The consular staff, unlike in any other American consulate around the world, does not report to the American ambassador. Instead the consulate reports directly to the State Department in Washington about Jerusalem and the "West Bank."⁴

A change in this anomalous and anachronistic policy is long overdue. It is time for the United States to recognize the capital of the Jewish State as such and move the American Embassy in Israel to Jerusalem. The purpose of this study is to examine the development of United States policy toward the status of Jerusalem and to analyze the weaknesses and contradictions inherent in its formulation and implementation.

CHAPTER I:

The History of United States Policy Toward the Status of Jerusalem

The development of America's Jerusalem policy can be divided into three stages. The first stage dates from 1947, when the United States became deeply involved in United Nations deliberations over the future of what remained of the Palestine Mandate. It ended on June 7, 1967, when the Israel Defense Forces reunited Jerusalem. This period was characterized by an unbending commitment to an *internationalized* Jerusalem and a refusal to recognize the partition of the city between Israel and Jordan.

The second stage lasted from the reunification of the city in June 1967 through the remaining eighteen months of the Johnson Administration. Washington continued to oppose *any unilateral changes* in the status of Jerusalem (partition or unification under one sovereign) and stressed that Jerusalem's status be *resolved through negotiations* by all concerned parties. During this period, the United States also enunciated its conditions for any future solution: Jerusalem should never again be divided and free access to the holy places for people of all religions would have to be guaranteed.

Ambassador Charles Yost initiated the third and current stage in a July 1969 speech to the U.N. General Assembly. This policy differs markedly from the previous stages. In addition to reaffirming America's commitment to a unified Jerusalem whose status is subject to negotiations, it proclaims that the United States regards east Jerusalem to be *occupied territory*. It thereby implicitly concedes United States recognition of the armistice demarcation line of 1949 as a legal boundary dividing the holy city. Paradoxically, Jordanian sovereignty over east Jerusalem, which the United States refused to recognize while the Hashemite Kingdom occupied the area, was implicitly accepted retroactively after Jordan no longer controlled it.

Through all three stages there has been a noticeable gap between American policy toward the status of Jerusalem and on-the-ground reality in the city. This will become evident in a more detailed recapitulation of the history and implementation of U.S. policy which follows.

1947-1967: "Internationalization"

The formulation of American policy on the status of Jerusalem during the early postwar years was predicated on the belief that Jewish control over the Jewish parts of the city—including the ancient Jewish Quarter in the old city and most of the new city—would divide Jerusalem, harm Christian interests, and inconvenience Jerusalem's Arab inhabitants by disrupting regular municipal services. Furthermore, the American consul in Jerusalem argued in a letter to the Secretary of State, "Jewish rule over the approaches to the Great Mosque would infuriate the Arabs and so present a serious threat to the Christian Holy Places."⁵

Based on this reasoning, Washington sought to prevent the imposition of Israeli sovereignty over any part of the city. Thus, in 1947, the United States supported the recommendations of the United Nations Special Committee on Palestine (UNSCOP) which called for Jerusalem and its environs to become a "*corpus separatum*, under a special international regime . . . to be administered by the United Nations." Jerusalem's status was to be reevaluated after ten years and its residents were to be free "to express by means of referendum their wishes as to possible modifications of the regime of the city."⁶

Pressured by the United States, the provisional government of the Jewish community in Palestine, the Jewish Agency, accepted the plan for an international Jerusalem in order to secure support in the U.N. for partition. This action was based on the assumption that the resolution would be accepted and implemented by the Arabs, that it would form the basis for peace and order in Palestine, and that though Jerusalem might be internationalized, it would be an open city. This assumption proved false.⁷

The Arab world rejected the U.N. partition plan in its entirety, including the provision for internationalization of Jerusalem.⁸ The battle for Jerusalem had begun. As soon as the Partition Resolution was passed in the General Assembly, Arab forces began attacking Jewish Jerusalem and imposed a blockade on that part of the city. The United States, which had voted on behalf of the internationalization proposal, was now unwilling to do anything to implement the plan.

The U.S., together with the international community, turned its back on the fate of Jerusalem, abandoning the holy places and the Jewish community to the Arab Legion. Though Jerusalem was not part of the designated Jewish State, the only forces available to defend it were Jewish forces. These forces successfully defended the western half of the city, but the Jewish Quarter, the Western Wall, and the site of the holy Temple fell to the Arab Legion.

Only when it became clear that west Jerusalem would remain in Jewish hands and that King Abdullah of Jordan planned to annex the rest did the Arab League begin to call for the internationalization of the city that it had earlier rejected.

The United States, in close coordination with Great Britain and the United Nations mediator, Count Folke Bernadotte of Sweden, continued to insist that the whole city be internationalized in accordance with the provisions of the General Assembly Partition Resolution. Among the most vocal American opponents of Israeli sovereignty over Jerusalem was John MacDonald, the American consul in Jerusalem. Time and again in reports to the State Department he portrayed the Jewish defense efforts in the worst possible light by describing the Arabs as "friendly and willing to cooperate" but the Jewish military governor, for example, as "uncooperative, hostile and obstinate."⁹ MacDonald, a member of the U.N. Truce Supervision Commission, sought to limit the food rations and supplies to the Jewish community during the ceasefire between June 11 and July 8, 1948.¹⁰ When on August 12, 1948, Arabs violated truce agreements by blowing up the Latrun water pumps, which were under U.N. supervision, MacDonald reported the sabotage without specifying who was responsible.¹¹

In August 1948, Israel placed west Jerusalem under military administration. U.S. officials in Washington advocated sanctions against Israel to force a retraction of Israeli rule and Secretary of State Marshall accused Israel of planning aggression.¹² The first U.S. ambassador to Israel, however, defended Israel's rejection of the various plans advocated by U.N. Mediator Bernadotte and seconded by the Americans. For example, he explained that the call for demilitarization of Jerusalem would endanger the Jewish State's vital security interests. He also convinced the State Department that sanctions would not sway Israel from her stand.¹³

In September 1948, U.S. policy-makers supported a peace plan proposed by Bernadotte which called for Jerusalem to be placed under effective U.N. control. The plan's border arrangements did not even allow for a Jewish corridor from Jerusalem to the coastal plain. President Truman advocated that Jerusalem be internationalized. He also supported redrawing the ceasefire lines according to the Partition Resolution of November 1947, even though by December 1948 the new U.S. consul in Jerusalem, William Burdett, was arguing that internationalization was no longer practical—Jewish Jerusalem could not be separated from the State of Israel. Burdett sought to temper his proposition by advocating that certain parts of the city be given to the Arabs, but the State Department ignored his recommendations.

American policy had become frozen in a state of suspended animation to a commitment which had been rejected by both Israel and Jordan. And although Israel had declared unequivocally at the General Assembly in December 1948 that Jewish Jerusalem was an integral part of the State of Israel, the U.S. proposed a resolution adopted by the General Assembly upholding the principle of U.N. "control." When the first Knesset convened in Jerusalem, the State Department forbade its representative in Israel to attend because the

U.S. did not recognize Jerusalem as part of the Jewish State.

Events, however, overtook deliberations in the United Nations and in Washington. On February 2, 1949, the Government of Israel declared Jerusalem to be officially a part of the state. Two weeks later, the Knesset convened for the first time in Jerusalem and it became the capital of the Jewish State. On March 16, 1949, Jordan and Israel signed an agreement partitioning the city. On April 3, the final armistice agreement between Jordan and Israel was signed. In April 1950, Jordan annexed east Jerusalem.

The world was thus presented with a *fait accompli*: a partitioned Jerusalem, with the western half being the declared capital of Israel, and the eastern half a part of Jordan, although not its capital.

As Israel's capital, Jerusalem became the seat of Israel's government. By January 1950, only three ministries remained in Tel Aviv, including the Foreign Ministry. Beginning in 1952, all foreign dignitaries were required to present their diplomatic credentials to the President in Jerusalem. The emissaries of the Netherlands and Chile, two countries that recognized Israeli sovereignty over Jerusalem, were the first to do so. Even the envoy of the Soviet Union, whose country did not recognize the Israeli capital, presented his credentials to President Ben-Zvi in Jerusalem on December 4, 1953. In November 1954, the U.S. followed suit. Ambassador Edward P. Lawson presented his credentials in Jerusalem. When the Arab governments protested this action, Secretary of State John Foster Dulles explained that Lawson's presentation of credentials in Jerusalem had nothing to do with U.S. policy in Jerusalem; the U.S. continued to support the U.N. resolutions calling for internationalization.¹⁴

Israel's Foreign Ministry was transferred to Jerusalem on July 13, 1953, but continued to maintain a liaison office in Tel Aviv. Foreign embassies in Tel Aviv boycotted the Foreign Ministry in Jerusalem until December 2, 1953, when the Soviet Ambassador became the first envoy to call on Israel's foreign minister, Moshe Sharett, in Jerusalem. At this time, Israel invited the United States to transfer its embassy to Jerusalem, but Washington declined on the grounds that "this would be inconsistent with the international nature of Jerusalem."¹⁵ On July 15, 1962, Israel's Foreign Ministry closed the Tel Aviv Liaison Office. Even at this late date, after west Jerusalem had been controlled by Israel for 14 years, the United States took the opportunity to underscore its position that any accommodation made by the American Embassy should not be taken to imply any change in the U.S. attitude concerning the status of Jerusalem—namely, commitment to the General Assembly resolution calling for internationalization.

These continued U.S. calls for adherence to a U.N. resolution contradicted America's own actions at the U.N. In 1949, at the General Assembly, the United States had voted against a resolution calling for internationalization on

the grounds that it would be impossible to implement. Canada, Denmark, Guatemala, the Netherlands, Norway, Sweden, South Africa and Israel joined the U.S. in opposing the concept of a *corpus separatum*.¹⁶

In the United Nations, attention continued to be paid to the Jerusalem question until 1952. But already by 1950, the Soviets, for example, no longer even bothered to vote on internationalization because it was unacceptable to both the Jewish and Arab inhabitants of the city.¹⁷ That year, the General Assembly could not even muster the two-thirds majority necessary to pass a proposal calling for the implementation of a *corpus separatum*. In 1952, the General Assembly washed its hands of the whole matter by declaring that "the governments concerned have the primary responsibility for reaching a settlement of their outstanding differences" with the caveat that the settlement be in conformity with the Assembly's resolutions.¹⁸ From 1952 to 1967, the U.N. all but ignored the Jerusalem issue and, in effect, accepted the *de facto* partition of the city by Israel and Jordan. The U.S. nevertheless took every opportunity to express its rejection of Israel's capital in favor of a completely imaginary alternative and one that the United States itself had voted against.

On the other hand, the United States together with the U.N., acquiesced in Jordan's flagrant violation of Article VIII of the 1949 Armistice Agreement which required protection of the holy places and free access to them for all religions.¹⁹ Between 1948 and 1967, the Jordanians demolished synagogues and desecrated Jewish cemeteries. Jews of all nationalities were barred from Judaism's holiest shrine, the Western Wall. Israeli Christians and Moslems were illegally denied access to their holy places as well.

Notwithstanding U.S. policy or U.N. General Assembly resolutions on the subject, 23 countries opened embassies in Israel in west Jerusalem. These included Bolivia, the Central African Republic, Chile, Colombia, Congo (Brazzaville), Congo (Kinshasa), Costa Rica, Dahomey, Dominican Republic, El Salvador, Ecuador, Gabon, Greece, Guatemala, Honduras, Ivory Coast, Malagasy Republic, the Netherlands, Niger, Panama, Upper Volta, Uruguay, and Venezuela. By contrast, the entire international community save Pakistan, but *including the Arab League*, rejected Jordan's annexation of the old city.

The United States continued to maintain its consulate in Jerusalem where it had been since the time of the Mandate. The consul would inform the district commissioners of both parts of the city of his appointment but did not present his credentials to either Foreign Ministry.²⁰ Washington established its embassy in Jordan in Amman, the declared capital of the Hashemite Kingdom, but the embassy in Israel remained in Tel Aviv.

Thus, although Israel had won west Jerusalem in a defensive war against the Arab Legion in 1949, the United States refused to recognize Jewish sovereignty there. Eighteen years after Jordan and Israel partitioned the city

between them, Washington still insisted that the legal status of Jerusalem was that of a *corpus separatum*, an administered territory of the United Nations.

During this period, several patterns were set for the future: first, United States Jerusalem policy had little to do with political reality. Practice acknowledged the *de facto* situation, yet *policy* remained wedded to an option whose time had passed. The U.S. acceded to the position of the Arab League, rather than remain neutral or support Israel's position. Indeed, U.S. declaratory policy appeared to be designed to assuage Arab sensitivities. Finally, although the United States had voted against internationalization in the United Nations, policy continued to be based on this concept. The State Department resisted even the advice of the U.S. consul in Jerusalem who called for recognition of Israel's claim to sovereignty over the western part of the city.

1967-1969: "Subject to Negotiations"

At the outbreak of the Six Day War on June 5, 1967, the Government of Israel sent a message to King Hussein through the U.N. truce supervisor, General Odd Bull, stating that Israel would not open hostilities if Jordan stayed out of the war. King Hussein, ignoring the message, opened up a third front against the Jewish State by shelling Jewish Jerusalem that very day. For the second time in 19 years, Jerusalem was under attack by the Arab Legion. By the morning of June 7, after a fierce battle, the old city came under Israeli control. Jerusalem had been reunited. That afternoon at the Western Wall, Defense Minister Moshe Dayan declared:

We have returned to our holiest places. We have returned never to be parted from them again.²¹

President Lyndon Johnson's first reaction was to express concern that there be "adequate recognition of the special interest of three great religions in the holy places of Jerusalem."²² On June 27, the Knesset enacted the "Protection of the Holy Places Law," which directly addressed President Johnson's concern. The law provided that the holy places be protected from desecration and that free access to them be guaranteed for members of all faiths. Violators of these provisions were subject to five to seven years imprisonment.²³ Noted one observer: "Thus Israel, history's supreme victim of racial and religious persecution, was to become the guardian of Christian and Muslim Jerusalem, the sentinel of its religious freedom."²⁴

The Knesset also passed two other laws regarding Jerusalem, one extending Israeli law to all parts of the city and the other unifying its administration.²⁵ On June 29, in accordance with President Johnson's observation that "no one wishes to see the Holy City again divided by barbed wire and by machine-guns,"²⁶ Israel tore down the concrete barriers, the barbed wire and watch posts, and cleared the minefields in no-man's land. Jerusalem's inhabitants—

Jews, Christians and Moslems—mingled peacefully, learning to coexist for the first time in 19 years.²⁷

As a result of reunification, badly needed municipal services were extended to east Jerusalem—water, sewers, electricity, telephone service, as well as social welfare services in the areas of health care and education.

The U.N. General Assembly, silent since 1952 on Jerusalem's status and Jordanian desecration of Jewish holy sites, promptly passed two resolutions demanding that Israel rescind all measures it had taken to unify the city "and to desist forthwith from taking any action which would *alter the status of Jerusalem*."²⁸ Having ignored the reality of partition for 19 years, the General Assembly resolutions now recognized the status of Jerusalem to be the status quo before the June war, namely partition.

The United States, however, abstained from these resolutions on the grounds that while it rejected "any unilateral change in the status of the city," it also rejected any return to a divided city. The U.S. endorsed a solution to the problem of Jerusalem in the context of "broader arrangements that must be made to restore a just and durable peace in the area."²⁹ Not once during this period was Jerusalem referred to as "occupied territory."

It is significant that the cornerstone of any future settlement in the Middle East, United Nations Security Council Resolution 242, which addresses the question of territorial withdrawal by Israel, omitted any mention of Jerusalem. According to then U.S. ambassador to the U.N., Arthur Goldberg, the omission was deliberate: "I wanted to make clear that Jerusalem was a disassociated matter not linked to the West Bank."³⁰ Goldberg's statement became official U.S. policy. Accordingly, American statements on Jerusalem during this period never linked Jerusalem to the "West Bank."

1969-1984: "Occupied Territory"

But a mere two years later, in a major departure from the previous 21 years of United States policy, Goldberg's successor, Ambassador Charles Yost, stated in the Security Council that:

The United States considers that the part of Jerusalem that came under the control of Israel in the June war, like other areas occupied by Israel, is *occupied territory* and hence subject to the provisions of international law governing the rights and obligations of an occupying power.³¹ (emphasis added)

Then, in December 1969, the United States distanced itself from the earlier concept of internationalization when Secretary of State William Rogers stated, "we believe [Jerusalem's] status can be determined only through the agreement of the parties concerned, which in practical terms means primarily the governments of Israel and Jordan, taking into account the interests of other

countries in the area and the international community."³² This was an explicit recognition that a territorial dispute over sovereignty existed between Israel and Jordan, and should be resolved by them.

The Yost statement and the Rogers' Plan both implied that Israel and Jordan had equal claims to Jerusalem. Yet the United States had denied until 1969 that either Israel or Jordan had any claim to the city. Now it was saying that Jordan had title to east Jerusalem, while Israel had the status of a belligerent occupant there. Paradoxically, the U.S. did not even accord Israel sovereign status in the western part of the city that it held before 1967.

Since 1969, most policy statements on Jerusalem have included the assertion that east Jerusalem is occupied territory. On this basis, Ambassador William Scranton stated before the Security Council in 1976 that "the substantial resettlement of the Israeli civilian population to occupied territories, including East Jerusalem, is illegal. . . ."³³

In the 1978 Camp David Accords, and in the subsequent Egypt-Israel Peace Treaty, President Carter agreed with President Sadat and Prime Minister Begin to disagree on the question of Jerusalem. In an exchange of letters accompanying the Camp David Accords, in which each leader clarified his country's position, President Carter reiterated that the position of the U.S. on Jerusalem remained as stated by Ambassador Goldberg in the U.N. General Assembly on July 14, 1967, and by Ambassador Yost in the U.N. Security Council on July 1, 1969.³⁴

Barely eighteen months after Camp David, the U.S. voted in favor of United Nations Security Council Resolution 465 of March 1, 1980, a resolution condemning Israel for its policies in the "Arab territories occupied by Israel since 1967, including Jerusalem."³⁵ The resolution referred to Jerusalem seven times in all. Although President Carter claimed that the vote was an error—the result of a "breakdown in communications" (all references to Jerusalem were to have been deleted in the final text)—the vote in favor of the resolution vividly demonstrated the 180 degree shift away from the pre-1967 internationalization proposal to the position that "there was occupied territory in Jerusalem, namely east Jerusalem."³⁶

The Reagan Administration has also called for a unified Jerusalem subject to negotiations. Thus President Reagan, in his televised address of September 1, 1982, declared that "we remain convinced that Jerusalem must remain undivided, but its final status should be decided through negotiations."³⁷ His Administration also continues to insist that east Jerusalem is "occupied territory."³⁸

In private, however, President Reagan has told American Jewish leaders that "he preferred for Jerusalem to remain undivided under Israeli sovereignty." He also said he favored "some type of Vatican-like solution that would continue to preserve the free access to the holy sites that Israel has afforded since 1967."³⁹

The Vatican-like solution suggested by President Reagan would give Christians and Moslems special rights over their own holy places. This solution, also known as "functional internationalization," is precisely what *Israel* endorsed in 1949 in the General Assembly. Nevertheless, as soon as the President voiced this opinion the State Department spokesman reemphasized that "there is no change in U.S. policy toward Jerusalem. Its status must be settled through negotiations."⁴⁰ Although the President himself has voiced support for a different policy, the policy remains unchanged.

The Absurd Consequences of the Policy

This brief historical account reveals a policy riddled with contradictions, a policy which from its very inception never corresponded with Jerusalem's changing reality, a policy in need of change.

The contradictions are manifold. The United States does not recognize Jerusalem as Israel's capital and yet in reality and in law Israel has never had any other capital but Jerusalem.

The United States does not recognize Israel's sovereignty even over the western sector of Jerusalem which in reality Israel has controlled since its establishment. Yet, once the eastern sector came under Israeli control, the United States implicitly and *post facto* recognized Jordanian sovereignty over that sector even though the U.S. had refused to legitimize Jordan's rule when the eastern sector was officially under Jordanian control from 1948 to 1967.

The United States maintains its embassy in Tel Aviv even though in reality, Jerusalem is Israel's administrative center, housing the offices of the prime minister, the president, the Foreign Ministry and the Knesset. In no other country is the American Embassy located outside the administrative capital. Even the American Embassy to the German Democratic Republic is located in East Berlin although the United States does not recognize East Berlin as East Germany's capital.

America's declaratory policy has also been at odds with itself. Until 1967, the United States repeatedly declared that it supported the *internationalization* of Jerusalem. Yet in the United Nations, the United States voted against a resolution calling for internationalization. Since 1967, the United States has expressed support for the principle of a *unified* Jerusalem but has refused to acknowledge the reality that the city is already unified. By declaring east Jerusalem "occupied territory," the United States is effectively calling for the redivision of Jerusalem while at the same time expressing support for unification.

Moreover, by insisting that the city be undivided but that its status be subject to negotiations the United States is implying that even west Jerusalem could be handed over to the Arabs.

In short, for 35 years the United States has maintained a policy at odds with reality and therefore a policy that lacks logic and consistency. In this time, the

United States has always had a choice between what is practical and preferred and what is acceptable to the Arabs. In effect, the unwillingness of the Arabs to accept reality has been allowed to prevent the United States from doing so. The practical result is a series of absurdities.

For example, in recent editions of the State Department's schedule of sites for the United States Foreign Service examination, cities where the test was being offered are grouped by country, listed in alphabetical order. Jerusalem, the city, appears between the countries of Japan and Jordan.⁴¹

Although the United States has insisted that the city be undivided, many American officials are prevented by the State Department from visiting the eastern part of the city accompanied by an Israeli official. Former Secretary of State Henry Kissinger said during a tour of the old city following Golda Meir's funeral in December 1978, "I've been to Jerusalem 50 times and I could never come here. The American policy barring official visits to the Arab sector of Jerusalem should be reconsidered."⁴²

In October 1977, when Secretary of the Treasury Michael Blumenthal was in Jerusalem on official business, the American Embassy insisted that Jerusalem's mayor, Teddy Kollek, could take him only to west Jerusalem and not to the eastern part of the city.⁴³ Former Attorney General Griffen Bell was not permitted to meet his counterpart in his east Jerusalem office during a 1977 visit.⁴⁴ When Secretary of Defense Harold Brown was in Israel on an official visit, he was accompanied to the Western Wall by the U.S. consul-general in Jerusalem. The Israeli military escort attached to Brown's party and other Israeli officials who had been accompanying him did not go with him to the old city.⁴⁵

When Vice President Walter Mondale visited Jerusalem in 1978, he was advised by State Department officials not to include the old city in his itinerary. Mondale reminded the officials that Sadat had made such a stop during his recent visit, and indicated his own intention to do so as well. As Vice President, he also overruled State Department advice not to fly the American flag on his official car during the visit to east Jerusalem.⁴⁶

Reagan Administration policy has also been inconsistent. Deputy assistant to the attorney general, Mark Richards, returned to the United States rather than meet with Israel's Attorney General Itzhak Zamir in his east Jerusalem office.⁴⁷ But Defense Secretary Caspar Weinberger toured throughout Jerusalem, old and new, with Mayor Kollek in August 1982. United States Ambassador to the United Nations Jeanne Kirkpatrick also visited the old city with Teddy Kollek when in Israel on official business in March 1983.

The implementation of these peculiar restrictions is inconsistent with the stated policy of maintaining a unified Jerusalem. Moreover, the practice itself appears full of contradictions; some officials travel freely throughout the city accompanied by Israeli officials, while others are forbidden by State Depart-

ment rules from doing so for fear of admitting that united Jerusalem is the capital of Israel.

A further and even more problematic product of U.S. policy is the go-it-alone philosophy of the consulate in Jerusalem. The American Embassy in Tel Aviv and this consulate operate independently. The ambassador has no "official" role or status in Jerusalem, save that of dealing with the Government of Israel which happens to be located in Jerusalem. At Washington's instructions, "he can't even stamp a U.S. visa in Jerusalem." He controls neither the consulate's activities nor its reporting. All cables to Washington originating in Jerusalem are signed by the consul—even those concerning visits to the Israeli capital by high ranking U.S. officials. The absurdity of this practice is that it is the ambassador, not the consul, who usually participates in the meetings with Israeli leaders.⁴⁸

The net effect is that the United States speaks with two voices and often pursues two policies in Jerusalem. This divergence has long generated tensions between the embassy in Tel Aviv and the Jerusalem consulate. In 1980, the antagonism reached such heights that the assistant secretary of state for Near East affairs, Harold Saunders, was forced to intervene.⁴⁹

In sum, U.S. policy toward Jerusalem is marked by a nostalgia for solutions whose time has passed or for situations that never existed. Israel has already fulfilled the conditions that the United States has proposed, namely a unified city in which there is free access to the holy places. Yet, for all intents and purposes in the State Department's mind, the Mandelbaum Gate, the concrete barriers, and the minefields still divide the city.

CHAPTER II:

Time to End an Anti-Israel Policy

American policy toward Jerusalem is a mess. It achieved this lamentable condition because for over three decades successive administrations have ignored one simple reality: Jerusalem is, has been, and always will be, the capital of Israel. This reality is not the product of mere politics or economic advantage. Jerusalem is the embodiment of Jewish history, the heart and soul of the Jewish people. They sanctified Jerusalem and they are responsible for its universal resonance. It is Judaism's birthplace and the central shrine of the faith. Ancient Israel's capital was Jerusalem as surely as modern Israel's capital remains Jerusalem. On no occasion in the intervening centuries of exile and dispersion did the Jewish people fail to make Jerusalem the focus of their national and religious yearning. The refrain "next year in Jerusalem" marks the end of Passover, the festival of national redemption, and closes the Yom Kippur service, the festival of personal redemption. The words of Psalm 137—"If I forget thee O Jerusalem, may my right hand forget her cunning"—reflect this unparalleled attachment of the Jewish people to Jerusalem.

The city has had a Jewish majority for at least a century; today Jews constitute 72 percent of its population.⁵⁰ Israel has also paid dearly in lives for its defense of Jerusalem. In the War of Independence, the Haganah lost almost 2,000 men in defending the city against the attack by the Arab Legion.⁵¹ In the 1967 Six Day War, 299 men fell in the battle with Jordan which reunited the city.⁵² Clearly, as long as Israel survives, it will have—and can have—no other capital but Jerusalem.

Any hypothetical "solution" for Jerusalem—short of the physical destruction of the Jewish State—will not change a reality created by three thousand years of Jewish history. Some in the Arab world may dream of erasing this reality, but unless they succeed in physically dispossessing Israel of Jerusalem, they will not alter the fact that Jerusalem is Israel's capital.

Certainly, no Israeli government could agree to removing the nation's

capital from Jerusalem. Such a move would gain no support in the Knesset which, upon convening in Jerusalem for the very first time, took a solemn oath never to leave the capital again. Such a move would gain no support from the people of Israel who are united in a common sense of rectitude on this issue. No government which so much as implied relinquishing Jerusalem could survive in power for a day.

Similarly, no Israeli government could agree to the redivision of Jerusalem under any formula. In 1967, a *Labor* government was responsible for re-unifying the city and a Labor-controlled Knesset extended Israeli administrative jurisdiction to all parts of the city. Moshe Dayan, the Labor defense minister, spoke for his nation when he declared at the Western Wall: "We have returned to our holiest places. We have returned never to be parted from them again."⁵³ The Knesset reaffirmed its commitment to these principles when it enacted the Basic Law on Jerusalem in July 1980, which declared that "Jerusalem united in its entirety is the capital of Israel."⁵⁴

The national consensus on this issue was once again expressed in a recent opinion poll which found 97 percent of Israelis opposed to giving up east Jerusalem even in exchange for peace.⁵⁵

Nor would an Israeli government—regardless of its political complexion—countenance an outside party again being given control of the nation's capital. Israelis have not forgotten the traumatic experience of 19 years of Jordanian rule over the eastern sector of Jerusalem. Israel had acquiesced in Jordanian control on the basis of explicit guarantees of free access to the holy places as well as to cultural institutions such as the Hebrew University and to Hadassah Hospital on Mount Scopus which were written into Article VIII of the 1949 Armistice Agreement signed by Jordan's King Abdullah.

No sooner was the Armistice Agreement signed than the promises were broken. During its occupation, Jordan set out to systematically eliminate all traces of the city's Jewish heritage. The Jewish Quarter was destroyed and 58 synagogues were razed or desecrated. The Jordanians used synagogues that were not destroyed as toilets, stables, and chicken coops. The tombstones in the Jewish cemetery on the Mount of Olives were used to build latrines and pave roads. Jews were denied access to the Western Wall, their holiest of shrines, and the area around it was allowed to deteriorate into a slum.

Christians who happened to be Israeli were denied the right to worship at the Church of the Holy Sepulchre, to walk the Via Dolorosa, or to visit the Garden of Gethsemane and the Garden Tomb.

Even Israel's *Moslems* were barred from the Dome of the Rock and the Al-Aqsa mosques by their Jordanian brothers. For 19 years, Jews of all nationalities and Israelis of all religions were cut off from east Jerusalem.

The horror went beyond destruction of buildings and blocked access. Arab Legionnaires sniped from beyond the barbed wire and concrete barriers which

divided the city, wounding and killing Israelis at will. And while this went on, hardly a word of protest was heard in the United Nations save the lone voice of Israel.

Most of the Arab leaders who now say they would wage *jihad* (holy war) to regain Jerusalem never bothered even to visit the eastern sector when it was under Jordanian control. Although Hussein paid lip service to Jerusalem being the second capital of Jordan,⁵⁶ the old city was neglected. Much of east Jerusalem lacked even the most basic municipal services—a steady water supply, plumbing, electricity, and basic health care services.⁵⁷ Instead, King Hussein poured investment into Amman, Jordan's official capital.

East Jerusalem's Christians suffered under the heavy hand of Jordanian occupation. Twenty thousand Christians left the old city during this period because of the restrictions imposed upon them from Amman. For example, members of the Brotherhood of the Holy Sepulchre were required to become Jordanian citizens, overturning a 15-century tradition that allowed them to retain their Greek citizenship. In 1965, the Parliament abolished the right of Christians to acquire land and construct new churches. A year later, their schools were forced to close on Fridays in honor of the Moslem Sabbath and to give the same amount of study time to the Koran as they gave to the Bible.⁵⁸

If the experience of Jordanian rule is responsible for Israel's attitude that Jerusalem must remain undivided under Israeli control, the prospect of eastern Jerusalem falling into the hands of Yasir Arafat's PLO—a solution some propose—only serves to reinforce this commitment. The PLO's record of terrorism against civilians, its flaunting of agreements with the Jordanian and Lebanese governments, the civil war it provoked in Jordan, the tyranny which it imposed on southern Lebanon, and the anarchy and violence which it brought to Beirut and recently to Tripoli, provide ample evidence that its rule over any part of Jerusalem would be even less benign than King Hussein's.

Israel's refusal to return Jerusalem to the dark ages is also a reflection of the pride felt in the enlightenment which its control has brought to the holy city. As former Labor Foreign Minister Abba Eban has observed:

Instead of division there is free movement. Instead of gunfire there is serenity. Instead of sacrilege there is free pilgrimage to the shrines of every faith.⁵⁹

Under Israeli administration, the various communities who reside in and identify with Jerusalem have been granted administrative autonomy. Israeli law—passed by the Knesset in 1967 and reaffirmed in 1980—protects the holy places from desecration and guarantees free access to them for all people. The tens of thousands of Christian pilgrims who flock each year to the Christian holy sites in Jerusalem are given the full cooperation and protection

of the Government of Israel. King Fahd and other Moslems are also welcome to pray in Jerusalem as President Sadat came to pray in the Al-Aqsa mosque.

In short, Israel's unshakeable commitment to a unified Jerusalem as the nation's capital, together with the benevolent administration which Israel has brought to the unified city, have produced a reality that negotiations will not alter. The United States can either acknowledge or ignore this—it cannot change reality. For over three decades, successive administrations have chosen to ignore reality. In the process, they have clung to an illogical and inconsistent policy which has, over time, become irrelevant.

The United States has even departed from its own diplomatic practice. *In no other country does the United States maintain an embassy outside the administrative capital.* Even in the rare case where the United States does not recognize a claim to sovereignty, the embassy is still located in the capital. Thus, the United States does not recognize the communist German Democratic Republic's claim to East Berlin, yet the American Embassy to the GDR is located in that city. Indeed the State Department has raised this practice to the level of principle by declaring that:

... the United States Government proceeds on the basis that the locations and functions of an American Embassy in East Berlin, *where it will be convenient to the government offices with which it will deal*, will not affect the special legal status of the Berlin area.⁴⁶ (emphasis added)

If that is true of Berlin why is it not equally true of Jerusalem, where Israel's government offices are located? By maintaining its embassy in Tel Aviv, the United States favors East Germany—a member of the Warsaw Pact—over Israel—a steadfast ally.

This unique act of hypocrisy is an insult to Israel and to Jews everywhere. It is not an "even-handed" policy; it is an anti-Israel policy.

It is time to put an end to this situation and move the U.S. Embassy in Israel to the capital. West Jerusalem, where an embassy would likely be located, has been an integral part of Israel since the establishment of the state in 1948. If the embassy were moved there, "where it will be convenient to the government offices with which it will deal," the relocation need not be tied to the wider issues which surround the eastern part of the city and suburbs. Moderate Arabs, like Sadat, who recognize Israel's right to exist, also recognize Israeli sovereignty over west Jerusalem. They would have no reason to protest the embassy's relocation. Other elements in the Arab world will oppose this step because they oppose the existence of Israel. But American policy cannot be held hostage to these rejectionists or made subject to an Arab veto.

The location of the embassy is not the only problem of United States policy toward Jerusalem. As we have seen in Chapter 2, the contradictions and inconsistencies are manifold. But the relocation of the embassy to Israel's capital is the issue which most easily lends itself to correction. It would

remove the injustice of the present posture, resolve the administrative problems that have arisen, and put an end to the inconsistencies that plague the conduct of business and official visits to Israel's capital. It would be a constructive step, long overdue.

Clearly, the American Jewish community wants to see an end to the anti-Israel tilt that for decades has afflicted U.S. policy toward Jerusalem. But this sentiment is not confined to Jews. Most Christian Americans, for whom Jerusalem holds deep Biblical importance and a special spiritual prominence, also are likely to support a change, for four major reasons: (1) They believe in dealing with reality, and know that Jerusalem is and will remain the capital of Israel; (2) they have greater confidence that the holy sites of the old city will be cared for and protected under Israeli administration than if Jerusalem were to come under the control of a less responsible and efficient authority; (3) they know that free access for all faiths will be assured by Israel, but have less confidence in other parties who seek control of the city; and (4), they fear that, if it passed from Israeli control, Jerusalem could fall victim to the political instability that afflicts the surrounding Arab world, and could even, like Beirut, be ravaged by violence if the PLO were permitted to establish itself in the holy city.

Only two polls have surveyed American opinion on Jerusalem, but both indicate conclusively that a strong majority of Americans favor Israeli control of the city.

The Harris Poll, in 1980, asked respondents for opinions on three options: Israeli control over a united Jerusalem, internationalization, and repartition with Arab control over east Jerusalem—provided in each case that free access to holy sites would be guaranteed. The results are unambiguous:

	<i>Favor</i>	<i>Oppose</i>
Israeli control	63%	17%
Internationalization	26	52
Arab control over east Jerusalem	22	56

It is evident that majorities would *oppose* internationalization or repartition. But a *sizeable majority supports Israeli control over a united Jerusalem*.⁶¹

In 1981, a Yankelovich Poll asked respondents whether they agreed that Israel has the right to make Jerusalem its capital. The results:

Yes	48%
No	17%

Support for Jerusalem as the capital of Israel runs three-to-one in favor among Americans with an opinion on the question.⁶² A change in American policy toward the status of Jerusalem would receive wide and deep support from the American public.

Statements by key American leaders reflect this popular sentiment and depart from America's official policy toward Jerusalem. President Reagan, first as a candidate⁶³ and again while in the White House, has voiced his personal preference for keeping Jerusalem "undivided under Israeli rule" with a "Vatican-like solution."⁶⁴ Walter Mondale has stated unequivocally that:

The only nation I know of on earth with which we have relations, where our embassy is not in the designated capital, is Israel. I believe that our embassy should be transferred to Jerusalem and be part of that capital.⁶⁵

The 1980 Republican Party platform called for Jerusalem to "remain an undivided city with continued free and unimpeded access to all holy places by people of all faiths."⁶⁶ And the Democratic Party has declared, in its 1976 and 1980 platforms, that it "recognizes and supports the established status of Jerusalem as the capital of Israel, with free access to all its holy places provided to all faiths. As a symbol of this stand, the U.S. embassy should be moved from Tel Aviv to Jerusalem."⁶⁷

The American public not only recognizes the reality that united Jerusalem is Israel's capital, it also endorses that reality. The American people will support a transfer of their embassy to Jerusalem. But the United States Government must have the courage of its people's conviction. For more than three decades the United States has clung to a confused and self-contradictory policy. It is time to change that policy.

FOOTNOTES

1. Meron Benvenisti, *Jerusalem, the Torn City* (Minneapolis: The University of Minnesota Press, 1976), pp. 11-12.
2. "U.S. Aide Quits Israel as Dispute Blocks Talks," *New York Times*, 6 June 1983.
3. David Landau, "Capital indivisible, Israel reasserts," *Jerusalem Post*, 18 August 1983, p. 2.
4. In Hong Kong, where there is no American Embassy, the consul is the senior American diplomat and therefore reports directly to the State Department.
5. Menahem Kaufman, "America's Jerusalem Policy, 1948," *Forum of the Jewish People, Zionism and Israel*, no. 45, Summer 1982, p. 99.
6. "General Assembly Resolution 181 (II), Part III," as cited in John Norton Moore, ed., *The Arab Israeli Conflict* (Princeton: Princeton University Press, 1977), p. 926.
7. Elihu Lauterpacht, *Jerusalem and the Holy Places* (London: The Anglo-Israel Association, 1968), p. 15.
8. All Arab members of the U.N. at the time voted against partition: Egypt, Iraq, Lebanon, Saudi Arabia, Syria and Yemen. See *Israel and the Arabs: Prelude to the Jewish State* (New York: Facts on File, Inc., 1972), p. 229. The Arab Higher Committee in Palestine declared the Partition Resolution "null and void." See J. C. Hurewitz, *The Struggle for Palestine* (New York: Schocken Books, 1976), p. 310.
9. Kaufman, "America's Jerusalem Policy, 1948," p. 72.
10. Menachem Kaufman, *America's Jerusalem Policy: 1947-1948* (Jerusalem: The Hebrew University of Jerusalem, 1982), p. 60.
11. *Ibid.*, p. 82.
12. Kaufman, "America's Jerusalem Policy, 1948," p. 106.
13. *Ibid.*
14. Eugene H. Bovis, *The Jerusalem Question* (Stanford: Hoover Institution Press, 1971), p. 93.
15. *Department of State Bulletin*, 20 July 1953, p. 82, as cited in Henry Cattan, "Jerusalem and the Palestine Question in International Law," *Jerusalem: the Key to World Peace* (London: Islamic Council of Europe, 1980), p. 223.
16. Lauterpacht, p. 32.
17. *Ibid.*, p. 22.
18. *Ibid.*, p. 30.

19. Article VIII, paragraph 2, of the 1949 Armistice Agreement between Israel and Jordan provides for the formation of a special committee composed of a representative from Israel and one from Jordan to oversee "free movement of traffic on vital roads, including the Bethlehem and Latrun-Jerusalem roads; resumption of the normal functioning of the cultural and humanitarian institutions on Mount Scopus and free access thereto; free access to the Holy Places and cultural institutions and use of the Cemetery on the Mount of Olives; resumption of operation of the Latrun pumping station; provision of electricity for the Old City; and resumption of operation of the railroad to Jerusalem," as cited in "The General Armistice Agreement Between Israel and Jordan," 42 *U.N.T.S.*, pp. 402-403.
20. Benvenisti, p. 15.
21. Shabtai Teveth, *Moshe Dayan, the Soldier, the Man, the Legend* (Boston: Houghton, Mifflin Company, 1973), p. 342.
22. "President Johnson, Statement on Principles for Peace, Excerpts, June 19, 1967," as cited in *The Search for Peace in the Middle East, 1967-1979, Report prepared for the Subcommittee on Europe and the Middle East of the House Committee on Foreign Affairs*, 96th Cong., 1st sess., 1979 (hereafter HFAC), p. 287.
23. "Law of Israel Concerning Protection of the Holy Places, June 27, 1967," as cited in Moore, pp. 1064-1065.
24. George L. Spectre, *Whose Jerusalem?* (Washington, D.C.: B'nai B'rith International Council, 1979), p. 19.
25. "Municipalities Ordinance (Amendment No. 6) Law, June 27, 1967," and "Law and Administration Ordinance (Amendment No. 11) Law, June 27, 1967," as cited in HFAC, p. 183.
26. "President Johnson," *Ibid.*, p. 289.
27. Benvenisti, pp. 125-127.
28. "General Assembly Resolution 2253, July 4, 1967," and "General Assembly Resolution 2254, July 14, 1967," as cited in HFAC, pp. 91, 92. (emphasis added)
29. "Ambassador Arthur J. Goldberg, Statement Before the U.N. General Assembly, Excerpts, July 14, 1967," as cited in HFAC, p. 291.
30. Ambassador Arthur J. Goldberg, "Letter to the Editor," *New York Times*, 12 March 1980.
31. "Statement by Ambassador Charles W. Yost, United States Representative to the U.N. at the Security Council on the situation in Jerusalem, July 1, 1969," as cited in Moore, pp. 1098-1099.
32. "Secretary of State William P. Rogers, Statement on Peace in the Middle East, Excerpts, December 9, 1969," as cited in HFAC, pp. 292-297.
33. "Ambassador William W. Scranton, statements on occupied territories, before the United Nations Security Council, Excerpts, March 23, 1976," as cited in HFAC, p. 310.
34. "Camp David frameworks for peace, September 17, 1978, Letters on Jerusalem," as cited in HFAC, p. 27.
35. For full text see *New York Times*, 5 March 1980.
36. From the testimony of Secretary of State Cyrus R. Vance before the Senate Foreign Relations Committee, March 20, 1980, in *Hearing Before the Committee on Foreign Relations, United States Senate*, "The Examination of the Current Status of U.S. Policy with Regard to the Middle East, March 20, 1980" (Washington: U.S. Government Printing Office, 1980), p. 13.

37. *Washington Post*, 2 September 1982.
38. *Jerusalem Post*, 18 August 1983. Talking points which were presented to all parties as part of the Reagan Plan also called for the Arabs in east Jerusalem to vote with those of the "West Bank" regarding autonomy proposals. *New York Times*, 9 September 1982.
39. Gregory Nokes, "President Reagan's statement that he favors an undivided Jerusalem," *Associated Press*, 20 November 1981.
40. *Ibid.*
41. Spectre, p. 28.
42. *Ibid.*
43. *Christian Science Monitor*, 26 October 1977.
44. Wolf Blitzer, "Consul in Jerusalem, reportedly anti-Israel must clear with Lewis," *The Jewish Week-American Examiner*, 3 August 1980, p. 4.
45. *Associated Press*, 14 February 1979.
46. Based on an account provided by David Aaron, Deputy National Security Adviser to the President, who accompanied Mondale, and on a report in the *Associated Press*, 14 February 1979.
47. "U.S. Aide Quits Israel as Dispute Blocks Talks," *New York Times*, 6 June 1983.
48. Blitzer, p. 4.
49. The traditional rivalry between the embassy and the consulate came to a head in June 1980, following a confrontation between Ambassador Lewis and Thomas Wukitsch, a U.S. consular official in Jerusalem, after a lecture Wukitsch gave to a delegation of visiting congressmen about U.S. policy toward "West Bank" settlements. Congressman Lester Wolff (D-NY), a member of the House Foreign Affairs Committee who had been present at the confrontation, threatened upon his return to the U.S., to initiate legislation to cut off funding to the Jerusalem consulate. In an effort to dissuade Wolff, Saunders sent Wolff an outline of a five point program meant to ease tensions between the Tel Aviv embassy and the consulate in Jerusalem. The program included steps which would require: 1) the ambassador and the consul to work together and meet more "frequently"; 2) embassy and consular staff to consult each month more often and to meet twice a month; 3) the consulate to send its cables concurrently to Washington and Tel Aviv; 4) the Director of Arab-Israeli and Israeli Affairs at the State Department to directly oversee both the embassy and the consulate; and, 5) the State Department to follow consulate-embassy relations very closely in the future to ensure that both missions articulate the same policy with respect to the Palestinians on the "West Bank" or to Israel in Jerusalem. *Ibid.*
50. Yael Guiladi, *One Jerusalem* (Jerusalem: Keter Publishing House, 1983), p. 63.
51. Saul B. Cohen, *Jerusalem—Bridging the Four Walls* (New York: Herzl Press, 1977), p. 41.
52. Nadav Safran, *From War to War* (New York: Pegasus, 1969), p. 368.
53. Teveth, p. 342.
54. "Israel Law on Jerusalem, July 29, 1980," as cited in *Documents and Statements on Middle East Peace, 1979-1982, Report prepared for the Subcommittee on Europe and the Middle East of the House Committee on Foreign Affairs*, 97th Cong., 2nd sess., 1982, p. 89.
55. *Jerusalem Post*, 18 November 1983.
56. Benvenisti, p. 27.
57. *Ibid.*, pp. 60-61.
58. Spectre, p. 15.

59. *Daily Telegraph*, 8 September 1980.

60. *Department of State Bulletin*, 23 September 1974.

61. The exact text of the Harris 1980 Poll is as follows: POSSIBLE SOLUTIONS ABOUT THE FUTURE OF JERUSALEM

Now let me ask you about some solutions which have been suggested about the future of Jerusalem, which is now the capital of Israel and is controlled by Israel, although it is open to all Christian and Arab visitors. Do you favor or oppose (read each item)?

	Total Public		Not Sure
	Favor	Oppose	
Establishing a new system of government for Jerusalem, under which the <i>Israelis would have control of Jerusalem</i> , but with the governing body of the holy city being made up equally of a Jewish borough which would elect representatives of the Jewish section and an Arab borough which would elect representatives of the Arab section, with citizens of each section and Christians, Arabs, and Jews having free access to all parts of Jerusalem.	63%	17%	20%
Placing Jerusalem under <i>international control</i> , such as U.N. or some group of neutral nations and giving Arabs, Jews, and Christians, full access to the city, although that would mean forcing Israel to move its capital somewhere else.	26	52	22
Giving east Jerusalem back to <i>Arab control</i> , but with all Christians and Jews having access to all their holy places in the city even though the city would be divided again.	22	56	22

62. The exact text of the 1981 Yankelovich Poll is as follows:

Do you think Israel has the right to make Jerusalem the capital of Israel?

Yes	48%
No	17
Not sure	35

(Yankelovich: 1981)

63. William Safire, *New York Times*, 24 March 1980.

64. *Associated Press*, 18 November 1981.

65. "Mondale: Truth and Illusion," *Near East Report*, 23 September 1983, p. 160. Presidential contenders Senators Ernest Hollings (D-SC) and Alan Cranston (D-CA) have also called for the transfer of the embassy to Jerusalem.

66. Republican Party Platform 1980.

67. Democratic Party Platform 1980.

SELECTED BIBLIOGRAPHY

- Benvenisti, Meron. *Jerusalem, the Torn City*. Minneapolis: University of Minnesota Press, 1976.
- Berry, John A. "The Jerusalem Question: Cutting the Gordian Knot." *Parameters*, v. 10, June 1980, pp. 33-43.
- Blum, Yehuda Zvi. *The Juridical Status of Jerusalem*. Jerusalem Papers on Peace Problems, no. 2, 1974.
- Bovis, H. Eugene. *The Jerusalem Question*. Stanford University: Hoover Institution Press, 1971.
- Caradon, Lord (Sir Hugh Foot). *The Future of Jerusalem: A Review of Proposals for the Future of the City*. Washington, D.C.: National Defense University, 1980.
- Cattan, Henry. "Jerusalem and the Palestine Question in International Law," in *Jerusalem: The Key to World Peace*. London: Islamic Council of Europe, 1980, pp. 211-257.
- Cohen, Saul B. *Jerusalem—Bridging the Four Walls*. New York: Herzl Press, 1977.
- Documents and Statements on Middle East Peace, 1979-82. Report prepared for the Subcommittee on Europe and the Middle East of the House Committee on Foreign Affairs, 97th Cong., 2nd sess., 1982.
- "The Examination of the Current Status of U.S. Policy with Regard to the Middle East," *Hearing before the Committee on Foreign Relations, United States Senate*, 96th Cong., 2d sess., 1980.
- Gerson, Allen. *Israel, the West Bank and International Law*. London: Frank Cass and Company, Ltd., 1978.
- Gruhin, Mark L. "Jerusalem: Legal and Political Dimensions in a Search for Peace." *Case Western Reserve Journal of International Law*, v. 12, Winter 1980, pp. 169-213.
- "Jerusalem: The Future of the Holy City for Three Monotheisms." *Hearing Before the Subcommittee on the Near East of the House Committee on Foreign Affairs*, 92nd Cong., 1st sess., July 28, 1971.
- Kaufman, Menahem. *America's Jerusalem Policy: 1947-1948*. Jerusalem: The Institute of Contemporary Jewry, the Hebrew University of Jerusalem, 1982.
- . "America's Jerusalem Policy, 1948." *Forum of the Jewish People, Zionism and Israel*, no. 45, Summer 1982, pp. 99-109.
- Kletter, Larry. "The Sovereignty of Jerusalem in International Law." *Columbia Journal of International Law*, v. 20, no. 2, 1981, pp. 319-363.
- Kollek, Teddy. "Jerusalem." *Foreign Affairs*, v. 55, July 1977, pp. 701-716.
- . "Jerusalem: Present and Future." *Foreign Affairs*, v. 59, Summer 1981, pp. 1041-1049.

- Lauterpacht, Elihu. *Jerusalem and the Holy Places*. London: The Anglo-Israel Association, 1968.
- Moore, John Norton. ed. *The Arab-Israel Conflict. Readings and Documents*. Princeton, New Jersey: Princeton University Press, 1977.
- Oesterreicher, John M. and Sinai, Anne eds. *Jerusalem*. New York: The John Day Company, 1974.
- Pfaff, Richard H. *Jerusalem: Keystone of an Arab-Israeli Settlement*. Washington, D.C.: American Enterprise Institute, 1969.
- The Search for Peace in the Middle East, 1967-69. Report prepared for the Subcommittee on Europe and the Middle East of the House Committee on Foreign Affairs*, 96th Cong., 1st sess., 1979.
- The Search for Peace: Peace Proposals and Rejections in the Arab-Israeli Conflict*. Canada: Canada-Israel Committee, 1983.
- Spectre, George L. *Whose Jerusalem?* Washington, D.C.: B'nai B'rith International Council, 1979.
- Stone, Julius. *Israel and Palestine: Assault on the Law of Nations*. Baltimore: The Johns Hopkins University Press, 1981.
- Syrkin, Marie. "Jerusalem Belongs to Israel." *Middle East Review*, Spring/Summer 1981, pp. 9-19.

The AIPAC Papers on U.S.-Israel Relations

No. 1 The Strategic Value of Israel

No. 2 Israel and the U.S. Air Force

No. 3 The Campaign to Discredit Israel

No. 4 Israel and the U.S. Navy

No. 5 Israeli Medical Support For the U.S. Armed Forces

No. 6 U.S. Policy Toward Jerusalem, The Capital of Israel

Future titles

How Does Aid to Israel Serve the U.S. National Interest?

Israel's Security Concerns in the "West Bank" and Gaza

U.S. Government Procurement from Israeli Suppliers

The AIPAC College Guide: A Survey of Political Activity

To: AIPAC Monograph Series

American Israel Public Affairs Committee

444 North Capitol St., N.W.

Suite 412

Washington, D.C. 20001

I am enclosing: ☐ \$25 (AIPAC members only)

☐ \$30 (Nonmembers)

(or credit card number below)

Subscription covers 10 issues.

Please begin my subscription with # _____

(or current issue)

Please print:

Name: _____

Address: _____

Credit Card

Visa # _____ Expiration Date _____

Mastercard # _____ Expiration Date _____

Signature _____

American Israel Public Affairs Committee
Papers on U.S.-Israel Relations

20k 2/3 116

TO: Oded Eran
FROM: Howard Kohr
RE: Trip to Israel for Republican Consultants
DATE: October 4, 1989

A group consisting of the following key Republican party political strategists would like to visit Israel from December 10, 1989 to December 17, 1989. They have all heard about the "Atwater" trip and would like a similar itinerary.

Invitees:

- * **Richard Bond** Deputy Campaign Manager/George Bush
Chairman
Bond Donatelli
211 North Union Street, Suite 210
Alexandria, VA 2314
703/684-5991
- * **Charles Black** - Black, Stone and Manafort
211 N. Union Street
Alexandria, VA 22314
683-6612
Senior Advisor to Bush, Former Campaign
Manager/Kemp for President
- Norm Cummings** - Political Director
Republican National Committee
320 First Street, S.E.
Washington, D.C. 20002
863-8600
- * **Richard Shelby** - Political Director
National Republican Senatorial Committee
425 2nd Street, N.E.
Washington, D.C. 20002
675-6000
- David Keene** - Keene, Shirley and Associates
919 Prince Street
Alexandria, VA
684-0550

3/3 116

- * Ed Rollins - Co-Chairman
National Republican Congressional Committee
320 First Street, S.E.
Washington, D.C. 20003
479-7020
Former Political Director White House
Former Campaign Manager for Ronald Reagan '84
- * Marc Nuttle - Executive Director
National Republican Congressional Committee
320 First Street, S.E.
Washington, D.C. 20003
479-7020
- Ben Ginsberg - General Counsel
Republican National Committee
310 First Street, S.E.
Washington, D.C. 20003
863-8638
- Doyce Boesch - Executive Director,
National Republican Senatorial Committee
425 2nd Street, N.E.
Washington, D.C. 20002
675-6000
- Eddie Mahe, Jr. - Eddie Mahe Jr. and Associates
900 2nd Street, N.E., Suite 200
Washington, DC 20002
842-4100

Liz Schroyer and I will accompany the group.

- * Attended the meeting with Bibi in September in Atwater's Office.

CONSULATE GENERAL OF ISRAEL

כג' כסלו תש"ו

קונסוליה כללית של ישראל
שיסאגו

אל: סמנכ"ל צפ"א, איתן בן-צור
מאת: הקונכ"ל, שיקגו

הנדרון: פגישה עם דונלד רמספלד שר
ההגנה לשעבר של ארה"ב

ב-21/12 נפגשתי עם דונלד רמספלד לשיחת היכרות.
השיחה ארכה למעלה משעה כאשר רמספלד מגלה יחס חיובי ואוהד לישראל.
להלן עיקרי השיחה:

(1) עדיפות המזה"ת כעיני הממשל - ההתפתחויות האחרונות בפנמה, במזרח אירופה, בפיליפינים ובניקרגואה מעמידות בפני הממשל אתגרים חיוניים ודחופים, שעליו להקדיש להם תשומת לב מירבית.

לפי כך אין להניח שביוקר יוכל להקדיש תשומת לב אישית לנושא המזה"ת כפי שהוא עשה עד כה.

יש להניח שהוא ימנה נציג ברמה גבוהה שתהיה לו השפעה חשובה ביותר לגבי עמדת הממשל כלפי תהליך השלום.

במידה והתהליך יתקע הן בגלל הערכים והפלשתינאים וגם כתוצאה מהבעיות הפוליטיות הפנימיות בישראל, עשוי הממשל למשוך ידו מהתהליך כולו עד אשר הצדדים יפנו אליו מחדש.

(2) אופי הממשל - כידוע צמרת הממשל באה מטקסס בה יש לנפט הערבי השפעה רבה. לצמרת הממשל יש גישה פרגמטית ומתחשבת קודם כל באספקטים הפוליטיים הפנימיים: כלומר, האם צעד זה או אחר ישרת את הממשל פוליטית-פנימית, מהי תגובת התקשורת וכדו'.

CONSULATE GENERAL OF ISRAEL

111 EAST WACKER DRIVE
CHICAGO, ILLINOIS 60601
PHONE (312) 565-3300

קונסוליה כללית של ישראל
שיקאגו

1010

-2-

אין לצמרת גישה בסיסית כלפי ישראל כפי שהיה לרייגן ולשולץ.
ברור שמצב זה מציב בעיות קשות עבור ישראל אולם במקביל יכולה ישראל גם
ללמוד ולהשתלב בו ולנצל אותו לטובתה בשל מעמדה הפוליטי האיתן בארה"ב
ובעיקר בקונגרס. כלומר אם נדע "לשחק אותה" נכון, נוכל להפיק את מירב
התועלת גם מממשל זה.

רמספלד ציין שבמידה ותהליך השלום יתפתח תהיה חשיבות מכרעת לנציג אותו
ימנה בייקר ולכן רצוי שנקדיש תשומת לב מירבית לאפשרות זו.

(3) הממשל בישראל - רמספלד דבר בהערכה רבה על רוג'ר וועל וועל יכולתו לחמור במצב
פנימי קשה ביותר ובכל זאת להוביל את המדינה ואת תהליך השלום.
ציין בהדגשה שישראל חייבת לשנות את שיטת הבחירות ולאפשר לממשלה לקבוע
מדיניות, להחליט ולכצע. המצב הנוכחי מקשה ביותר על הממשל האמריקני
במגעיו עמנו וגם מפחית מתדמית ומעמד ישראל כבת ברית "שאפשר לעשות אתה
עסקים", כלומר לדעתו שנוי שיטת הבחירות חשוב לישראל לא רק מסיבות פנימיות
אלא גם מסיבות של מערכת יחסיה עם ארה"ב.

(4) עירק-סוריה-אירן - לדעת רמספלד במשואה סוריה מול עירק, מהווה עירק את
המדינה החשובה בהרבה מסוריה, הן בשל אוצרותיה הטבעיים, הן בשל צבאה הגדול
והחזק והן בשל רצונה להתפתח ולקלוט טכנולוגיות מודרניות לצורך פתוח כלכלי
ולא רק לצורך פתוח צבאי.

סוריה מאידך הינה מדינה קטנה ועניה שעוצמתה פחותה בהרבה מאשר עירק.
לארה"ב יש גם השפעה רבה יותר בעירק הנוטה יותר למערב מאשר סוריה.
כמו כן מצרים, ירדן, סעודיה ומדינות המפרץ הפרסי נוטות יותר לעבר עירק
מאשר לעבר סוריה. לפי כך לדעתו לארה"ב ולישראל עדיף לנקוט בקו הנוטה
לעירק על פני הנטיה לעבר סוריה. קו זה גם בסופו של דבר יסייע יותר לתהליך
השלום.

רמספלד ציין שאיננו מכיר מספיק את אירן אך הוא סבור שאירן צפויה לחוסר
יציבות פנימית לטווח די ארוך ולכן קשה לקבוע מדיניות על בסיס זה. המיכה
בקו העירקי תסייע גם לכולם את התפשטות הפונדמנטליזם החומייני ברחבי
המזרח. ידוע לו שרבים בארץ נוטים לעבר אירן בשל הקשרים ההיסטוריים

CONSULATE GENERAL OF ISRAEL

111 EAST WACKER DRIVE
CHICAGO, ILLINOIS 60601
PHONE (312) 585-3300

סודי

- 3 -

קונסוליה כללית של ישראל
שיקאגו

אך הוא איננו בטוח אם זו הדרך הנכונה.

פנמה- רמטפלי ציין שהוכח פעם נוספת שארה"ב אינה מוכנה במידה מספקת למבצעים מוגבלים שכן התהליך של קבלת ההחלטות הינו מסובך וכבד, הכנת המבצעים מורכבת וקשה ומונעת כמעט כל אפשרות של שמירת סודיות מוחלטת, היחידות הצריכות לבצע פעולות מסוג זה אינן מיומנות די צרכן. תפיסת ארה"ב היא של פעולות בדרג של מעצמה ולכן מערכת הבטחון ערוכה היטב, אולם פעם אחר פעם אנו נוכחים שהמערכת אינה מוכנה מחשבתית, מדינית ומבצעית לבצוע פעולות מוגבלות.

(5)

ב ב ר כ ה

אורי, בר-נר

ק ו נ כ "ל

העתק: שגריר, וושינגטון
מנהל מצפ"א

דחיפות: בחול לבוקר	שגרירות ישראל / ווסינגטון	דף: 1
סוג: כלמי	טופס פדוק	כתוב: 2
תאריך וזמן העבר:	מצפ"א	אל:
כס' פדוק:		דע:
המסרד:		
536	ק. לקונגרס.	פאת:

סנאט: ויזה לערפת

רצ"ב רשימת 66 הסנטורים (2/3 מהסנאט) שחתמו על מכתב ליברמן-מק.
המכתב ישוגר הערב. מחר בבוקר (11:30) עומדים שני הסנטורים לקיים מסע בסנאט בנוגע
למכתב.

וילפ וברנאי דרנגר.
יהודית וברנאי דרנגר.

שם מלחמה חסד גלעד גלעד גלעד גלעד
גלעד גלעד גלעד גלעד גלעד גלעד
גלעד גלעד גלעד גלעד גלעד גלעד
גלעד גלעד גלעד גלעד גלעד גלעד

תפוצה: 36

536

2/2

SENATORS SIGNING THE ARAFAT LETTER

September 25, 1989
12:00 noonRepublicans

Connie Mack
Pete Wilson
Charles Grassley
Rudy Boschwitz
Thad Cochran
Dan Coats
Alfonse D'Amato
Larry Pressler
Don Nickles
Jesse Helms
John McCain
Dave Durenberger
Conrad Burns
Trent Lott
William Cohen
Phil Gramm
Orrin Hatch
Mitch McConnell
Robert Kasten
Slade Gorton
Malcolm Wallop
Arlen Specter
Ted Stevens
Steve Symms,
John Heinz

Republicans	33
Democrats	33

TOTAL	66

26. Frank Murkowski
27. William Armstrong
28. John Warner
29. Christopher Bond
30. William Roth
31. Bob Packwood
32. Warren Rudman
33. Gordon Humphrey

Democrats

Joseph Lieberman
Carl Levin
Dennis DeConcini
Wendell Ford
J. James Exon
Bob Graham
Herb Kohl
John Rockefeller
Paul Sarbanes
Alan Dixon
Richard Bryan
Kent Conrad
Daniel Inouye
Albert Gore
Howell Heflin
J. Bennett Johnston
Frank Lautenberg
Lloyd Bentsen

19. Quentin Burdick
20. Thomas Daschle
21. John Breaux
22. Richard Shelby
23. Howard Metzenbaum
24. Daniel Moynihan
25. Joseph Biden
26. Harry Reid
27. Jim Sasser
28. Tom Harkin
29. John Kerry
30. Charles Robb
31. Bill Bradley
32. Max Baucus
33. Donald Riegle

10.9.89

oplas 228 nach
M 11/18

To: Foreign Minister Moshe Arens
Deputy Foreign Minister Benjamin Netanyahu
Political Adviser Salai Meridor
North American Department

September 6, 1989

From: Dr. Dore Gold, US Foreign and Defense Policy Project,
Jaffee Center for Strategic Studies

RE: US-Soviet Relations and Perestroika: Implications for Israel

1. During our meeting on 4.9.89, it was suggested that in the new era of US-Soviet relations, Israel would necessarily become strategically less important, and hence US-Israeli relations would become eventually more difficult. This brief examines this assumption and suggests talking points that might be raised with US officials that might increase mutual US-Israeli understanding given the world view of the Bush Administration.

The Bush Administration View of the USSR

2. The Bush team took several months to articulate its views of the USSR during which time the NSC conducted a major policy review of US-Soviet relations. The first results of that review are contained in National Security Review 3 that advised the President "to steer a middle course between a sceptical approach" towards Gorbachev and responding with bold initiatives of his own (NYT, 9.4.89).

3. The administration's new doctrine was articulated in three major speeches given by the President in May drafted chiefly by Scowcroft and the NSC. On 12 May, at Texas A&M, Bush explained that "the Soviet Union has promised a more cooperative relationship before, only to reverse course and return to militarism". He advised a series of tests of Soviet intentions. In his 21 May remarks at Boston University, Bush warned the European allies against "a growing complacency" due to expectations in a "rapidly changing world". Regarding the US attitude to these changes, he stated, "We are seeing sweeping changes in the Soviet Union that show promise of enduring, of becoming ingrained. At the same time, in an era of extraordinary change, we have an obligation to temper optimism with prudence...regardless, it is clear that the Soviet 'new thinking' has not totally overcome the old."

4. In his 24 May address to the US Coast Guard Academy, while he set as a goal the integration of the USSR into the community of nations, he still spoke about the process of change in the USSR as "unfinished" and reminded his audience "of the enduring reality of Soviet military power". He also discussed the future threat environment of the US, after the Cold War: "Coping with a changing Soviet Union will be a challenge of the highest order. But the security challenges we face today do not come from the East alone. The emergence of regional powers is rapidly changing the strategic landscape. In the Middle East, in South Asia, in our own hemisphere, a growing number of nations are acquiring

advanced and highly destructive weapons of mass destruction and the means to deliver them...."

Implications for Israel

5. Current US policy towards the USSR can be best summed up by a remark by Secretary Cheney on August 26 that "you'd have to say that the prospect of all-out war between the US and the Soviet Union is less today than it's been at any time in recent years. But the fact of the matter is they still retain enormous military potential, and we don't know what the political future holds for the Soviet Union" (emphasis added). In an era of change and uncertainty, the US is taking special care to not allow its alliance system to be disrupted, even if the immediate Soviet threat has lessened.

6. Yet, a special problem the US has in these circumstances is that while it is trying to maintain its global alliance structure, there is an increasing gap between the threat perception of the US towards the USSR and the threat perception of NATO allies. Bush, himself, warned of the complacency of the NATO allies at his B.U. address, as noted above. This "threat-perception gap" has been noted to me by Amb. Brown. In the Southern flank zone this gap could lead to a loss of basing access in the future for the Sixth Fleet, just as the Mediterranean becomes an increasingly important platform for deploying weapons that the arms control process removes from the European battlefield (eg--INF missiles are being deployed by both superpowers at sea though they are banned on land). Israel, under these circumstances, could become an increasingly alternative partner to those NATO members that wish to lower the profile of US pre-positioning and training. This niche must be exploited.

7. A second set of issues has also been raised by the President that are being regarded as a future threat to US interests: the proliferation of missiles and chemical weapons. National Security Review 3 even suggests US-Soviet cooperation to combat their spread (as well as combatting international terrorism). As most of the countries the US is concerned about lie between Libya and India, Israel could become a strategic partner with the US in this area, suggesting the Arrow project as a means of defending US allies against future missile threats, and quietly work out new understandings with the administration regarding Israeli capabilities that are based on the distinction of allied capabilities and those of potential adversaries.

8. It is also important to remember that the partial easing up of the Cold War works in Israel's favor in another sense. US support for Israel since its creation was always reserved because of the fear of alienating the Arabs into the Soviet camp. This fear dropped away considerably in the Reagan years; now Arab leverage against the US is even weaker, in this regard.

8. It must be emphasized that non-classified US documents do not elaborate on the importance of Israel as a strategic asset. This is a quiet relationship that still requires constant input in order to become institutionalized. The new strategic relationship between the superpowers still offers many opportunities, but they must be actively exploited.

Talking Points for Bush Administration Officials and Congress

With the advent of strategic cooperation and joint work on SDI, Israel has become a de-facto part of the American global alliance system, and hence must express its views on global issues and not just Middle Eastern issues alone. The largely conservative national security apparatus appointed by Bush, and by Baker at State, still takes a cautious and sceptical element in its approach towards the USSR: initiatives have largely been taken in the aftermath of criticism of Bush's failure to seize opportunities. The administration's scepticism focuses on the future of the USSR and not on Gorbachev, personally. Israel must address this cautiousness, especially with the sceptical Scowcroft-Gates team at the NSC, with Baker-Eagleburger-Ross, at State, and with conservatives in Congress. Many will seek our assessments on these issues as they seek the assessments of the Germans and the Japanese; we can, with subtle suggestions, affect their views in a manner that will enhance our relative position.

* "In an era of strategic transition when we don't know how the great changes in the Soviet Union will turn out, we must seek ways of strengthening the global Western alliance system and not let it be undermined in any way."

* "At a time of uncertainty, US-Israeli strategic relations must be enhanced. We should begin to think of areas where we might expand the cooperation that began in the previous administration. As the US proved with the USSR, peace is only achieved through strength."

* "We are not at all certain that the 'new Soviet thinking' applies to the Middle East, as well. Despite Afghanistan, where they clearly lost, the Middle East is not some peripheral bad investment that they just want to write off. It is their strategic backyard. As long as Western oil reserves are situated so close to the Soviet border, superpower rivalry here will not so quickly come to an end in Iran or elsewhere in the region."

* "The Mediterranean will only grow in importance in upcoming years. Soviet interest in Tartus in Syria has not abated. We must not let Western strength in this area falter should an economically revived Soviet Union assert traditional Russian aspirations in this zone in the future. Also three of the main centers of international terrorism are located along its shores. A reduction of Western strength in the Mediterranean will substantially weaken the West's deterrence of the threat of international terrorism, as well."

משרד החוץ-מחלקת הקשר

7774

תאריך : 11.09.89

דף 1 מתוך 4

יוצא

סודי ביותר

עותק 1 מתוך 2

חוזם: 9,7774

מא: 428/ש

מ-: המשד, תא: 110989, זח: 2200, דח: מ, סג: סב

אתח: גס: שהח

נר: 8

סודי ביותר/מיד - ח.ר.ב.

איש - לומען בלבד

655*

מא: 17/ ס/שה' נתניהו וושינגטון

מפנה חשומת לבך למברק נ/71 מושינגטון מה-6.9 על שיחת

בן-אהרון - שיפטר בעניין יהדות המצוקה, אנטישמיות

והשימוש בנשק חם בישראל.

להלן 91 מושינגטון :

סודי ביותר/מיד - ח.ר.ב

אל: יועץ השר-סלי מרידור

המנכל-מרחב (תפוצה תקבע על ידו)

דע: מנכל משד רוה'מ.

מאת: השגרירות וושינגטון.

פגישת מנכל משד רוה'מ בן אהרון- עוזר המזכיר שיפטר.

כלל'.

השיחה התקיימה ב-5.9 והתמקדה בעיקר בנושא יהדות המצוקה.

רשמו: הירש ראש הדסק הישראלי, עוזרו- אריאטי והחת'מ.

פ.י.ל.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

דף 2 מתוך 4
עותק 1 מתוך 2

יהדות תימן.

המנכ"ל העלה את נושא המשלחת האמורה לבקר בתימן.

*שיפטר פירט:

*המשלחת יצאה לתימן ביום ד' (כך, יתכן בטעות. למיטב ידיעתנו
*המשלחת אמורה היתה לצאת ביום ג' 5.9 י.א.). אמורה לשהות
*בתימן כשבועיים. נשאה עימה חמש מאות מחזורים וספרי חומש
*שחלקם הובאו מישראל. נפגשה קודם לכן עם השגריר התימני
*בוושינגטון. שיפטר הדגיש התפיסה האמריקאית העומדת ביסוד
*הפעילות הנוכחית: צעד אחד צעד. תוך עשייה רצינית ורגישה
*והמנעות מסטייה מהמסלול תחילה שיחות טלפון ועתה הביקור
*והספרים. אחרי הביקור תעמוד השאלה האם ניתן יהיה להמשיך
*בהתכתבות ובשיחות טלפון ואח"כ המגמה תהיה לקדם קבלת
*אישורים לעזיבת תימן. לארה"ב.

*המנכ"ל: העלה העובדה שאנשי המשלחת נתבקשו להשאר צמודים

*למסלול קבוע המגביל מרחב פעילותם.

*שיפטר: מצב יהודי תימן אמנם גרוע, אף כי לא במידה המתוארת
*במספר תיאורים. (שמע זאת משגרירם בתימן) השגריר אמר
*למשלחת כי הוא מקווה שלא ישובו מאוכזבים. חשוב ליצור את
*המגע עם היהודים. התימנים היו עצבניים ויש לראות אם ידבקו
*באשר סוכם ואם ניתן יהיה להמשיך. סומך על יכולתו של טאווייל
*לנהל את המצב. נעשה כל מאמץ להרחיק הנושא מהמדיה. העניין
*החשוב ע"י שיפטר, ביוזמתו, עם הקבוצה הקונגרסיונלית.
*המפגש אורגן באמצעות בן גילמן והתקיימה אצל מל לוויין.
*השתתפו שני אנשי קונגרס ומספר עוזרים.

*המנכ"ל ציין טאווייל היה בישראל וסקר הנושא בפני אנשינו

*בקרוב יוצאי תימן בארץ יש שמועות שמתחולל דבר כלשהו: אף

*בישראל נפעל שכל הארגונים העוסקים ביהודי תימן ינהגו

*באחריות.

*שיפטר: התימנים היו מודאגים מאד בקשו לדעת כיצד נוהגות

*המדינות הערביות האחרות והאמריקאים הגיבו בהתאם. (בתוך כך

*ציין כי העלו דוגמתה של מרוקו).

*המנכ"ל: מציין חשיבות דוגמתה של תימן לאור קשריה הטובים

משרד החוץ-מחלקת הקשר

* דף 3 מתוך 4
* עותק 1 מתוך 2

* אשל זו הן עם סוריה והן במסגרת המשפ"מ, מניח שארה"ב
* תעביר לממ' תימן הערכתינו אך לא מעבר לכך.
* שיפטר: שה"ח תימן שגדירה בארה"ב היו מעורבים בנושא
* אונשיא תימן אמור להגיע בתחילת השנה הבאה לארה"ב. כך
* קיימת עתה הזדמנות מציין בהמשך כי קבל שלש מאות פניות
* מיהודים בארה"ב בנושא יהודי תימן.

* יהודי סוריה.

* המנכל, מציין מצבם הקשה של יהודי סוריה. מעלה נושא
* שחרור ששת היהודים העצורים, מתן היתר לרווקות היהודיות
* וזמן זכות יציאה ליהודי סוריה. מציין כי לארה"ב יש
* השפעה רבה על סוריה בהשוואה לעבר על רקע עניינה של זו
* בקשרים עם וושינגטון והבעיות שביחסיה עם מוסקבה.
* לאחר השיחה מסר שיפטר טלפנית למנכל על הגעתו של מברק
* שגדירותו במשק ובו מסרו לשגריר כי :

* א. שני האחים העצורים יובאו למשפט בשבוע הבא וקרוביהם
* יוכלו לבקדם.

* ב. הסורים מוכנים לאיחוד משפחות ומי שיש לו קרובים שיגיש
* בקשה. מוכנים לאפשר עד תקרה של עשרים וחמש משפחות.

* ג. סוריה מוכנה לאפשר יציאת הרווקות. תקרה שבעים וחמש
* נשים.

* הטיפול בקטגוריה ב' ג' יהיה על בסיס CASE BY CASE.
* שיפטר הדגיש חשיבות השמירה על חשאיות.

* יהודי בריה"מ

* שיפטר מציין כי אחוז היוצאים נמוך אך נמצא בעליה. הממשל
* יוכל לממן קליטתם של ארבעים אלף זיכין שימצא מימון
* לקליטתם של עשרת אלפים נוספים. להערכתו בריה"מ תעניק
* אישורי יצאה ל- 70 אלף יהודים. כללית העריך שיפטר כי רבע
* מכלל יהודי בריה"מ יבקשו לעזוב וכי ישראל תעמוד בפני בעיה
* קליטה. כן ציין כי בידם מידע לגבי יהודים במרכז אסיה.

* יהודי אתיופיה.

1944

The first part of the year was spent in the
field in the mountains of the Pacific Northwest.
The weather was very good and the scenery was
very beautiful. We saw many interesting
plants and animals.

The second part of the year was spent in the
laboratory. We did many experiments and
collected many specimens. We also wrote
many papers and gave many lectures.

The third part of the year was spent in the
field in the mountains of the Pacific Northwest.

The fourth part of the year was spent in the
laboratory. We did many experiments and
collected many specimens.

The fifth part of the year was spent in the
field in the mountains of the Pacific Northwest.

The sixth part of the year was spent in the
laboratory. We did many experiments and
collected many specimens.

The seventh part of the year was spent in the
field in the mountains of the Pacific Northwest.

The eighth part of the year was spent in the
laboratory. We did many experiments and
collected many specimens.

* דף 4 מתוך 4
* עותק 1 מתוך 2

* שיפטר שאל לגבי פעילות ישראל בנושא. ציין כי הרמן כהן
* עוזר המזכיר לענייני אפריקה העלה הנושא בפני מנגיסטו וזה
* השיב כי הוא פועל עם ישראל, לקרטר אמר אחרת, שיפטר מעריך
* כי ניתן היום לקדם הנושא.
* המנכל ציין כי ישראל פועלת העבירה מסר באצעות קרטר. אנו
* מודעים להזדקקותו של מנגיסטו לסיוע אמריקאי.

* אנטישמיות

* המנכל העלה הנושא. שיפטר ביקש כי ארגון יהודי יפנה אליו
* בקשה להתייחס לנושא האנטישמיות ויצרף לבקשתו את רשימת
* המדינות בהן מתקיימת פעילות אנטישמית. בעקבות זאת יוכל
* שיפטר לפנות לנציגויות האמריקאיות לקבל גיבוי כדי שיוכל
* לכלול זאת בדו"ח שלו.

* יהוש ואזח'ע

* שיפטר ביקש להתייחס לשימוש בנשק חם בשטחים. הדגיש כי זהו
* נושא עיקרי הפוגע באורח החיים ובאורח חמור בעניינה של
* ישראל בארה"ב. לדעתו מנקודת מבט טהורה של שיקולי הפסד
* וזרזות יש להעריך האם יתרונות המזפיקים בשטח שווים את הנזק
* הנגרם בארה"ב. ציין השוני בין תוצאות פעילותה של משטרת
* ירושלים לבין המצב בשטחים. המנכל הדגיש כי ממישראל פועלת
* ביו"ש ועזה תוך שהיא לוקחת בחשבון את מכלול ההבטים
* ההרלבנטיים ובצורה הטובה ביותר האפשרית מדובר ברעולי פנים
* אלימים אותם יש להרתיע רק באמצעות כח קיים שונוי בין
* התנאים כולל האוכלוסייה במסגרתם פועלת משטרת ירושלים לבין
* התנאים שבמסגרתו פועל צהל שם.

* אמיתי

* עד כאן מושינגטון

* גביר

* צש

* תפ: טשהח

1. The first part of the document is a letter from the President of the United States to the Congress, dated January 3, 1862. It is a very important document, as it contains the President's annual message to Congress. The letter is written in a formal, dignified style, and it is one of the most important documents in the history of the United States.

2. The second part of the document is a letter from the Secretary of the Treasury to the President, dated January 3, 1862. It is a very important document, as it contains the Secretary's report to the President on the state of the Treasury. The letter is written in a formal, dignified style, and it is one of the most important documents in the history of the United States.

3. The third part of the document is a letter from the Secretary of the Navy to the President, dated January 3, 1862. It is a very important document, as it contains the Secretary's report to the President on the state of the Navy. The letter is written in a formal, dignified style, and it is one of the most important documents in the history of the United States.

4. The fourth part of the document is a letter from the Secretary of the War to the President, dated January 3, 1862. It is a very important document, as it contains the Secretary's report to the President on the state of the War. The letter is written in a formal, dignified style, and it is one of the most important documents in the history of the United States.

5. The fifth part of the document is a letter from the Secretary of the Interior to the President, dated January 3, 1862. It is a very important document, as it contains the Secretary's report to the President on the state of the Interior. The letter is written in a formal, dignified style, and it is one of the most important documents in the history of the United States.

מדינת ישראל
משרד החוץ
ירושלים

FACSIMILE

פקסימיליה

date תאריך 10/4/78

to אל 1012

att ליד 20/20

number of pages מספר העמודים
including cover כולל העליון 4

sender השולח 20/20

if pages are not fully
and well received,
please call

02-235365

אם לא נתקבלו כל הדפים
במלואם בצורה תקינה,
נא להתקשר

משרד החוץ
ירושלים

מחלקת הקשר

02-235365 טלפון

02-528842

25224 טלקס

25241 לועזי

(972-(2)-520718 עברי

91950 פקסימיליה

מיקוד

ministry of foreign
affairs

jerusalem

communication
department

tel 02-235365

telex 02-528842

english 25224

hebrew 25241

facsimile (972-(2)-520718

מ, ע, ס

2/4

9. It must be emphasized that non-classified US documents do not elaborate on the importance of Israel as a strategic asset. This is a quiet relationship that still requires constant input in order to become institutionalized. The new strategic relationship between the superpowers still offers many opportunities, but they must be actively exploited.

Talking Points for Bush Administration Officials and Congress

With the advent of strategic cooperation and joint work on SDI, Israel has become a de-facto part of the American/global alliance system, and hence must express its views on global issues and not just Middle Eastern issues alone. The largely conservative national security apparatus appointed by Bush, and by Baker at State, still takes a cautious and sceptical element in its approach towards the USSR; initiatives have largely been taken in the aftermath of criticism of Bush's failure to seize opportunities. The administration's scepticism focuses on the future of the USSR and not on Gorbachev, personally. Israel must address this cautiousness, especially with the sceptical Scowcroft-Gates team at the NSC, with Baker-Eagleburger-Ross, at State, and with conservatives in Congress. Many will seek our assessments on these issues as they seek the assessments of the Germans and the Japanese; we can, with subtle suggestions, affect their views in a manner that will enhance our relative position.

* "In an era of strategic transition when we don't know how the great changes in the Soviet Union will turn out, we must seek ways of strengthening the global Western alliance system and not let it be undermined in any way."

* "At a time of uncertainty, US-Israeli strategic relations must be enhanced. We should begin to think of areas where we might expand the cooperation that began in the previous administration. As the US proved with the USSR, peace is only achieved through strength."

* "We are not at all certain that the 'new Soviet thinking' applies to the Middle East, as well. Despite Afghanistan, where they clearly lost, the Middle East is not some peripheral bad investment that they just want to write off. It is their strategic backyard. As long as Western oil reserves are situated so close to the Soviet border, superpower rivalry here will not so quickly come to an end in Iran or elsewhere in the region."

* "The Mediterranean will only grow in importance in upcoming years. Soviet interest in Tartus in Syria has not abated. We must not let Western strength in this area falter should an economically revived Soviet Union assert traditional Russian aspirations in this zone in the future. Also three of the main centers of international terrorism are located along its shores. A reduction of Western strength in the Mediterranean will substantially weaken the West's deterrence of the threat of international terrorism, as well."

3/4

advanced and highly destructive weapons of mass destruction and the means to deliver them...."

Implications for Israel

5. Current US policy towards the USSR can be best summed up by a remark by Secretary Cheney on August 26 that "you'd have to say that the prospect of all-out war between the US and the Soviet Union is less today than it's been at any time in recent years. But the fact of the matter is they still retain enormous military potential, and we don't know what the political future holds for the Soviet Union" (emphasis added). In an era of change and uncertainty, the US is taking special care to not allow its alliance system to be disrupted, even if the immediate Soviet threat has lessened.

6. Yet, a special problem the US has in these circumstances is that while it is trying to maintain its global alliance structure, there is an increasing gap between the threat perception of the US towards the USSR and the threat perception of NATO allies. Bush, himself, warned of the complacency of the NATO allies at his B.U. address, as noted above. This "threat-perception gap" has been noted to me by Amb. Brown. In the Southern flank zone this gap could lead to a loss of basing access in the future for the Sixth Fleet, just as the Mediterranean becomes an increasingly important platform for deploying weapons that the arms control process removes from the European battlefield (eg--INF missiles are being deployed by both superpowers at sea though they are banned on land). Israel, under these circumstances, could become an increasingly alternative partner to those NATO members that wish to lower the profile of US pre-positioning and training. This niche must be exploited.

7. A second set of issues has also been raised by the President that are being regarded as a future threat to US interests: the proliferation of missiles and chemical weapons. National Security Review 3 even suggests US-Soviet cooperation to combat their spread (as well as combatting international terrorism). As most of the countries the US is concerned about lie between Libya and India, Israel could become a strategic partner with the US in this area, suggesting the Arrow project as a means of defending US allies against future missile threats, and quietly work out new understandings with the administration regarding Israeli capabilities that are based on the distinction of allied capabilities and those of potential adversaries.

8. It is also important to remember that the partial easing up of the Cold War works in Israel's favor in another sense. US support for Israel since its creation was always reserved because of the fear of alienating the Arabs into the Soviet camp. This fear dropped away considerably in the Reagan years; now Arab leverage against the US is even weaker, in this regard.

4/4

To: Foreign Minister Moshe Arens
Deputy Foreign Minister Benjamin Netanyahu
Political Adviser Salai Meridor
North American Department
From: Dr. Dore Gold, US Foreign and Defense Policy Project,
Jaffee Center for Strategic Studies

September 6, 1989

RE: US-Soviet Relations and Perestroika: Implications for Israel

1. During our meeting on 4.9.89, it was suggested that in the new era of US-Soviet relations, Israel would necessarily become strategically less important, and hence US-Israeli relations would become eventually more difficult. This brief examines this assumption and suggests talking points that might be raised with US officials that might increase mutual US-Israeli understanding given the world view of the Bush Administration.

The Bush Administration View of the USSR

2. The Bush team took several months to articulate its views of the USSR during which time the NSC conducted a major policy review of US-Soviet relations. The first results of that review are contained in National Security Review 3 that advised the President "to steer a middle course between a sceptical approach" towards Gorbachev and responding with bold initiatives of his own (NYT, 9.4.89).

3. The administration's new doctrine was articulated in three major speeches given by the President in May drafted chiefly by Scowcroft and the NSC. On 12 May, at Texas A&M, Bush explained that "the Soviet Union has promised a more cooperative relationship before, only to reverse course and return to militarism". He advised a series of tests of Soviet intentions. In his 21 May remarks at Boston University, Bush warned the European allies against "a growing complacency" due to expectations in a "rapidly changing world". Regarding the US attitude to these changes, he stated, "We are seeing sweeping changes in the Soviet Union that show promise of enduring, of becoming ingrained. At the same time, in an era of extraordinary change, we have an obligation to temper optimism with prudence...regardless, it is clear that the Soviet 'new thinking' has not totally overcome the old."

4. In his 24 May address to the US Coast Guard Academy, while he set as a goal the integration of the USSR into the community of nations, he still spoke about the process of change in the USSR as "unfinished" and reminded his audience "of the enduring reality of Soviet military power". He also discussed the future threat environment of the US, after the Cold War: "Coping with a changing Soviet Union will be a challenge of the highest order. But the security challenges we face today do not come from the East alone. The emergence of regional powers is rapidly changing the strategic landscape. In the Middle East, in South Asia, in our own hemisphere, a growing number of nations are acquiring

סודי

ז' באלול תשמ"ט
7 בספטמבר 1989
174

אל : השגריר, קהיר
מאת: מח' מצרים

הנדון: ביקור מובארק בארה"ב
דיון בחדר מצב ב-6.9.89

נכחו: דוד סולטן, סמנכ"ל מז"ח.
משה רביב, סמנכ"ל הסברה.
יהודע חיים, מ"מ ראש ממ"ד.
איל ארד, לשכת סגן השגר.
במרוד ברקן, מנהל מח' מצרים.
מאיר רומם, מנהל בינ"ל 1, ממ"ד.
יעקב זזן, מנהל ערב 1, ממ"ד.
משה בר, ס/מנהל מצפ"א.
דניאל מרון, מח' מצרים.

לקראת ביקור הנשיא מובארק בווינגטון בסוף ספטמבר - תחילת
אוקטובר הוחלט כמפורט להלן בתחומים הבאים:

1. התקשורת העוינת במצרים

ממ"ד (מח' ערב 1) יכין קובץ קצר ובו מס' קריקטורות וציטטות
אסיפות מתוך מאמרים, מן התקשורת הממסדית. הקובץ יתורגם
(ע"י נסח הסברה) ויועבר עד ליום ה' הבא (15/9) לנציג A.D.I.
בארץ.
נציג A.D.I. יתבקש להפיץ הקובץ באופן סלקטיבי לגורמים
המתאימים בארה"ב.

2. יריד הסחר ועקרון הסחר החופשי

מח' מצרים בירח עם מצפ"א יכינו תדרוך להעביר למספר
קונטרסמנים נבחרים וזאת דרך השגרירות שלנו בווינגטון.
התדרוך יעסוק בעובדה שגם השנה לא הוזמנו להשתתף ביריד הסחר
המתקיים בקהיר וזאת על-אף שההזמנות ליריד הבא כבר נשלחו
לשאר הנציגויות, וכן בכך שעקרון הסחר החופשי עם ישראל לא
נשאר ע"י המצרים. בד בבד עם הביקורת על המצרים יזכיר
התדרוך גם ענינים חיוביים כמו אפשרות שיפור הסיוע האמריקני
למצרים במידה וזו תגדיל את שותף הפעולה שלה עם ישראל
בבחינת "שטר ושובי בצידו".

3. פגישת מובארק - שמיר

אייל ארד הציע כי הקונגרסמנים שיחודרכו על ידינו גם ישאלו
אח הנשיא מובארק לסיבה הימנעותו מלהפגש עם ראש הממשלה
שמיר.

הנשיא ירון בין סמנכ"ל מז"ח למנכ"ל במגישתם הבאה.

ב ב ר כ ה,

דניאל מרז

הערת: משחתפי הישיבה

~~סי~~

מלח 139
קולג' ארץ חתה

MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS
JERUSALEM

משרד החוץ
ירושלים

כ"ג אב תשמ"ט
24 באוגוסט 1989

24578

אל : השגריר, וושינגטון
הציר, וושינגטון
קישור לקונגרס
סמנכ"ל צפ"א ופר"ן
מנהל מצפ"א

מאת : מצפ"א

א"ר איז

הנדון: פגישת אנשי איפא"ק עם אנשי הסברה ומצפ"א

עלו הנושאים הבאים:

א. בקונגרס מגמה להתעסקות בז"א, שבמסגרתה נכלל הדיון על בתי הספר ביו"ש. קדם לדיון מסע תעמולה ערבי מתוחכם מאוד, בו הצליחו לשלב גם יהודים.

לאיפא"ק חסר מידע שבעזרתו יוכלו להתמודד עם ההתקפות, וכדי לקדם פני רעה נוספת של התעניינות קונגרסיונלית בז"א בשטחים נחוץ לשפר את מערכת העברת המידע. במיוחד קבלו על חוסר בעובדות בהן יוכלו לעשות שימוש (מספרים וסטטיסטיקות) וחוסר במידע בזמן אמת.

בנוסף, יעזור מאוד אם במסגרת התמודדות עם התעמולה הערבית תשלח לפי הצורך אישיות מהארץ שתוכל לסייע בשיחות ובהרצאות בווישינגטון (כמו ביקור המתאם, למשל).

ב. ביקור שמיר עזר מאוד להוכיח שישראל רוצה בקידום השלום. עם זאת, קיימת היום בגבעה ספקנות באשר למידת רצינותו של שמיר, גם בקרב מחוקקים יהודיים. יש לזכור כי חברי הקונגרס כורכים זה בזה את נושא תהליך הלום בנושא ז"א והמאבק באינתיפדה. היזמה עזרה לחברי הקונגרס בתשובותיהם לבוחרים ולממשל בדחיית לחצי בעלות חברות המערביות. על ישראל לפעול להדגשת כל ארבע הנקודות שבתכנית.

תדמיתו של שמיר אינה טובה במיוחד בארה"ב, ועליו להרבות להופיע בתקשורת האלקטרונית.

- 2 -

הקריאה החוזרת ונשנית לארה"ב להפסיק את הדיאלוג עם אש"פ היא שגיאה. חסר האספקט החיובי של ההסברה על תהליך השלום, בנוסף להתמקדות על שלילת אש"פ.

המזה"ת אינו מצוי במקום הראשון בסדה"י של הממשל. ביקר מעוניין יותר מכל להוכיח הצלחה כדי להזכר כמזכיר מוצלח. המזה"ת הוא מקום שבו קשה להצליח, ולכן נזהר ביקר מלהפגין מעורבות רבה במקום בו הסיכויים להכשל רבים, יחסית.

ג. תיקון הلمס הועבר בנוסח כוללני ו"פוישר" שנופח ע"י התקשורת. הגרעין הקשה של החותמים - דוקא רפובליקנים שמרניים, החוששים שהממשל המתון והפתוח יותר של ביקר יוותר על העקרונות שהותוו ע"י שולץ. עם זאת אין מחוקקים המתבטאים כנגד הדיאלוג עם אש"פ; הויכוח הוא עד כמה עמד ערפאת בתנאים שהושתו עליו.

את התיקון יש לפרש רק כמסגרת, או מגבלות חיצוניות על הדיאלוג. התיקון יאלץ את הממשל להיות ביקורתי וקשוח יותר כלפי אש"פ. הממשל יהיה עתה מודע לכך שהקונגרס עוקב אחר צעדיו, ואם דבר לא יצמח מהדיאלוג, יהיה עליהם לשוב ולבחון את צעדם. העובדה שהממשל נאלץ להגן על פגישתו עם אבו-עיאד ולסנגר על ערפאת, יביאו אותו ליחס לחץ בעתיד על אנשים אלה, כדי שלא לבוא במבוכה אם יצטרך שוב להסביר מעשיו בפני הקונגרס.

רשמה : אורלי גיל

5017

Page

1 of Select Congressional Staff

SALUT	FNAME	LNAME	STREET1	STREET2	CITY	ST	ZIP
Mr.	Mark	Albrecht	Office of Senator Wilson	720 Hart Bldg.	Washington	DC	20510
Ms.	Marcia	Aronoff	Office of Senator Bradley	731 Hart SOB	Washington	DC	20510
Mr.	Robert	Asher	180 E. Pearson Street	Chicago, IL 60611			
Mr.	B.	Ashworth	Senate Foreign Relations Cate.	Hart Bldg.	Washington	DC	20510
Mr.	Steven	Barry	Foreign Affairs Committee	US House of Representatives	Washington	DC	20515
Mr.	Robert	Bauerlein	Office of the Deputy Secretary	Dept. of State	Washington	DC	20520
Mr.	Jay	Behuncik	Office of Senator Rudman	530 Hart Bldg.	Washington	DC	20510
Mr.	Douglas	Bloomfield	13712 Nagon Way	Silver Spring, MD 20906			
Ms.	Deborah	Bolander	Office of Congressman Gilman	2185 RHOB	Washington	DC	20515
Mr.	James	Bond	Subcom. on Foreign Operations	Dirksen Senate Office Bldg.	Washington	DC	20510
Mr.	Robert	Boyer	Foreign Affairs Committee	US House of Representatives	Washington	DC	20515
Mr.	J.J.	Brady	House Cate On Foreign Affairs	Rayburn HOB 2170	Washington	DC	20515
Mr.	Warner	Brandt	Office of the Majority Leader	US House of Representatives	Washington	DC	20515
Mr.	Ian	Butterfield	Office of Senator Roth	104 Hart Bldg.	Washington	DC	20510
Mr.	Geryld	Christianson	Senate Cate. on Foreign Relations	Dirksen Senate Office Bldg.	Washington	DC	20510
Ms.	Robin	Cleveland	Office of Senator McConnell	120 Russell Bldg.	Washington	DC	20510
Dr.	Tony	Cordesman	Office of Senator McCain	111 Russell Bldg.	Washington	DC	20510
Mr.	Joseph	Crapa	Office of the Hon. David Obey	Rayburn House Office Bldg. #2462	Washington	DC	20515
Mr.	Alfred	Cunning	Office of Senator Bob Graham	241 Dirksen Senate Office Bldg.	Washington	DC	20510
Ms.	Ruth	Cyber	Office of Senator Phil Gramm	370 Russell Office Bldg	Washington	DC	20510
Mr.	J.	Depres	Office of Senator Bradley	731 Hart Bldg.	Washington	DC	20510
Mr.	Tom	Dine	AIPAC	500 N. Capitol St., NW	Washington	DC	20001
Mr.	Bob	Dockery	Office of Senator Dodd	444 Russell Senate Office Bldg.	Washington	DC	20510
Mr.	Carl	Feldbaum	Office of Senator Spector	303 Hart Bldg.	Washington	DC	20510
Mr.	David	Feltman	Office of Congressman Eliot Engel	Longworth HOB 1407	Washington	DC	20515
Mr.	Michael	Finley	Foreign Affairs Committee	US House of Representatives	Washington	DC	20515
Mr.	Rick	Finn	Senate Armed Services Committee	US Senate	Washington	DC	20510
Mr.	Charles	Flickner	Budget Committee	US Senate	Washington	DC	20510

	SALUT	FNAME	LNAME	STREET1	STREET2	CITY	ST	ZIP
Ms.		Judy	Friedman	Senate Armed Services Cmte.	Russell Bldg.	Washington	DC	20510
Mr.		L.	Fuerth	Office of Senator Gore	398 Russell Senate Office Bldg.	Washington	DC	20510
Mr.		Bill	Gavin	Office of Congressman Robert Michel	Rayburn HOB 2112	Washington	DC	20515
Mr.		Chris	Gersten	National Jewish Coalition	415 2nd Street, NW #100	Washington	DC	20002
Mr.		Bradley	Gordon	Office of Sen. Rudy Boschwitz	Dirksen SOB 440	Washington	DC	20510
Ms.		Mary Sue	Hafner	Office of Congressman Hoyer	1513 LHOB	Washington	DC	20515
Mr.		Ken	Handelman	Office of Senator Metzenbaum	140 Russell Senate Office Bldg.	Washington	DC	20510
Ms.		Lise	Hartmann	Office of the Hon. Howard Berman	US House of Representatives	Washington	DC	20515
Mr.		J.	Hoggard	Office of Senator Cochran	326 Russell Bldg.	Washington	DC	20510
Mr.		Ted	Hollingsworth	Office of Congressman DeWine	1705 LHOB	Washington	DC	20515
Mr.		M.	Jacgar	Office of Congressman Owens	1728 LHOB	Washington	DC	20515
Mr.		Tom	Kahn	Office of Congressman John Spratt	Longworth HOB 1533	Washington	DC	20515
Mr.		Sam	Kaplan	Office of Congressman Miller	1406 LHOB	Washington	DC	20515
Ms.		Kay	King	Office of Senator Biden	499 Russell Bldg.	Washington	DC	20510
Mr.		Robert	King	Office of Tom Lantos LHOB 1707	U.S. House of Representatives	Washington	DC	20515
Mr.		M.T.	Kinsella	Office of Senator D'Amato	520 Hart SOB	Washington	DC	20510
Mr.		Mark	Kirk	Office of Congressman Porter	LHOB 1131	Washington	DC	20515
Ms.		Esther	Kurtz	AIPAC	500 North Capitol St., NW	Washington	DC	20001
Ms.		Ellen	Laipson	Congressional Research Service	Library of Congress	Washington	DC	20540
Mr.		Albert	Lane	Office of Senator Dole	Hart SOB 141	Washington	DC	20510
Mr.		Peter	Lennon	Senate Appropriations Committee	Dirksen 129	Washington	DC	20510
Mr.		Neil	Levine	Office of Congressman Feighan	1124 LHOB	Washington	DC	20515
Mr.		Ed	Levy	AIPAC	500 N. Capitol St., NW	Washington	DC	20001
Mr.		Michael	Levy	Office of Senator Bentsen	703 Hart Senate Office Bldg.	Washington	DC	20510
Ms.		Adele	Liskov	Office of William Lehman RHOB 2347	U.S. House of Representatives	Washington	DC	20515
Mr.		Ed	Long	Office of Senator Harkin	316 Hart Office Bldg.	Washington	DC	20510
Mr.		James	Lucier	Foreign Relations Committee	Dirksen 447	Washington	DC	20510
Mr.		M.	Lynan	Office of Speaker Jim Wright	Speaker's Office, Capitol Bldg.	Washington	DC	20515

	SALUT	FNAME	LNAME	STREET1	STREET2	CITY	ST	ZIP
Mr.		John	Mack	Office of the Speaker	US House of Representatives	Washington	DC	20515
Mr.		Michael	Marek	Office of Congressman Obey	RHOB 2462	Washington	DC	20515
Mr.		Bill	Marks	Office of the Honorable Mel Levine	US House of Representatives	Washington	DC	20515
Mr.		Dick	McCall	Office of Senator Kerry	362 Russell Senate Office Bldg.	Washington	DC	20510
Mr.		Pat	McCarten	Office of Senator Wilson	720 Hart Bldg.	Washington	DC	20510
Mr.		Ed	McGaffigan	Office of Senator Bingaman	502 Hart 90B	Washington	DC	20510
Mr.		Jim	Morhard	Office of Senator Kasten	110 Hart Bldg.	Washington	DC	20510
Ms.		Janet	Mullen	Office of Legislative Affairs	Dept. of State	Washington	DC	20520
Mr.		Steve	Murphy	House Democratic Caucus	U.S. House of Representatives	Washington	DC	20515
Mr.		Lori	Murray	Office of Senator Kassebaum	302 Russell Office Bldg.	Washington	DC	20510
Mr.		Warren	Nelson	House Armed Services Committee	Washington, DC 20515			
Mr.		A.	Netchvolodoff	Office of Senator Danforth	497 Russell 90B	Washington	DC	20510
Mr.		Erik	Newsome	Senate Subcmt. on Foreign Ops.	US Senate	Washington	DC	20510
Mr.		Tom	Nides	Office of the Majority Whip	House of Representatives H 148	Washington	DC	20515
Mr.		Darryl	Nirenberg	Senate Cate. on Foreign Relations	Dirksen 447	Washington	DC	20510
Mr.		Scan	O'Keefe	Senate Appropriations Committee	US Senate	Washington	DC	20510
Ms.		Lenore	Odeka	Office of Sen. Paul Simon	US Senate	Washington	DC	20510
Mr.		Douglas	Olin	Budget Committee	US Senate	Washington	DC	20510
Ms.		N.	Pattack	Office of Senator Grassley	135 Hart Office Bldg.	Washington	DC	20510
Mr.		Rafael	Perl	Congressional Research Service	Library of Congress	Washington	DC	20540
Mr.		Phil	Peters	Office of Congressman Courter	2422 RHOB	Washington	DC	20515
Mr.		N.	Pilsbury	Office of Senator Humphrey	531 Hart Office Bldg.	Washington	DC	20510
Mr.		Tom	Pines	Office of the Hon. Larry Smith	US House of Representatives	Washington	DC	20515
Mr.		Allan	Platt	AIPAC	500 N. Capitol Street, NE	Washington	DC	20001
Mr.		Bob	Potts	Senate Republican Policy Cate.	US Senate	Washington	DC	20510
Mr.		Arnold	Punaro	Armed Services Committee	US Senate	Washington	DC	20510
Mr.		Jeremy	Rabinowitz	Office of Congressman Solarz	1536 LHOB	Washington	DC	20515
Mr.		Gary	Reese	Office of Senator Johnston	136 Hart Office Bldg.	Washington	DC	20510

	SALUT	FNAME	LNAME	STREET1	STREET2	CITY	ST	ZIP
Ms.		Hazel Ross	Robinson	Office of Congressman Gray	2454 RHOB	Washington	DC	20515
Mr.		T.	Roemer	Office of Senator Deconcini	328 Hart Senate Office Bldg.	Washington	DC	20510
Mr.		M.J.	Rosenberg	Office of Edward Feighan	Longworth Building	Washington	DC	20515
Mr.		Stanley	Roth	House SubCate. Asian & Pacific Aff.	707 HOB Annex 1	Washington	DC	20515
Ms.		D.	Rubin	Office of Senator Lautenberg	717 Hart Bldg.	Washington	DC	20510
Mr.		Ken	Schieffer	Office of Senator Pressler	411 Russell Bldg.	Washington	DC	20510
Ms.		Ann	Schonfield	Office of Congressman Ackerman	238 CHOB	Washington	DC	20515
Mr.		Bill	Schuerch	Appropriations Committee H 387	US House of Representatives	Washington	DC	20515
Mr.		Andrew	Sesel	Office of the Senator Richard Lugar	US Senate	Washington	DC	20510
Ms.		Wendy	Senior	Office of the Hon. Henry Waxman	US House of Representatives	Washington	DC	20515
Ms.		Sarah	Sewall	Office of Senator Mitchell	170 Russell Bldg.	Washington	DC	20510
Ms.		Beth	Siniawsky	Office of Congressman Gray	2454 RHOB	Washington	DC	20515
Mr.		Shawn	Seeallie	Legislative Affairs	White House	Washington	DC	20500
Mr.		Charlie	Smith	Office of Senator Dixon	331 Hart Senate Office Bldg.	Washington	DC	20510
Ms.		Nancy	Soderberg	Office of Senator Edward Kennedy	US Senate	Washington	DC	20510
Ms.		D'Anna	Stanfield	Office of Congressman Wilson	2256 RHOB	Washington	DC	20515
Dr.		Paul	Stockton	Office of Senator Moynihan	464 Russell Bldg.	Washington	DC	20510
Mr.		C.	Straub	Senate Intelligence Comte.	Hart Bldg.	Washington	DC	20510
Mr.		David	Strauss	Office of Senator Burdick	511 Hart SOB	Washington	DC	20510
Ms.		Margaret	Sullivan	Office of Congressman Mavroules	2432 RHOB	Washington	DC	20515
Mr.		Mark	Taylorides	House Committee on Foreign Affairs	2170 Rayburn HOB	Washington	DC	20515
Dr.		M.	Van Dusen	House Foreign Affairs Cate.	RHOB B359	Washington	DC	20515
Mr.		Michael	Walker	Senate Appropriations Committee	US Senate	Washington	DC	20510
Mr.		Jerry	Warburg	Office of Senator Cranston	US Senate Hart 112	Washington	DC	20510
Mr.		Lewis	Warschauer	Office of Congressman Torricelli	Cannon HOB 317	Washington	DC	20515
Mr.		Steve	Weissman	Subcommittee on Africa	705 HOB Annex 1	Washington	DC	20515
Mr.		Russ	Wilson	House Foreign Affairs Committee	RHOB B359	Washington	DC	20515
Mr.		Kim	Wincup	House Armed Services Committee	Washington, DC	20515		

	SALUT	FNAME	LNAME	STREET1	STREET2	CITY	ST	ZIP
Ms.		Amy	Wolak	Office of Congressman Weber	105 CHOB	Washington	DC	20515
Mr.		Ira	Wolf	Office of Senator Rockefeller	724 Hart Bldg.	Washington	DC	20510
Mr.		C.J.	Zane	Office of Congressman Don Young	2331 RHOB	Washington	DC	20515
Mr.		Leonard	Zuza	OMB	NEOB Room 8236	Washington	DC	20003

תשמ"ט כ"ב אב
23 באוגוסט 1989

95 - חקרי קולארה
96 - קולארה

24522

ביקורי סנטורים ומורשים בישראל
נובמבר '88 - אוגוסט '89

סנטורים

דניס דה-קונסיני (אריזונה)
ג'ון מקקין (אריזונה)
וייץ פאולר (ג'ורג'יה)
דניאל אינוויה (הוואי)
ננסי קסבאום (קנדה)
ג'ון דנפורט (מיזורי)
קונרד ברנס (מונטנה) - חודשיים לפני הבחירות.
ריצ'רד בריאן (נבדה) - חודשיים לפני הבחירות. עדיין כמושל
פיט דומניצי (ניו-מקסיקו)
ארלן ספקטר (פנסילבניה)
ג'ון צ'ייפי (רוד-אילנד)
אדנסט הולינגס (דר' קרוליינה)
לארי פרסלר (דר' דאקוטה)
פיל גראם (טקסס)
ג'ק גארן (יוטה)
אורין האטץ' (יוטה)
פטריק ליה (ורמונט)
ג'ון רוקפלר (מע' וירג'יניה)
רוברט קסטן (ויקונסין)

חברי קונגרס

אלסקה:

דון יאנג

אריזונה:

ג'ון קייל

קליפורניה:

רוברט מטסווי
ג'ורג' מילר
טום לנטוס
טום קמפבל
נורמן שומווי
הנרי ווקסמן
הוארד ברמן
מל לויין
כריסטופר קוקס

קולורדו:

פט שרודר
דייוויד סקגס
ג'ואל הפלי

קונטיקט:

ספ גיידנסון

פלורידה:

דנטה פאסל
צ'רלס בנט

הוואי:

פט סייקי
דן אקאקה

אילינוי:

דניס האסטרט
ליון מרטין
טרי ברוס
ריצ'רד דרבין

אינדיאנה:

ג'ון היילר
דן ברטון
פרנק מקלוסקי

לואיזיאנה:

ג'ים מקררי

מרילנד:

בנג'מין קרדין
קוויסי מפומה
קונסטנס מורלה
בוורלי ביירון

מסצ'וסטס:

ברני פרנק
ג'וזף קנדי

מיניסטר:

ג'יימס אוברסטאר

מיניסטר:

מייק אספי

מיסטר:

ביל קליי
ג'ק בושנר
אלן וויט
ביל אמרסון

נבדה

ברברה וויקנוביץ'

ניו-המפשייר:

צ'ק דאגלס

ניו-ג'רסי:

רוברט טורגסלי
דון פיין
דון גאלו
ג'ים קורטר
ג'יימס סקסטון

ניו-יורק:

ג'ורג' הוכברוקנר
פלוריד פלייק
גארי אקרמן
ג'יימס שוירר
אדולפוס טאונס
צ'רלי רנגל
אליוט אנגל
ניטה לואי (Lowey)
בנג'מין גילמן
מייקל מקנלטי
מאט מקין
לואיז סלוטר
פול פקסון

צפון קרוליינה:

מרטין לנקסטר

אנהיב:

טוני הול
דניס אקרט
מרי רוז אוקר
מייקל אוקסלי

אוקלהומה:

דייב מק-קרדי

אורגון:

לס אוקוין

פנסילבניה:

ביל גריי
ריצ'רד שולץ
ג'ו מקדייד
טום רידג'
ויליאם קלינגר

רוד איילנד

דון מקלי
קלודין שניידר

דכ' דאקוטה:

ג'ונסון

טנסי:

בוב קלמנט
בארט גורדון

טקסס:

רלף הול
ג'ק פילדס
מרוין ליץ
רון קולמן
מיקי לילנד (ד"ל)
טום דה-ליי

יוטה:

וידן אואנס (5 ביקורים!)
ג'יימס האנסן

וירג'יניה:

אואן פיקט
נורמן סיסקס

רושינגטון:

נורמן דיקס
ג'ים מקדרמוט

מע' וירג'יניה:

בוב וייז

ניקונסין:

לס אספין
ג'ים מודי
ג'ים סנסברנר

Handwritten signature in blue ink.

16 באוג' 1989

-שמור-

שגרירות ישראל
ושינגטון

אל: מצפייא
מאת: ק. לקונגרס.

הנידון: ביקור משלחת ביל גריי

נפגשתי בשבוע שעבר עם סטיב מרפי, עוזרו של ביל גריי, שהשתתף בביקור בארץ כדי לשמוע ממנו רשמי המשלחת מהביקור במצרים וישראל. יתכן וחלק מהדברים כבר ידועים לכם, אולם למען הסדר הטוב אעלה זאת על הכתב.

א. מצרים

השיחה הרצינית היחידה היתה עם הנשיא מוברק לאחר שחזר מכנס העייר. מוברק לא שלל היוזמה הישראלית OFF-HAND, והקונגרסמנים התרשמו שיהיה מוכן לקדם תהליך בו יוכל לתרום (WILL BE HELPFUL UNDER CERTAIN SET OF CIRCUMSTANCES) אז אמר להם כי הדברים יתבהרו לאחר ועידת הליכוד. לדברי מרפי, כשביקרו באיטליה (לאחר יציאתם מהארץ) ושמעו על החלטות ועידת הליכוד, התאכזבו מאד חברי המשלחת והניחו כי לאור ההתפתחויות אין לצפות לפעולה חיובית מצד מצרים. פגישתנו בערכה לאחר האישור מחדש של יוזמת הממשלה, עליה ידעו כבר בקונגרס, ולדברי מרפי "יהאכזבה" הקודמת חלפה ככל הנראה.

ב. ישראל

- מרפי אפיין את חברי המשלחת כבעלי רצון עז לראות בהתקדמות בתהליך השלום. התרשמו שרהיימ נחוש בדעתו (RESOLUTE) לגבי היוזמה.
- חלק מחברי המשלחת היו די מתוסכלים ממדיניות צה"ל בשטחים לדיכוי האינתיפדה בהאמינם כי מדיניות זו איננה חיונית במתכונתה הנוכחית. עם זאת, רוב הקונגרסמנים הבינו הבעיות בפניהם ניצבת ישראל. ציין במיוחד ההכאות ופיצוץ הבתים שלא התקבל טוב עיין חברי המשלחת.
- בסה"כ היו מאד מרוצים מהביקור. התרשמו מאד מהסיוור המוטס. קבוצה זו של קונגרסמנים לדברי מרפי מעריצה את צה"ל ממילא, ולאחר הסיוור הנ"ל גברה הערצתם. התרשמו במיוחד ואהבו את ס/שהייח נתניהו.

- הקונגרסמן נורם דיקס, אותו פגשתי באקראי במסעדה, סיפר לי כי במהלך פגישותיהם המדיניות לא טרח אף אחד להודות להם על הסיוע לישראל להוציא שר האוצר פרס. הסברתי כי ברור מאליו שישראל מעריכה ביותר הסיוע והפעולה הנמרצת של ידידה בקונגרס. דיקס הודה והוסיף כי נהנה מהביקור.
לדברי מרפי, דהו אמנם תיאור די מדויק של המצב העובדתי (אם כי לא זכר במדויק האם היה שר נוסף שהעלה נושא הסיוע) אותו הזכיר דיקס לכל חברי המשלחת אולם לא בטון של רוגז אלא כמי שרשם לפניו הדברים. מרפי המעיט מחשיבות הנושא והוסיף כי זה לא היה MAJOR INCIDENT ולא ישפיע על אהדתו הגדולה של דיקס לישראל ועל העובדה שכל חברי המשלחת נהנו מאד מהביקור בישראל. גם בפני מרפי ציינתי שזהו נושא שמועלה עיני מנהיגינו בפני כל קונגרסמן וסנטור המבקרים בישראל וברור מאליו שישראל מעריכה ומוקירה הסיוע שנותן הקונגרס לישראל. כאמור המעיט מחשיבות הנושא ואמר כי זה ברור מאליו.

ג. הפגישות עם פלסטינים

וילקוקס, כידוע, אירגן בביתו פגישה עבורם עם פלסטינים. הקונגרסמנים עזבו הפגישה בתחושה של סקפטיות לגבי נכונות הפלסטינים לדו-קיום עם ישראל. הם מאמינים שהמטרות הפלסטיניות הן: א. מדינה פלסטנית. ב. חיסול ישראל.
מרפי העיר כי אינו מתייחס בסוגיה זו למשל לקונגרסמן ביל קליי ממיזורי שהוא פרו פלסטיני מוצהר שאפילו לא השתתף בארוחה אצל וילקוקס.

לסיכום, הרושם הכללי הוא שהביקור היה מוצלח ותרם לקונגרסמנים.

בברכה,

יהודית ורנאי דרנגר
יהודית ורנאי דרנגר

העתק: סמנכ"ל צפ"א ופרייב
לשכת ס/שהיח.

הקונסוליה הכללית של
ישראל בניו יורק

CONSULATE GENERAL
OF ISRAEL IN NEW YORK

י' אב תשמ"ט
11 באוגוסט 1989

800 SECOND AVENUE
NEW YORK, N.Y. 10017

(212)351-5200

מצפ"א
שגריר וושינגטון
ציר הסברה וושינגטון

אל : ס/שה"ח
סמנכ"ל הסברה
סמנכ"ל צפ"א
הסברה

מצ"ב סקר שהוזמן ע"י ה- ADL ונערך בין ה- 10 - 9 באוגוסט על ידי חברת
PENN SCHOEN בנושא פרשת בני הערובה ותפקידה של ישראל.

בברכה,

אורי סביר
הקונסול הכללי

OFFICERS OF THE
NATIONAL COMMISSION

National Chairman
BURTON S. LEVINSON

National Director
ABRAHAM H. FORTMAN

Chairman, National
Executive Committee

RONALD B. SOBEL

Associate National Director
JUSTIN E. FINGER

Honorary Chairmen

KENNETH J. BALKIN

SEYMOUR GRAUBARD

MAXWELL E. GREENBERG

BURTON M. JOSEPH

Honorary Vice Chairmen

LEONARD L. ABESS

DOROTHY BINSTOCK

RUDY BOSCHWITZ

EDGAR M. BRONFMAN

MAXWELL DANE

BRUCE I. HOCHMAN

GERI M. JOSEPH

MAX M. KAMPELMAN

PHILIP M. KLUTZNICK

HOWARD M. METZENBAUM

SAMUEL H. MILLER

BERNARD D. MINTZ

MILTON MOLLIN

BERNARD NATH

ROBERT E. NATHAN

ABRAHAM A. RIBICOFF

WILLIAM SACHS

S.D. SHAPIRO

THEODORE H. SILBERT

SIDNEY R. TATES

Vice Chairmen

BEVERLY DAVIS

MEYER EISENBERG

JEROME B. HOMER

NAT KAMENY

JEROME SHAPIRO

ALVIN J. STEINBERG

Honorary Chairman, National

Executive Committee

DAVID A. ROSE

Vice-Chairman

ALVIN J. STEINBERG

Treasurer

ROBERT H. NAFTALI

Assistant Treasurer

MICHAEL BERENSON

Secretary

SYDNEY JARKOW

Assistant Secretary

LESLIE DAVIS

President, B'nai B'rith

SEYMOUR D. REICH

Executive Vice President

THOMAS NEUMANN

President, B'nai B'rith Women

MYLA LIPSKY

Executive Director

ELIZABETH REICHMAN

DIVISION DIRECTORS

Civil Rights

JEFFREY R. SINENSKY

Communications

EVANF. TANNENBERG

Community Service

CHARNEY V. BROMBERG

Development

SHELDON FLEGELMAN

Finance and Administration

PHILIP SHAMIR

Intergroup Relations

ALAN BAYER

Leadership

Assistant to the National Director

MARVIN S. RAPPAPORT

General Counsel

ABRAHAM FRIEDMAN

[Handwritten signature]

FAX NUMBER: (212) 867-0779

TRANSMISSION MEMORANDUM

TELECOPY TO THE FOLLOWING NUMBER: 953-0317

THE FOLLOWING DOCUMENT IS FOR:

Name Hon. Uri Savir

Firm _____

FROM: Kenneth Jacobson

This transmission memorandum plus _____ pages.

Date: 8/11 Time: _____ (A.M.) _____ (P.M.)

SUMMARY OF NATIONAL SURVEY FOR THE ANTI-DEFAMATION LEAGUE

August 11, 1989

Penn + Schoen Associates, Inc.

Introduction

The following report summarizes the results of our national poll of 500 Americans, conducted August 9 - 10, regarding the hostage crisis in Lebanon, Israel's seizing of terrorist leader Sheik Obeid, and the execution of Marine Lieut. Colonel William Higgins. The survey was commissioned by the Anti-Defamation League to measure changing attitudes regarding the crisis.

Summary

A plurality of the American public favours Israel's seizing of terrorist leader Sheik Obeid, when an explanation of the circumstances/leading up to that capture is provided.

A clear majority believe Israel was not at all to

blame for the execution of Colonel Higgins, and that his Arab captors were solely responsible. Only 12% of those surveyed said they believed that Colonel Higgins was executed last week as his captors claimed. The large majority felt Higgins had been executed earlier.

Americans are evenly divided over whether the United States and Israel should negotiate with terrorists for the release of the hostages. And, a majority are supportive of Israel's insistence that its own soldiers being held captive by the terrorists be released before Israel turns over Sheik Obeid.

Report

Initially, Americans are divided over whether Israel was justified seizing terrorist leader Sheik Obeid. 31% felt Israel was justified, 34% felt Israel was wrong to take the Sheik, and 35% were unsure.

WAS ISRAEL JUSTIFIED IN SEIZING SHEIK OBEID, OR WAS ISRAEL
WRONG IN SEIZING SHEIK OBEID?

justified	wrong	don't know
31%	34%	35%

However, after an explanation of the circumstances leading up to the capture of Sheik Obeid, support for Israel's action increases substantially. The sample was told, "Israel said it believed Sheik Obeid had masterminded terrorist raids on Israel and may have been responsible for the kidnapping of Colonel Higgins and other American hostages. Israel also believes Sheik Obeid's terrorist organization is holding three captured Israeli soldiers." Based on this information, 43% felt Israel was right to seize Sheik Obeid.

DO YOU BELIEVE ISRAEL WAS RIGHT TO SEIZE SHEIK OBEID, OR
SHOULD ISRAEL NOT HAVE DONE THIS?

right	should not	don't know
43%	38%	19%

While 28% felt Israel's action would hurt the effort to free American hostages, and 22% felt it would help that effort, the largest number, 34%, said it would

4

have "no impact" on efforts to free the hostages.

DO YOU THINK THIS ACTION WILL HELP THE EFFORT TO FREE AMERICAN
HOSTAGES HELD IN LEBANON, HURT THAT EFFORT, OR HAVE NO IMPACT
ON THE EFFORT TO FREE THE HOSTAGES IN LEBANON?

help	hurt	no impact	don't know
22%	28	34	16

A majority of Americans, 58%, believe Israel was
not at all to blame for the execution of Colonel Higgins
and that Higgins' Arab captors were solely responsible.
27% felt Israel was partly to blame. 15% didn't know.

DO YOU THINK ISRAEL IS PARTLY TO BLAME FOR THE EXECUTION
OF COLONEL HIGGINS, OR DO YOU THINK HIS ARAB CAPTORS
ARE SOLELY RESPONSIBLE?

Israel partly to blame	Arab captors solely responsible	don't know
27%	58	15

A large majority of those surveyed, 60%, believe
Colonel Higgins was executed earlier than his captors had
claimed. Only 12% believe Higgins was executed last week.

DO YOU THINK COLONEL HIGGINS WAS KILLED LAST WEEK AS THE
TERRORISTS STATED, OR THAT HE WAS KILLED EARLIER AND THAT
THE TERRORISTS WERE MAKING IT LOOK LIKE HE WAS KILLED LAST WEEK?

last week	earlier	don't know
12%	60	27

President George Bush earns a 51% approval rating
for his handling of the hostage crisis in Lebanon. 29%
disapprove of Bush's handling of that crisis and 20% were
unsure.

IN GENERAL, DO YOU APPROVE OR DISAPPROVE OF THE WAY THAT
GEORGE BUSH HAS BEEN HANDLING THIS CRISIS?

approve	disapprove	don't know
51%	29	20

The majority, 58%, reported that the hostage crisis
had no impact on their favorability toward Israel. 9% said
they were more favorable to Israel as a result of the
crisis, and 29% said they were less favorable to Israel.

HAS THIS EPISODE MADE YOU MORE FAVORABLE TO ISRAEL, LESS FAVORABLE TO ISRAEL, OR NOT AFFECTED YOUR OPINION OF ISRAEL?

more favorable	less favorable	no effect	don't know
9%	29	58	4

Americans are evenly divided on the question of whether the Israeli and U.S. governments should negotiate with terrorists holding hostages. 45% said the U.S. and Israel should negotiate, 46% said they should refuse to negotiate with terrorists.

DO YOU THINK THAT THE ISRAELI AND AMERICAN GOVERNMENTS SHOULD NEGOTIATE WITH TERRORISTS HOLDING HOSTAGES, OR SHOULD THEY REFUSE TO NEGOTIATE WITH TERRORISTS?

negotiate	refuse	don't know
45%	46	9

Americans were extremely supportive of Israel's insistence that its captured soldiers be released before it releases Sheikh Obeid. The sample was told, "The terrorists have offered to exchange one of the American hostages for Sheikh Obeid. Israel has refused saying it also wants the release of three Israeli soldiers being held by the terrorists. Do you think Israel should release Sheikh Obeid in exchange for an American hostage, or do you think Israel

DO YOU THINK THIS SHOULD BE ACCEPTED BY THE U.S. AND ISRAEL?

	should accept	should <u>not</u>	don't know
Exchange Obeid just for one American hostage	36%	49	15
Exchange Obeid just for Israeli hostages	18	70	13

A plurality of Americans believe the United States should continue to seek the release of its hostages through diplomacy, rather than through military action. Only 5% of those surveyed said the U.S. should retaliate for the execution of Colonel Higgins with military action. 46% favored diplomacy in seeking the release of the hostages, and 42% agreed with the option that America set a deadline for the release of the other hostages, after which the U.S. would attack militarily.

63% said the hostage crisis in Lebanon was something that disturbed them "a/great deal". 28% said it disturbed them "somewhat", and 8% said "not very much."

should hold Sheik Obeid until its own soldiers are released also?" As the table below shows, the clear majority, 58%, believe Israel should insist upon the release of its own soldiers before letting Obeid go.

DO YOU THINK ISRAEL SHOULD RELEASE SHEIK OBEID IN EXCHANGE FOR AN AMERICAN, OR SHOULD IT HOLD OBEID UNTIL ITS SOLDIERS ARE RELEASED ALSO?

release Obeid	hold Obeid	don't know
21%	58	21

Other questions provide further evidence of strong feeling on the part of Americans that both Israeli and American hostages should be released before Sheik Obeid is released. The sample was asked, "Suppose the terrorists agreed to free only the American hostages if Sheik Obeid were freed. Do you think this should be accepted by the U.S. and Israel or not?" About half, 49% said this should not be accepted. 36% said it should be accepted by the U.S. and Israel and 15% didn't know.

70% would be against Israel exchanging Sheik Obeid for just the Israeli soldiers.

DOES THE RECENT HOSTAGE CRISIS IN LEBANON DISTURB YOU
A GREAT DEAL, SOMEWHAT OR NOT VERY MUCH?

great deal	somewhat	not very much
63%	28	8

Americans are uncertain about which country has been most successful at developing techniques to curb terrorism. 21% said the United States had been most successful at this, 20% said Israel, 7% West Germany, 5% England, and 7% France. 40% said they didn't know.

WHICH COUNTRY HAS BEEN MOST SUCCESSFUL AT DEVELOPING
TECHNIQUES TO CURB TERRORISM?

United States	21%
Israel	20%
West Germany	7%
France	7%
England	5%
don't know	40%

About the Survey and the Firm

The survey was conducted by Penn + Schoen Associates, Inc., a national public opinion research firm, on August 9 and 10, 1989, from our central telephone facility in Manhattan. A total of 500 interviews were conducted with a randomly selected sample of Americans.

The level of error for the survey is plus or minus 4% at the 95% confidence level.

Penn + Schoen is a nationally known research firm that has worked for candidates such as former Vice-President Walter Mondale, Senator Edward Kennedy, Senator Daniel P. Moynihan, Senator Jay Rockefeller, Senator Frank Lautenberg, and more than 29 members of the House of Representatives.

The firm has worked for a wide variety of corporations including Texaco, Amerada Hess, Philip Morris, Pepsico, General Food, and Citibank.

GENERAL SUMMARY
#1512 -- NATIONAL -- 8/89

NO. 1

QUEST: Are you over 18 years of age and a resident of the United States ?

YES NO

ALL 100 0

NO. 2

QUEST: I'd like to ask you some questions about the recent hostage crisis in Lebanon. Is this something that disturbs you a great deal, somewhat or not very much?

great deal somewhat not very much not at all don't know

ALL 63 28 8 0 0

NO. 3

QUEST: In general, do you approve or disapprove of the way that George Bush has been handling this crisis?

approve disapprove don't know

ALL 51 29 20

NO. 4

QUEST: Israel conducted a raid into Southern Lebanon two weeks ago and seized terrorist leader Sheik Obeid. From what you know, was Israel justified in seizing Sheik Obeid, or was Israel wrong in seizing Sheik Obeid?

justified wrong don't know

ALL 31 34 35

NO. 5 ** SEE APPENDIX A FOR COMPLETE TEXT **

QUEST: Israel said it believed Obeid masterminded terrorist raids on Israel and may have been responsible for kidnapping Colonel Higgins and other American hostages. Israel believes Obeid's terrorist org. is holding 3 captured Israeli soldiers. Do you believe Israel was right to seize Sheik Obeid?

should should not don't know

ALL 43 38 19

NO. 6

QUEST: Do you think this action will help the effort to free American hostages held in Lebanon, hurt that effort, or have no impact on the effort to free the hostages in Lebanon?

	help	hurt	no impact	don't know
ALL	22	28	34	16

NO. 7

QUEST: Do you think that the Israeli and American governments should negotiate with the terrorists holding hostages or should they refuse to negotiate with terrorists?

	negotiate	refuse	don't know
ALL	45	46	9

NO. 8 ** SEE APPENDIX A FOR COMPLETE TEXT **

QUEST: The terrorists have offered to exchange 1 of the American hostages for Sheik Obeid. Israel has refused saying it also wants the release of 3 soldiers. Do you think Israel should release Sheik Obeid in exchange for an American, or should it hold Obeid until its soldiers are released also?

	release Obeid	hold Obeid	don't know
ALL	21	58	21

NO. 9 ** SEE APPENDIX A FOR COMPLETE TEXT **

QUEST: Here are 3 options for how the U.S. can handle this crisis. 1) Retaliate for the execution of Colonel Higgins w/military action 2) Continue trying to free the hostages through diplomacy. 3) Set a deadline for the release of the other hostages, after which attack militarily?

	US Retaliate	diplomacy	Set deadline	don't know
ALL	5	46	42	6

NO. 10

QUEST: Suppose the terrorists agreed to free only the American hostages if Sheik Obeid were freed. Do you think that this should be accepted by the U.S. and Israel or not?

	accepted	not accepted	don't know
ALL	36	49	15

NO. 11

QUEST: Suppose the terrorists agreed to free only the Israeli hostages if Sheik Obeid were freed. Do you think that this should be accepted by the U.S. and Israel or not?

	accepted	not accepted	don't know
ALL	18	70	13

NO. 12

QUEST: The terrorists holding Marine Colonel Higgins released a videotape which showed he had been executed. Do you think Israel is partly to blame for the execution of Colonel Higgins, or do you think his Arab captors are solely responsible?

	part blame	not at all	don't know
ALL	27	58	15

NO. 13

QUEST: Do you think that Colonel Higgins was killed last week as the terrorists stated, or that he was killed earlier and that the terrorists were making it look like he was killed last week?

	last week	earlier	don't know
ALL	12	60	27

NO. 14

QUEST: Which country has been most successful at developing techniques to curb terrorism -- the U.S., Israel, West Germany, England or France?

	U.S.	Israel	West Germany	England	France
ALL	21	20	7	5	7

don't know

ALL	40
-----	----

NO. 15

QUEST: Has this episode made you more favorable to Israel, less favorable to Israel or not affected your opinion of Israel?

	favorable	less favorable	no effect	don't know
ALL	9	29	58	4

NO. 16

QUEST: Do you think that the hostage situation will strengthen the relations between the U.S. and Israel as both victims of terrorism or will it serve to divide the two countries?

	strengthen	divide	don't know
ALL	36	41	23

NO. 17

QUEST: In what age group are you?

	18-24	25-34	35-49	50-64	65 +
ALL	11	23	30	18	18

don't know

ALL	0
-----	---

NO. 18

QUEST: Do you consider yourself to be very liberal, somewhat liberal, moderate, somewhat conservative or very conservative?

	very liberal	smwht liberal	moderate	smwht conserv	very conserv
ALL	6	24	27	27	11

don't know

ALL	4
-----	---

NO. 19

QUEST: Are you registered to vote? (IF YES:) Are you registered to vote as a Democrat, Republican or Independent?

	not registered	Democrat	Republican	Independent	don't know
ALL	12	37	28	16	7

NO. 20
 QUEST: What is the last year of school you completed?

	< H.S. grad	H.S. graduate	> H.S. grad	don't know
ALL	12	33	54	1

NO. 21
 QUEST: What is your religion?

	Protestant	Catholic	Jewish	other	none
ALL	54	21	3	11	8
	don't know				
ALL	3				

NO. 22
 QUEST: For statistical purposes only, we need to know your total family income for 1988. Will you please tell me which of the following categories best represents your total family income?

	<\$15,000	\$15-\$25,000	\$25-\$50,000	\$50-\$75,000	\$75-\$100,000
ALL	13	20	35	10	3
	\$100,000 + don't know				
ALL	3 16				

NO. 23
 QUEST: What is your race?

	White	Black	Hispanic	other	don't know
ALL	83	12	4	1	1

NO. 24
 QUEST: Are you married, single, divorced or widowed?

	married	single	divorced	widowed	don't know
ALL	63	19	8	9	1

NO. 25
QUEST: What state do you live in ? (AGGREGATED INTO REGIONS)

	Northeast	South	Midwest	West
ALL	24	31	25	20

NO. 26
QUEST: Do you live in a rural area, urban area or suburban area?

	rural	urban	suburban	don't know
ALL	37	23	38	2

NO. 27
QUEST: Code Sex of Respondent

	male	female
ALL	48	52

NO. 28
QUEST: Ideology collapsed

	liberal	moderate	conservative	don't know
ALL	31	27	38	4

NO. 29
QUEST: Income collapsed

	<\$15,000	\$15-\$25,000	\$25-\$50,000	\$50-\$75,000	\$75,000 +
ALL	13	20	35	10	6

	don't know
ALL	16

1512 - APPENDIX A: COMPLETE TEXT OF QUESTIONS

5. Israel said it believed Sheik Obeid had masterminded terrorist raids on Israel and may have been responsible for the kidnapping of Colonel Higgins and other American hostages. Israel also believes Sheik Obeid's terrorist organization is holding three captured Israeli soldiers. Do you believe Israel was right to seize Sheik Obeid, or should Israel not have done this?

- 1) should
- 2) should not
- 9) don't know

8. The terrorists have offered to exchange one of the American hostages for Sheik Obeid. Israel has refused saying it also wants the release of three Israeli soldiers being held by the terrorists. Do you think Israel should release Sheik Obeid in exchange for an American hostage, or do you think Israel should hold Sheik Obeid until its own soldiers are released also?

- 1) Israel should release Obeid
- 2) Israel should hold Obeid
- 9) don't know

9. Here are three options for how the United States can handle this crisis. 1) Retaliate for the execution of Colonel Higgins with military action against Iran and the terrorists in Lebanon. 2) Continue trying to free the hostages through diplomacy. 3) Set a deadline for the release of the other hostages after which the United States would attack militarily. Which of these options would you favor most?

- 1) US Retaliate
- 2) Continue diplomacy
- 3) Set deadline for military attack
- 9) don't know

5

משרד החוק

מס' מז' 18.6.87 ידועים, 18.6.87 תאריך
של מס' 18.6.87 מס' 18.6.87
מס' : מס' מס' 18.6.87 מס' 18.6.87
מס' : מס' 18.6.87 מס' 18.6.87

הצ'ה מס' 18.6.87
מס' 18.6.87
מס' 18.6.87

18.6.87

18.6.87

טו' באייר תשמ"ט
18 ביוני 1989
2396

ס.ד.ו.י.

ארה"ב - אש"פ: לאן?

נוכחים: הסמנכ"ל בנצור, יהודע חיים
א.שקד, י. אמיתי, מ.רומם, מ.שילה, א. שרון,
ס.הרצל, ר. ירנן

הסמנכ"ל בנצור פתח בדבריו הקדמה והדגיש לגבי הדיאלוג אש"פ ארה"ב - פורמלית אנו לא שואלים ולא מקבלים דווחים על שיחות ארה"ב עם אש"פ בטוניס-אולם, גם עיון בהודעות הרשמיות המתפרסמות לאחר הפגישות מספיק כדי לחת התמונה הנכונה: הטקטיקה של אש"פ היא: קבלת רעיון הבחירות אולם עפ"י התנאים שלו, ולינקאג' בין הסכמי הביניים להסכמי הקבע. באש"פ יודעים כי אין סיכוי להגיע להסכמה עם ארה"ב לגבי הגדרה עצמית שהיא, לשיטתם, האופציה המובילה למימוש החלום של מדינה פלסטינית.

בנצור מציע כי בדיון נתמקד -

א. הערכות ומידע.

ב. מה הבנת ארה"ב במושג SELF DETERMINATION.

ג. מה הן האופציות שבפני ארה"ב ומידת הגמישות הטרימינולוגית שארה"ב מוכנה להפגין כלפי אש"פ.

ד. לבדוק הטרימינולוגיה האמריקנית כלפי אש"פ, ולבדוק גורל הצעות החקיקה בקונגרס שניסו להגביל מגעי הממשל עם אש"פ על-ידי קונדיפיקציה של הדיאלוג.

יהודע: אין הגדרה אחת אוניקטיבית למונח "הגדרה-עצמית": זהו מונח סובייקטיבי לחלוטין - איך אתה מגדיר את עצמך. הממשל האמריקאי ער לבעייתיות זו ומודע לכך שבטרימינולוגיה האשפית "הגדרה עצמית" זהה ל"מדינה פלסטינית בשטחים". לכן, הממשל מגדיר על דרך השלילה.

מ.רומם: עפ"י שי פלדמן, שכידוע הממשל הקודם החשיב את דעתו והקשיב לו, "הגדרה עצמית" זהה למדינה דוגמת רפובליקה סובייטית. במקרה הפלסטיני - מדינה עם קשר לירדן. יש מקום להניח שהאמריקאים, בשלב מאוחר יותר, יחתרו להגיע לנוסחה של מדינה לא עצמאית (עד כמה שהצירוף פרדוקסלי) עם קשר ותלות לירדן. לצורך הקמת מין ישות פלסטינית כזו, אין הם צריכים להתלות ב"הגדרה עצמית", דווקא, ויכולים להקיש על יושות כזו מתוקף POLITICAL RIGHTS.

2. אמית אצל ערפאת, וזה חד-משמעי, "הגדרה עצמית" זהה ל"מדינה עצמאית". העלאת המונח של הגדרה עצמית בדיאלוג היא חלק מהטקטיקה הכוללת מול ארה"ב - לקחת מינוח אמריקני נוח וחיובי, מבחינת אש"פ, ולהשתמש בו תוך מתן המשמעות האשפית, ולא האמריקנית למונח. למשל, לקחת מתוך נאום בייקר את המינוח FULL LEGITIMATE POLITICAL RIGHTS "ולמתוח" אותו במשמעות של מדינה, ובכך לשחוק העמדה האמריקנית. ע"י טקטיקה זו, הכוונה היא להסיט את הויכוח לעיסוק בנוסחאות מילוליות שתקבלנה על דעת ארה"ב ויותר מאוחר-להלביש עליהם הלבוש והמשמעות הרצויים.

א. שקד: יש כאן נקודה סמנטית חשובה: בערבית משתמשים באותן המילים כדי לבטא "הגדרה עצמית" וגם "הזכות לקבוע את עתידם". מינוח אחרון זה נשמע קביל מאוד באנגלית, שכן כבר בהסכמי ק.ד. נקבע שלפלסטינים הזכות להשתתף בקביעת עתידם.

מ. שילה: דניס רוס בראיון ל-WORLNET התייחס למושג ההגדרה העצמית והטעים שהמונח הזה, בהקשר המזה"תי, קיבל משמעות של מדינה עצמאית, ולפיכך ארה"ב מתנגדת לו.

ר. ירון: בהתייחסות לדברי שקד - משחק המילים הזה בערבית והמשמעות הכפולה המתאפשרת מזו הינו חשוב מאוד: הן הטקטיקה האשפית היא להשתמש באנגלית במילים שעריבות לאוזן האמריקנית - ו"הזכות לקבוע את עתידם" נשמע קביל מאוד והגיוני-וערבית, להשתמש במונח שיפיט האוזן הערבית - וכך, אותן המילים בערבית מקבלות המשמעות של "הגדרה עצמית" וזה קביל מאוד באוזני הערבים במשמעות, כמובן, של מדינה עצמאית.

האמריקנים הסכימו, וכך גם אנחנו, בהסכמי ק.ד. שלפלסטינים הזכות להשתתף בקביעת עתידם. שנוי קל שיאמר שלפלסטינים הזכות לקבוע את עתידם מסיר את המכשול והופך הנוסחה לקבילה גם בעיני אש"פ. ההתניה כאן היא דקה ביותר והמעבר - קל.

י. הנידע: האמריקאים מנסים לצמצם את המשמעות של הגדרה עצמית ל-"לא מדינה פלסטינית". כלומר, העברון של הגדרה עצמית-מקובל, אולם הכוונה והמשמעות של מדינה שאש"פ גוזר ממונח זה - אינם קבילים.

בנצורה: מסכם הדיון

הערפול במושגים הינו אינהרנטי - בשימוש בהם ובמשמעות המיוחסת להם. לפיכך, מתבקשים מאיתנו, כסכום אופרטיבי, מספר דברים -:

א. לבדוק, הסטורית, המשמעות של המונח SELF DETERMINATION בעולם המושגים האמריקני, לא רק בהקשר המזה"תי.

ב. לברר האומנם יש היחלשות בעמדה האמריקנית כלפי מדינה פלסטינית, קרי המעבר "מהתנגדות" "ללא-תמיכה".

ג. לבדוק מצב החקיקה הקונגרסיונלית בנושא הקורדיפיקציה של הדיאלוג עם אש"פ. יש לעודד חקיקה כזו שכן הדבר יגביל את הממשל במגעיו ויאכץ את אש"פ לגישה יותר ריאלית בהתייחסותו ליוזמת רוח"מ והאפשרויות לקידום התהליך.

רשמה: רות ירון.

DENNIS DeCONCINI
ARIZONA

COMMITTEES
APPROPRIATIONS
JUDICIARY
VETERANS' AFFAIRS
INDIAN AFFAIRS
RULES AND ADMINISTRATION
INTELLIGENCE

COMMISSION ON
SECURITY AND COOPERATION
IN EUROPE/ CHAIRMAN

United States Senate

WASHINGTON, DC 20510

WASHINGTON OFFICE
328 HART SENATE OFFICE BUILDING
WASHINGTON, DC 20510
(202) 224-4521

PHOENIX OFFICE
323 WEST ROOSEVELT #C-100
PHOENIX, AZ 85003
(602) 261-6758

SOUTHERN ARIZONA OFFICE
2424 EAST BROADWAY
TUCSON, AZ 85719
(602) 828-8831

EAST VALLEY OFFICE
40 NORTH CENTER STREET #110
MESA, AZ 85211
(602) 261-4898

June 20, 1989

The Honorable Benjamin Netanyahu
Deputy Foreign Minister
State of Israel

Dear B.B.:

Thank you for the visit and frank discussion regarding peace in the Middle East. I think I have a good focus on where you and your nation are headed, and I urge you to continue the strong commitment you have demonstrated for so long to bring about peace under very difficult circumstances. I do not for a moment suggest that this is easy for you and your people, but I know from our common sense of values, political understanding, and awareness that we must always continue to work towards the resolution of problems.

I look forward to your next visit to the United States. My very best wishes.

Sincerely,

Dennis DeConcini

DENNIS DeCONCINI
United States Senator

DDC/cww

Executive Analysis of Remarks by Secretary of State James Baker
to the AIPAC Policy Conference, 22 May 1989.

State of Israel--Office of the Deputy Minister of Foreign Affairs
31 May 1989

General: The principal difficulty with Mr. Baker's "evenhanded" speech was its timing. The Israeli government had just approved a four point set of proposals for moving the peace process along. The proposals were not without risks. By not explicitly demanding that an end to the uprising be a prerequisite for the implementation of free elections, the Prime Minister has exposed himself to considerable domestic opposition from his own political party. What was needed at this delicate time was strong international--especially American--support for the Israeli peace plan, in order to get the process moving.

Instead, the Baker remarks gave only lukewarm support to the Israeli plan: "an important and very positive start...much work needs to be done...to flesh out some of the details of the Israeli proposals, and to bridge areas where viewpoints differ." Clearly, this view sends the Palestinians and their Arab state supporters the message that they do not have to move very far in the direction of Israel but can expect further American-sponsored Israeli concessions.

Worse still, while the Israeli plan is built on the premise of an open-ended process--by which both sides learn to live together in an interim settlement for three years before they tackle final status issues--the Baker remarks imply that a plan focusing on an interim agreement alone at this point is not enough. Past US policy has never supported the "vision of a Greater Israel." Why now all of a sudden does the secretary raise the visions and dreams of either side? Let people learn to live together first.

Specific Causes for Concern

1. The 1982 Reagan Plan outlined the American preference for the final status of Judea, Samaria, and the Gaza District as being "self-government for the Palestinians of the West Bank and Gaza in association with Jordan." The Baker speech slips in a new formulation: "self-government for Palestinians in the West Bank and Gaza in a manner acceptable to Palestinians, Israel and Jordan". The notion of a moderating federal link with Jordan is not precluded but neither is it required. What then is the secretary saying? Taken together with his statements in the speech that the US does not support annexation, permanent Israeli control, or the creation of an independent Palestinian state, it would appear that Mr. Baker is raising the possibility of a dependent Palestinian state or a state with constrained sovereignty. The appropriateness of dependent states in the post-colonial era as well as the stability of their dependent status is highly questionable.

2. Both former Secretary of State Shultz, as well as Secretary Baker, have stated that Israel cannot be expected to return to the 1967 borders. This element is clearly lacking in the Baker speech. Nor is there any reference to defensible borders--only a vague formulation that "Israeli interests in the West Bank and Gaza--security and otherwise can be accommodated in a settlement based on Resolution 242." Has US policy reversed itself to the Rogers' Plan of "insubstantial alterations" in the pre-67 borders? That the Palestinians are called upon to give up "the illusion of control over all of Palestine" says little to Israelis about the American concept of eventual borders.

3. Since the Israeli Plan left some ambiguity about the participation of East Jerusalem Palestinian Arabs in free elections, the Baker speech should have contained some reassurances about the unity of Jerusalem that appeared in past American statements.

4. While referring to two elements of the Israeli government's four point plan--the election proposal and the need for other Arab states to become involved in the peace process--Mr. Baker did not deal with the other two components: a reconfirmation of Camp David and a solution to the refugee problem. Sometimes American spokesmen have referred to the nearly eleven year old Camp David Accords as though they were outdated--an attitude that endangers confidence in future international agreements in the Middle East (Certainly, older agreements like the UN Charter and the ABM Treaty have not been handled in this manner.) Israel traded solid territorial assets for the peace framework put forward in those accords; adherence to the Camp David process should be preserved.

Also supporting the Prime Minister's call for an international effort to relieve the misery of Palestinian refugees would certainly lead to conditions that would promote less extreme political attitudes as well as raise confidence among Israelis that the refugees do not intend to exercise their "right of return" to Israel.

5. In addressing the Palestinians, Mr. Baker drew no distinctions between the Palestinians inside the territories and the PLO outside the territories. His points regarding the renunciation of the policy of phases and not distorting international organizations were clearly aimed at the latter. Giving up on obtaining all of Palestine and translating the violence of the intifada into diplomacy could be directed to either Palestinian audience. The Israeli peace plan, with its election proposal stresses an interim settlement based on the interests of the Palestinians in the territories. In previous congressional testimony on 15 March, Mr. Baker stated: "you're not going to

have peace without direct negotiations between Israelis and Palestinians. If that can be accomplished through a dialogue between Israelis and Palestinians in the occupied territories, that would be of course a preferred approach" (emphasis added). He then said his famous remark about eventual Israeli-PLO talks, clearly implying that such talks would be necessary if talks with local Palestinians failed. No preference for an accord based on local Palestinians, as opposed to the PLO, exists in this speech.

Five days after Mr. Baker spoke, on 27 May, a joint PFLP (Habash)-PLF (Tlaat Yaqub)-Hizballah unit was intercepted in the South Lebanon security zone, several miles from the Israeli border on its way to the town of Metullah. This was the tenth infiltration attempt by groups belonging to Mr. Arafat's Tunis-based PLO, since Arafat "renounced" terrorism in Geneva last December. At that time Mr. Michael Armacost, undersecretary of state for political affairs, stated the Reagan administration view on 18 December (Face the Nation) that "...if terrorism persists and they're accountable for it, then we would be unable to move forward in our dialogue. If attacks occur, and it appears the responsibility of elements that are close to the PLO, we would expect him (Arafat) to denounce them, to disassociate from them, certainly to expell any elements that are involved in this from the PLO."

Placing the Palestinians in the territories on a the same level as the PLO not only ignores the organization's continued involvement in terrorism but places no penalty on their permitting their constituent groups to attack Israeli civilian targets. Addressing the PLO in a manner that Israel is addressed amounts to a virtual elevation of the PLO from a party with which the US has a dialogue to a party in the peace process, precisely at a time when the organization is still engaged in terrorism.

דחיפות: <u>מיד</u>	שגרירות ישראל / וושינגטון טופס פבוק	דף: <u>1</u>
סוג: <u>שומר</u>		כתוב: <u>4</u>
תאריך וזמן העבודה: <u>10</u>		חל: סמבטיל צפ"ח ירושלם מדינת ישראל
כס' פבוק: <u>הפסד:</u>		דע:
<u>324</u>	ציר - עודד ערן	כאז:

בארם בייער

בחתמך למברקי 323 רצ"ב הנ"ל.

ערך

$$\frac{1}{2} \frac{1}{2} \frac{1}{2} \frac{1}{2} \frac{1}{2} \frac{1}{2} \frac{1}{2} \frac{1}{2}$$

תפוצה: שגור, ציר, קונגרס, שטיין, ארכיב

324

2
4

Elements of Concern in Baker Speech

1. Harsh Language

-- "For Israel, now is the time to lay aside, once and for all, the unrealistic vision of a greater Israel" (Whose vision? No Israeli government has ever officially supported the concept of a "greater Israel". Only Syria has spoken of and acted upon its vision of a "greater Syria")

-- "forswear annexation" (Again, who in Israel is seriously talking about annexation? Israel has clearly demonstrated that it is not interested in annexation by doing nothing to annex the West Bank or Gaza throughout its 21 year control of the territories (despite the fact that those territories were secured as the result of a defensive war Israel was forced to fight.))

-- "stop settlement activity" (The platform of this national unity government provides for the building of just eight new settlements, several of which have already been built. Settlements have proven never to be an obstacle to peace.)

-- "allow schools to reopen" (Israelis are the first to want the schools to reopen since they were the first to allow universities in the West Bank at all. Schools cannot be reopened, however, as long as they serve as centers for violent activities.)

-- "reach out to the Palestinians as neighbors who deserve political rights." (Hasn't Israel already done so by offering Palestinians the ultimate political right - free and fair elections?)

-- Palestinians should achieve "full political rights." George Shultz had previously just talked about "political rights."

2. Omissions

-- Israel needs secure borders..

-- While supporting "territory for peace", the U.S. does not expect Israel to return to the pre-1967 borders.

-- Jerusalem must remain undivided.

3. Balance

-- Listed what all parties to the conflict are expected to do to move the peace process forward, including the Arab states, Israel, the Palestinians and the Soviet Union. He was equally tough on all four, thereby putting a close friend and ally who

324 3/4

has proposed an important initiative on the same plane with all the Arab states, the Palestinians and the Soviet Union.

4. Timing

-- Baker presented these harsh words just as Arens and Rabin were in Washington discussing the details of the election proposal, thus undercutting the two architects of the Israeli initiative.

The Problems:

1. Public expressions of differences with an ally are bound to create an impression and reality of tensions. They divert attention from positive diplomacy.
2. These statements have proven counterproductive to the peace process. They weaken the moderates in Israel and convince the radicals in the Arab camp that, since the U.S. is moving away from Israel, there is less need to make compromises.
3. "Evenhandedness" is not "even" in its effects. As Israel's principal ally, America cannot be "neutral" without tipping the balance away from Israel.
4. Why focus on final status issues now? What is needed is steps to start the process, without provoking an immediate impasse over ultimate issues that cannot be resolved at this stage.

WHAT SHOULD BE DONE?

The U.S. needs to make every diplomatic and public effort to 1) find an Arab partner(s) with whom Israel can negotiate and 2) provide the type of public and private reassurances Israel needs to move forward in the unknown waters of this peace proposal. Specific steps the Administration should take to move the peace process forward include:

- a) Publicly lay down markers for the U.S./PLO dialogue to continue. Specifically, publicly call for an end to the dialogue if the PLO does not endorse Israel's proposal.
- b) Mount a major diplomatic campaign to get the Arab states to take concrete steps towards peace with Israel: to end their state of war with Israel; to end their economic boycott of Israel; to vote to rescind the U.N. "Zionism is racism" resolution and to vote against expelling Israel from the United Nations.
- c) Halt the policy of undermining the peace process by public statements emphasizing differences with Israel. As Baker himself stated: "the best way to be productive (with Israel) is through consultation rather than confrontation."

324 4/4

d) Given the ammunition the Baker speech has given the right wing in Israel, it is important for Bush to demonstrate his unqualified support for Shamir and his proposal. This could be in the form of highly personal and strongly supportive phone call or letter to Shamir from the President.

Finally, there should be regular Senate meetings with Baker to see what specific Actions Baker has taken along these lines and to assess the progress that has been made in finding that Arab partner.

END

כה' בתמוז תשמ"ט
28 ביולי 1989
מס' 529

סודי ביותר

אל : מר מ. ארד, השגריר, וושינגטון

מאת: איתן בנצור

השגריר בראון נפגש עם חנן בראון ל"שיחת נפש" בה פתח סגור ליבו וטען בין היתר שהוא מאוכזב ופסימי ביותר נוכח המצב ולאור העובדה שהוא נתקל בממשל ישראלי נטול מעוף. השגריר הביא כדוגמא את הועדה המטפלת בסוגיית סכר הירמון המשמיעה טענות וקובלנות ותביעות כלפי ירדן ועד כה לא הולידה אף לא רעיון קונסטרוקטיבי אחד. הדברים הגיעו עד כדי כך שבעמאן קיימת תחושה של מדיניות ישראלית מכוונת המיועדת להחליש המלך ושמגמתה לגרום לניתוק מגע עם ירדן. תחושה זו יוצרת בעמאן הכרה שישראל למעשה חותרת להפלת המלך ושנפילת הדינר היא חלק ממזימה ישראלית לגרום לנפילת הכס ההאשמי.

בראון אמר שבממשל בושינגטון סבורים לאור הנ"ל שממשלת ישראל מעוניינת בהחלשת המלך ולא בהפלתו. השגריר בראון חזר בשיחה על הטענה שנושא הירמון הוא דוגמא מובהקת להיעדר הדמיון והמעוף של ממשלת ישראל. השגריר בראון העיר גם שבנושא האקולוגי במפרץ אילת הוא היה מצפה ליתר יזמה ומעוף מצד ממשלת ישראל.

בברכה,
איתן בנצור

העתק: שה"ח
ס/שה"ח
מנכ"ל
יועץ מדיני לשה"ח
מנהל מצפ"א

11
05

22

מושרד החוץ-מחלקת הקשר

* 10792

* תאריך : 15.07.ט

* * *

סודי ביותר

1	מתוך	1	* דף
8	מתוך	6	* עותק

* עותק 6 מתוך 8

7,10792:0010*

*ל: המשרד

* יעד'ם:מצב/806

*מ-: וווש, נר: 330, תא: 140789, חז: 1900, מ: 80, ס: 60

הפצ:וג א:נת*

Q: 71*

*סודי ביותר/מ"ד - ח.ג.ב.

*א'ל:סמנכ'ל צפ'א ופר'נ

*דע: יועץ מדיני לשה"ח

*מאת: ד"ר. לקונגרס

3.7.0*

*סנאט:- הגבלת הדיאלוג עם אש"פ -תיקון הלמס.

*בהמשך למברקנו מהיום.

*במהלך שיחת בושביץ -אייגלברגר ציין האחרון כי התיקון

הַיְרָרְכָה הַגָּדוֹלָה הַזֶּה הַיְרָרְכָה הַגָּדוֹלָה הַזֶּה

*אייגלברגר הוסיף כי בשעתו היה צריך לשאת ולתת עם לה-דוקטו

ישיה אחראי למותם של 50 אלף אמריקנים ועד כמה שהדבר היה

*קשה, לא היתה לו ברירה.

מאנא, לא לצ'יטוט ולא לי'יחוט.

*יהודית ורנאי דרנגר.

174

תתפ: שבת, סעודה, מוכל, ממוכל, בוצור

משרד החוץ-מחלקת הקשר

14145

תאריך 20.07.89

0130 **

שמ 77

重重
 青青
 青青

7,14145:ဝဇ္ဇက

אל:המשרד

מ-: נ, נר: 511, תא: 190789, חז: 1700, דח: ב, סג: שמ
יעדים: ווש: 732, בטחון: 768, מצב: 1043, מנמת: 377

ת:ח @ סג:צפ

2:71

שמואל/בהול לבקר

אל:מנהל מעת,מנהל מצפא,מנהל הסברה

דע: וושינגטון, יועץ לתקשורת לרה"מ,
יועץ לתקשורת לשהב"ט

ארהב - אשף

NYT-1 ROBERT PEAR אנה שימו לב לכתבת
דהיום שהוברקה אליכם בשלנו מספר 500.

משיחות עם אדיטוריאליסטים ובעלי טורים עולה כי עיקר ההתייחסות במערכות היא לשאלת הטלת סייגים על הממשל ע"י הקונגרס. לא כל עתוני ניו יורק מתכוונים להתייחס לנושא מיידית אולם בד"כ ההרגשה היא שלא יהיה זה נכון מצידו של הקונגרס "להפריע" לנשיא בקביעת מדיניות החוץ. ה-NY ד יכתוב קרוב לודאי במאמר המערכת שלו מחר שאבו איאד הוא בפירוש לא האיש לשוחח איתו, עשוי להמליץ לממשל להמנע מהמשך מגעים איתו אך בו בזמן ימליץ לקונגרס שלא לכפות את ידי הנשיא.

א. מ. רוזנטל שוקל אף הוא להתיחס לנושא וכנראה ישלול כל סיג ושיח עם אבו איאד בהתבסס על רקעו הטרוריסטי. NEWSDAY יכתוב כי אמנם אבו איאד הוא טרוריסט אך אל לקונגרס לשים סייגים על הנשיא בקביעת מדיניות החוץ וכן יש לדבר עם אוייבים ויהיו גרועים ככל שיהיו.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

עתונות

פא

תפ: שהח, סשהח, רהמ, ממרהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, סמנכל, ממד, רם, אמ.ו.
מעת, לעמ, הסברה, מצפא, פזנר

8406 11 89

מסמך 34447 מס' 147 תשנ"א

משדד החוץ-מחלקת הקשר
תאריך 20.07.89

תאריך: 20.07.89

14200

710

*** סיום ***

* *

**

**

7,14200:0710

7A: המשך

י'עד'ם:מצב/1048,מנמח/379

10:10, 1:17, 2200:17, 190789:17, 445:17, 11:17

תח: 2 סג: צפא

0:71

סודי/בהול 17 בוקר

סמנכל צפא ופרן
יועץ מדיני לשהם

די גליל און אשף - מנהל

היום נמשכה ההתרוצצות סביב התיקון כאשר הממשל מפעיל את כל הלחצים האפשריים. בבוקר נפגשו הסנטורים גרסלי והלמס עם סוננו וקצת יותר מאוחר מיטצ'ל דול בושביץ ומצנבאום עם בייקר וסקוקרופט. בפגישה השניה סוכם הנוסח הבא:

...EXCEPT THAT NO FUNDS AUTHORIZED IN THIS OR ANY OTHER ACT MAY BE OBLIGATED OR MADE AVAILABLE FOR THE CONDUCT OF THE CURRENT DIALOGUE ON THE M.E. PEACE PROCESS WITH ANY REPRESENTATIVE OF THE PLO IF THE PRESIDENT CONCLUDES AND ADVISES THAT THE REPRESENTATIVES OF THE PLO DIRECTLY PARTICIPATED IN THE PLANNING OR EXECUTION OF A TERRORIST ACTIVITY WHICH RESULTED IN THE DEATH OR KIDNAPPING OF AN AMERICAN CITIZEN.

מאידך גרסלי עיבר נוסח מתוקן המנסה להוסיף שינויים לנוסח הזה והאמור שלא תינתן כל הקצבה וכו' :

© 2004 Blackwell Publishing Ltd, *Journal of Internal Medicine* 255: 105–112

משרד החוץ-מחלקת הקשר

...FOR ANY DIALOGUE ON THE M.E. PROCESS WITH ANY REPRESENTATIVE OF THE PLO UNLESS AND UNTILL THE PRESIDENT CONCLUDES AND ADVISES THE CONGRESS THAT FROM THE INFORMATION AVAILABLE TO HIM THE REPRESENTATIVE DID NOT IN HIS JUDGMENT DIRECTLY PARTICIPATE IN OR CONSPIRED IN THE PLANNING OR EXECUTION OF A TERRORIST ACTIVITY WHICH RESULTED IN A DEATH INJURY OR KIDNAPPING OF AN AMERICAN CITIZEN.

סונונו נפגש היום אחהצ' בסנט עם הולמס. הציע לו נוסח לפיו בפועל יהיה ניתן לקיים דיאלוג עם כל דרג אשף עפי קביעת הנשיא לדבר עימו. היו לסונונו הנחיות חמורות (כנראה מהנשיא) שלא איפשרו לו מרחב תימרון וכתוצאה מכך בשיחה עם הלמס נוצר מצב של STAND OFF כאשר כל צד עמד על שלו ולא יותר. נכון להערב עדיין בכוונת הלמס לדרוש הצבעה (מן הסתם לא לפני מחר 20/7) על הצעתו המקורית (המתוקנת), בעוד שידוע לו שארבעת הסנטורים (מיטצ'ל, דול, בושביץ ומצנבאום) עיבדו 'נוסח פשרה' עם נציגי הממשלה שתוצג כהצעה חילופית (ככל הנראה הנוסח שברישא של מברק זה). אנשי הלמס מבינים שלפי כללי הדיון של הסנט, קודם תתקיים ההצבעה על הצעת הלמס ולהערכתם מצויים הקולות להעביר הצעה זו. הערכתם מתבססת בעיקר על כך שהסנטורים יתקשו - בשל שיקולים אלקטוריאליים להצביע נגד תיקון הלמס, המתייחס לטרוריסטים שגרמו למותם של אזרחים אמריקאים או שסייעו למעשי רצח כאלה. אם הערכה זו תתאמת (ואצל סנטורים דמוקרטים נחקלנו בסימנים בכוון זה) אזי, שוב לפי כללי הסנט, לא יהיה צורך להצביע על הצעת הפשרה.

אנשי הלמס טוענים גם שכעת הויכוח כבר אינו נסוב על לשון תיקון הלמס בנוסח זה או אחר אלא המאבק ניטש על מי ינהל את מדיניות החוץ של ארהב - הקונגרס או הנשיא. יתר על כן, יש האומרים שבאשר למזהת, השאלה כיום, מי יקבע מדיניות החוץ של ארהב מחמד או איפאק.

הערב הופיע בייקר בתכנית מקניל-לרר ואמר שתיקון הלמס בלשונו המקורית ישים קץ (TERMINATE) לדיאלוג. הוא אמר שאשף היה ארגון טרור אך קיבל את תנאי ארהב והתכחש לטרור. בתשובה לשאלה מתי ולמה הוחלט לדבר עם אבו

משרד החוץ-מחלקת הקשר

יאד אמר בייקר כי בדצמבר קיבל אשף תנאי ארהב והוחלט לפתוח בדיאלוג עימו דרך השגריר בתוניס והוא יהיה הצינור היחיד. לא אמרנו שלא נדבר עם מישהו מסויים והשגריר בתוניס ניהל שיחות עם מספר אנשים. חשוב שאשף קיבל תנאי ארהב וחשוב שנמשיך הדיאלוג אם רוצים בהתקדמות. אם יתקבל התיקון בלשוננו המקורית נצטרך לסגור הדיאלוג וזה יהיה בניגוד לאינטרסים של ישראל. בייקר אמר שאין עיסקה עם הלמס ובעזרת דיפלומטיה שקטה הוא מקווה למנוע התיקון. על יוזמת ישראל אמר שעכשיו צריך לבצעה הנשיא בוש והוא דיבר עם מנהיגי ה-7 ע'מ להשיג תמיכה בתוכנית המכוונת להשיג דיאלוג עם פלשתינאים בשטחים. זו תכנית טובה הוסיף בייקר הראויה למאמץ (DESERVES TO BE WORKED HARD AT).

באשר להחלטת הליכוד אמר בייקר שתחילה היו מודאגים אבל עתה הוא שבע רצון מההבטחות שניתנו שהיוזמה בחיים וכי לא השתנה בה פסיקה. טמונה בה הבטחה רבה GREAT PROMISE לקידום התהליך.

בשיחה בין רוס לערן אמר הראשון כי הנשיא עומד אחרי ההנחיה שלא נותר לקונגרס בעיקר מתוך חשש לכרסום בסמכויות הנשיא שיתחיל בנושא אשף ויוחל גם על נושאים אחרים. ראה בהקשר זה ההערכה למעלה של אנשי הלמס.

בצהריים ניהלו נציגי הארגונים היהודים המרכזיים שיחת קונפרנס טלפונית (בין המשתתפים מלקולם הונליין, תום דיין אייב פוקסמן הנרי זיגמן ואחרים).

התחושה בקרב כולם היתה שנגרם נזק למסד היהודי כתוצאה מהפומביות שניתנה לחילוקי הדעות בין הארגונים. המשוחרים ביקשו גם למנוע נזק נוסף והוחלט שלא יוצאו יותר הודעות לעתונות. מאידך לא הצליחו המשתתפים בשיחה להסכים על הפסקת לובינג ולמעשה סוכם שאיפאק והאמריקן ג'ואיש קונגרס ימשיכו לעשותו. למחר צפויה שיחה נוספת על מנת לעקוב אחרי ההתפתחויות בסינאט.

את המידע במברק השיגו למדן, ורנאי-דרנגר, עמרני והח'מ'.

ערן

משרד החוץ-מחלקת הקשר

נפ: שהח, סשהח, רהמ, ממרהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, ר/מרכז, רם, אמן, ממד,
בנצור, מצפא, סייב

6406 H 88

משרד החוץ
מחלקת הקשר
מס' 6406 H 88
תאריך: 1988

משרד החוץ-מחלקת הקשר

12319

תאריך : 18.07.89

** נכנס
**
**
**

סודי

חוזם: 7,12319

אל: המשרד

יעדים: מצב/901

מ-: ווש, נר: 364, תא: 170789, חז: 1900, דח: ב, סג: סו

תח: גס: צפא

נד: ג

בהול/סודי

מצפא

דיאלוג עם אשף - תיקון הלמס.

שלכם 618.

בשום שלב לא דיווחנו, וגם לא השתמע ממברקנו שבדעת איפ'ק להתנגד לחקיקה או שהוא מתנגד בפועל. נהפוך הוא. איפ'ק ניהל את המאבק ביום ה' ושישי בצורה אינטנסיבית במיוחד להעברת תיקון הלמס תוך שימוש בין השאר בטיעון של פגיעה באזרחים ודיפלומטים אמריקניים.

יתירה מזאת, ציינו במברקנו מ-14/7 שהמצב המסתמן מבחינת איפ'ק לאור מאבקו להשגת התיקון:

א, התייצבות איפ'ק - נגד הממשל.

ב, התייצבות חלק מהארגונים היהודים - נגד איפ'ק ונגד התיקון (בראשן ה-A.J. CONGRESS).

היום, התקשר דניס רוס עם טום דיין, וכמו איגלברגר בשבוע שעבר טען נגד התיקון. לאחר מכן, דיין (יחד עם סטיב רוזן והוארד קור) אכלו צהריים עם דיק האס וסגנו וולץ מה-NSC. האלה מתאפיינים בחוסר בטחון, כאילו משלימים עם העובדה שהתיקון יתקבל מחר במליאת הסנט ולכן מקווים שלא יתפרש בצורה שיפגע בדיאלוג

משרד החוץ-מחלקת הקשר

בין הממשל ואשף.

לעומת זאת, הלוביסטים באיפק מעריכים שסיכויי התיקון הם 50:50 בלבד. בקרב הסנטורים הם נתקלים 'בתמיכה פושרת' לכל היותר, ופעילות הנל של הארגונים היהודיים מקשה עליהם.

קונגרס

17

תפ: שהח, סשהח, רהמ, ממרהמ, מנכל, ממנכל, בנצור, מצפא, סייבל, ר/מרכז, ממד, משפט

משרד החוץ-מחלקת הקשר

תאריך : 19.07.89

13255

סודי

נכנס **

**

**

**

חוזם: 7,13255

אל: המשרד

יעדים: מצב/970

מ-: ווש, נר: 414, תא: 180789, זח: 1930, דח: ב.ס.ג: 10

תח: 8 גס: צפא

נד: 8

סודי / בהול לבוקר

אל: מצפ' א

דע: לשכת שה'ח

מאת: קישור להונגריס

הגבלת הדיאלוג עם אש'פ- תיקון הלמס

1. ההצבעה על התיקון נדחתה שוב לאחר שהועברה פניה לסנטורים הרפובליקנים (באמצעות הסנטור בושביץ) שהנשיא בוש מבקש להפגש עמם.

2. במשך היום נשאו ונתנו מיטצ'ל דול בושביץ ומצנבאוס (אל האחרון פנה דניס רוס) על נוסח מתוקן/או תחליפי המדבר עתה על RELIABLE AND SUBSTANTIAL EVIDENTS כן השמטה אפשרית של המילה ACCESSORY (אין בידינו כרגע פרטים נוספים שכן הנוסח לא עובד עדיין סופית).

3. בצהרים נפגש איגלברגר לא'צ עם הסיעה הרפובליקנית בסנאט והזהירם כי תיקון הלמס יטרפד את יוזמת רוח'מ שמיר. כן חזר על כך שנאלץ לשאת ולתת עם להדוקטו הו'יאטנמי בעל הרקורד הידוע.

4. הערב הודיע הסנטור הדמוקרטי קרי (ממסצ'וסטס) כי הוא מסיר שוטבינותו מהצעת התיקון שכן התיקון יגרום

8406 10 88

משרד החוץ, תל אביב, ישראל

המסמך והתוכן בו הוא מוגדר כסודי או כמסומן כסודי, יישמרו כסודיים או כמסומנים כסודיים, ויש להגביל את גישה אליהם ואת הפצתם בהתאם להוראות המשרד.

Class Code: 407-66-98

עס

17

722

3

COMMITTEE ON FOREIGN RELATIONS
UNITED STATES SENATE

[Handwritten signature]

DATE: JULY 16

TO: ARAD - URGENT

FAX PHONE NUMBER: _____

ADDRESSEE'S PHONE NUMBER: _____

FROM: Darryl Nirenberg

FAX PHONE NUMBER: (202) 224-5011

SENDER'S PHONE NUMBER: (202) 224-3941

NUMBER OF PAGES (INCLUDING COVER PAGE): SEVEN

[Handwritten notes: 3d, 1003d, 018] 1 1 1

TO: Yael Arad

FROM: Darryl Nirenberg

Following is an amendment Senator Helms
offered in the Senate on Friday. It will
be voted upon on Tuesday.

Also following is Helms statement
regarding the amendment.

State Department -- and some of your
traditional friends are opposing.

Maybe you could get this into the press
in Israel.

Also, please give me a call at (202)
224-3941 to confirm receipt of this, and
to discuss prospects for amendment.

7/13/7p
AMENDMENT NO. _____ EX. _____ Calendar No. _____

Purpose: To prohibit negotiations with terrorists responsible for the murder, injury or kidnapping of an American citizen.

IN THE SENATE OF THE UNITED STATES-- 101 Cong., 1 Sess.

S. 1160

H.R. _____

(or Treaty _____)

short title _____

(title) A bill to authorize appropriations for fiscal year 1990 for the Department of State, the United States Information Agency, the Board for International Broadcasting, and for other purposes _____

- () Referred to the Committee on _____
and ordered to be printed
() Ordered to lie on the table and to be printed

Intended to be proposed by Mr. Helms (for himself and Mr. Kerry, Mr. Bond, Mr. D'Amato, Mr. Coats, Mr. Pressler, Mr. Grassley, Mr. Lautenberg, Mr. Thurmond, Mr. Wilson, Mr. Rosten, Mr. Nickles,

Viz: At the end of the bill, add the following new section:

Sec. ____ PROHIBITION ON NEGOTIATIONS WITH TERRORISTS

RESPONSIBLE FOR AMERICAN DEATHS.

Section 1302(b) of the International Security and Development Cooperation Act of 1985 (22 U.S.C. 2151), is amended by adding before the period at the end thereof, the following:

" , except that no funds authorized in this or any other act may be obligated or made available for the conduct of negotiations with any representative of the Palestine Liberation Organization, such as Abu Tyad, unless and until the President certifies to Congress that he has determined the representative did not directly participate in, or conspire in, or was an accessory to the planning or execution of a terrorist activity which resulted in the death, injury or kidnapping of an American citizen."

STATEMENT OF SENATOR JESSE HELMS OF NORTH CAROLINA AMENDMENT ON PLO TERRORISM

MR. HELMS. Mr. President, this amendment is cosponsored by Senators Kerry (of Massachusetts), Bond, D'Amato, Pressler, Coats, Grassley, Lautenberg, Kasten and Gramm (of Texas).

This amendment poses a simple, clear cut question: should U.S. officials negotiate with terrorists responsible for the deaths of innocent Americans?

All last year, Americans heard politicians proclaim that we should not negotiate with terrorists. I venture to say, a number of our colleagues have taken that position publicly and with genuine emotion.

There is a good reason why dealing with terrorists is so repugnant to Americans. Americans realize that to concede to terrorists only encourages more terrorism.

In fact, in his introduction to the Pentagon publication Terrorist Group Profiles, then-Vice President Bush wrote:

"... the United States will be firm with terrorists. We will not make concessions. We will continue to urge other countries not to make concessions. Rewarding terrorists only encourages more terrorism."

George Bush was right: for America to reward terrorists will only increase terrorism against Americans.

So, you can imagine my shock when it was reported in the Washington Post of June 29, 1989, that our Ambassador to Tunisia, Robert Pelletreau, had been meeting with PLO terrorist Abu Iyad.

My guess is that President Bush must have been shocked as well.

For while the name of Abu Iyad may not be well known to our ears, the murder of innocent people - which he directed - still echoes in our memory.

The deadly record of this life-long terrorist is shocking. In the early 1970's, Abu Iyad was a founder and leader of "Black September" -- one of the most destructive and violent terrorist groups ever known.

Abu Iyad helped plan the 1972 Munich massacre, in which eleven Olympic athletes were killed, including David Berg of Cleveland. He also was one of those behind the bloody assassination of the U.S. Ambassador to Sudan, Cleo Noel, and Deputy Chief of Mission George C. Moore in Khartoum in 1973. In that same year, Abu Iyad's Black September terrorists opened fire with machine guns at passengers at the TWA terminal in Greece. Among the dead were two Americans, including a 16-year-old girl.

Does this "Abu Iyad" whom the State Department now treats as a legitimate diplomat feel any remorse for his terrorism against Americans? To the contrary, in his autobiography, he upholds as heroes the terrorists who carried out the Olympic massacre.

Mr. President, where will we draw the line? The State Department is involved in negotiations with a man who murdered Americans with impunity. Despite Abu Iyad's history of crimes against Americans, the State Department has now endowed upon him the respectability inherent in serving as a negotiating partner with the United States. By so doing, it has sent a signal to other terrorists or would-be terrorists that violence can pay.

This is a signal which the United States cannot afford to send -- not if we are serious about fighting terrorism. With this in mind, I am offering this amendment which will protect the United States from finding itself in direct negotiations with terrorists who have on their hands the blood of the sons and daughters of America.

Specifically, the amendment adds to the section currently in the law conditioning talks with the PLO the following:

"except that no funds authorized in this or any other act may be obligated or made available for the conduct of negotiations with any representative of the of the Palestinian Liberation Organization unless and until the President certifies to Congress that he has determined the representative did not directly participate in, or conspire in, or was an accessory to the planning or execution of a terrorist activity which resulted in the death, injury or kidnapping of an American citizen."

Mr. President, as the Chairman of the Task Force on Terrorism, then-Vice President Bush wrote "... we will bring terrorists to justice. ... Terrorism is crime, and terrorists must be treated as criminals."

George Bush is correct, and instead of negotiating with Abu Iyad, the State Department should have had him arrested. Indeed, he was indicted in Italy for gun running on the day our talks with him were revealed.

But, if State will not treat Abu Iyad as the terrorist he is, at least the Senate should step in and stop him and others like him from being treated by the United States as legitimate, civilized diplomats.

Mr. President, I ask unanimous consent that a Wall Street Journal article of July 10, 1989, entitled "US Talking with Palestinian Officials it Previously Branded as Key Terrorists," along with various news accounts of the PLO assassination of U.S. Ambassador Cleo Noel be printed in the Record at the conclusion of my remarks.

366

5

STATEMENT OF SENATOR JESSE HELMS OF NORTH CAROLINA AMENDMENT ON PLO TERRORISM

MR. HELMS. Mr. President, this amendment is cosponsored by Senators Kerry (of Massachusetts), Bond, D'Amato, Pressler, Coats, Grassley, Lautenberg, Kasten and Gramm (of Texas).

This amendment poses a simple, clear cut question: should U.S. officials negotiate with terrorists responsible for the deaths of innocent Americans?

All last year, Americans heard politicians proclaim that we should not negotiate with terrorists. I venture to say, a number of our colleagues have taken that position publicly and with genuine emotion.

There is a good reason why dealing with terrorists is so repugnant to Americans. Americans realize that to concede to terrorists only encourages more terrorism.

In fact, in his introduction to the Pentagon publication Terrorist Group Profiles, then-Vice President Bush wrote:

"... the United States will be firm with terrorists. We will not make concessions. We will continue to urge other countries not to make concessions. Rewarding terrorists only encourages more terrorism."

George Bush was right: for America to reward terrorists will only increase terrorism against Americans.

*

*

366

So, you can imagine my shock when it was reported in the Washington Post of June 29, 1989, that our Ambassador to Tunisia, Robert Pelletreau, had been meeting with PLO terrorist Abu Iyad.

My guess is that President Bush must have been shocked as well.

For while the name of Abu Iyad may not be well known to our ears, the murder of innocent people - which he directed - still echoes in our memory.

The deadly record of this life-long terrorist is shocking. In the early 1970's, Abu Iyad was a founder and leader of "Black September" -- one of the most destructive and violent terrorist groups ever known.

Abu Iyad helped plan the 1972 Munich massacre, in which eleven Olympic athletes were killed, including David Berg of Cleveland. He also was one of those behind the bloody assassination of the U.S. Ambassador to Sudan, Cleo Noel, and Deputy Chief of Mission George C. Moore in Khartoum in 1973. In that same year, Abu Iyad's Black September terrorists opened fire with machine guns at passengers at the TWA terminal in Greece. Among the dead were two Americans, including a 16-year-old girl.

Does this "Abu Iyad" whom the State Department now treats as a legitimate diplomat feel any remorse for his terrorism against Americans? To the contrary, in his autobiography, he upholds as heroes the terrorists who carried out the Olympic massacre.

*

*

4/5
366

Mr. President, where will we draw the line? The State Department is involved in negotiations with a man who murdered Americans with impunity. Despite Abu Iyad's history of crimes against Americans, the State Department has now endowed upon him the respectability inherent in serving as a negotiating partner with the United States. By so doing, it has sent a signal to other terrorists or would-be terrorists that violence can pay.

This is a signal which the United States cannot afford to send -- not if we are serious about fighting terrorism. With this in mind, I am offering this amendment which will protect the United States from finding itself in direct negotiations with terrorists who have on their hands the blood of the sons and daughters of America.

Specifically, the amendment adds to the section currently in the law conditioning talks with the PLO the following:

"except that no funds authorized in this or any other act may be obligated or made available for the conduct of negotiations with any representative of the of the Palestinian Liberation Organization unless and until the President certifies to Congress that he has determined the representative did not directly participate in, or conspire in, or was an accessory to the planning or execution of a terrorist activity which resulted in the death, injury or kidnapping of an American citizen."

Mr. President, as the Chairman of the Task Force on Terrorism, then-Vice President Bush wrote "... we will bring terrorists to justice. ... Terrorism is crime, and terrorists must be treated as criminals."

* *

366

4.

5/5

George Bush is correct, and instead of negotiating with Abu Iyad, the State Department should have had him arrested. Indeed, he was indicted in Italy for gun running on the day our talks with him were revealed.

But, if State will not treat Abu Iyad as the terrorist he is, at least the Senate should step in and stop him and others like him from being treated by the United States as legitimate, civilized diplomats.

Mr. President, I ask unanimous consent that a Wall Street Journal article of July 10, 1989, entitled "US Talking with Palestinian Officials it Previously Branded as Key Terrorists," along with various news accounts of the PLO assassination of U.S. Ambassador Cleo Noel be printed in the Record at the conclusion of my remarks.

* *

END

משרד החוץ-מחלקת הקשר

תאריך: 17.07.89

11622

** יוצא
**
**
**

סודי

חוזם: 7,11622

אל: 618/וש

מ-: המשרד, תא: 170789, חז: 1448, דח: ב, סג: 10

תח: 8 גס: צפא

נד: 8

למסר

סודי/בהול

512 .א.צ

קישור לקונגרס

דע: השגריר

דיאלוג עם אש"פ - הצעות חקיקה

1. להערכתנו, אין להעלות על הדעת שאיפ"ק יתנגד לנוסח החקיקה המוצע, גם ללא התיקונים. חקיקה זו שמטרתה הגבלת הדיאלוג עם העוסקים בטרור נוגעת גם לאזרחים אמריקניים שנפלו קורבן לטרור.
2. גם לו קיבל איפא"ק הצעת הממשל לפעול נגד החקיקה, סביר להניח כי לא היה בכוחו להניא את הלמס מיוזמתו. במקרה כזה, איפא"ק עלול היה לעמוד במצב של חולשה מול הממשל.
3. לפיכך, איפא"ק לא יכול להגרר למחלוקת זו ולהרתם לפעולה נגד הצעת החקיקה.
4. מענייננו שהצעת החוק של הלמס תתקבל שהרי אנו סבורים שהדיאלוג האמריקאי-אש"פי הוא לרועץ מבחינת יחסי ישראל-ארה"ב וסיכויי התהליך המדיני והשלום באזורנו.

מצפא

מג

משרד החוץ-מחלקת הקשר

תאריך: 15.07.4

10801

נכנס **

סודי

חוזם: 7,10801

אל: המשרד

יעדים: מצב/805, מנמח/260

מ-: ווש, נר: 329, תא: 140789, זח: 1900, דח: מ, סג: סו

תח: גס: צפא

נד:

מידי/סודי

אל: מצפא

דע: לשכת שהח

מאת: קישור לקונגרס

סנאט: הגבלת הדיאלוג עם אשף-תיקון הלמס

בהמשך לשלנו 290 ו-291

1. התיקון של הלמס גרם להתרוצצות רבה בסנאט משך כל היום. בסיכומי של דבר הנוסח שונה במעט (בלחץ הממשל) וההצבעה נדחתה ליום ב' או ג' הקרוב.

2. להלן התרחשות העניינים:

א. פעילות הממשלה.

אחת. המזכיר בייקר התקשר עם הלמס הבוקר ב-0600 מפריז וביקשו לא להגיש התיקון. הלמס סירב להיענות לבקשת המזכיר.

שתיים. החל מאתמול בשעות אחהצ' המאוחרות ובמשך הבוקר התקשרו איגלברגר וכן אנשי אגף החקיקה במחמד עם סנטורים ומשרדיהם לנסות לשכנעם להתנגד לתיקון הלמס. בין הסנטורים עמם שוחח איגלברגר היו בושביץ ומצנבאוס. הטיעון שהציגו היה שהתיקון 'יהרוג' את יוזמת שמיר. לבסוף

משרד החוץ-מחלקת הקשר

ק.ש. מבושביץ לפנות להלמס בבקשה שלא להגיש התיקון ולנסות לזום המהלך.

גלוש. מעניין לציין שמצוות המזהה במחמד נשמעה נימה קצת שונה. להערכתם התיקון יכול להקנות להם LEVERAGE על אשף, שכן יאמרו בתוניס שהקונגרס מאבד סבלנותו כלפי אשף, לא עומד לרשותם עודף זמן ועליהם לשנות דרכם ולהפסיק לדחות ההצעות.

3. באמצע הבוקר, במיוחד לאחר שהוברר לנו היקף הפעולה של מחמד והתפקיד 'שהועיד' איגלברגר לבושביץ, התקשר השגריר עם בושביץ והסביר לו כי אם התיקון לא יעבור YOU WILL SEND A TERRIBLE WRONG MESSAGE TO THE PLO TERRORISTS AROUND THE WORLD AND TO YOUR ISRAELI FRIENDS. THE AMENDMENT MUST BE MAINTAINED בושביץ אמר כי הוא מבין את המסר וימשיך לעבוד על נוסח קביל כדי שהתיקון יוכל לעבור.

4. הפעילות במליאת הסנאט

הלמס הגיש התיקון במליאה ודיבר עליו בהרחבה. (נעביר נוסח דבריו לאחר קבלתו) תוך כדי דבריו של הלמס הגיע בושביץ למליאה (לאחר שיחתו עם השגריר) והחל להכניס שינויים טכניים/סמנטיים. הלמס שהתנגד להכנסת תיקונים כלשהם, העביר פתק לסנטור גרסלי שנאם באותה עת לטובת התיקון וביקשו להגיש SECOND DEGREE AMNDMENT שפרושו בלימת הגשת כל תיקון נוסף. גרסלי אכן הגיש תיקון זה אולם מאחר ולא היתה הסכמה כללית לא התקיימה ההצבעה היום.

ב. בושביץ שהחל לשאת ולתת על התיקון עם הלמס סבר כי אם הנוסח יובהר דיו ניתן יהיה להסתפק בהכללתו בחוק (כספי מחמד) ולא יהיה צורך בקיום הצבעה. הלמס מצידו דרש קיומה של הצבעה.

5. פשרה על הנוסח

אחהצ' התקשר עוזרו של בושביץ וסיפר כי לאחר מומ' בין הלמס לבושביץ הושגה הסכמה על הכנסת תיקון לתיקון הלמס שיאמר (ראו נא מברקנו 291)

UNTIL THE PRESIDENT BERTIFIES TO CONGRESS THAT HE HAS DETERMINED IN HIS JEDGEMENT THERE IS NO RELIABLE INTELLIGENCE THAT THE REPRESENTATIVE DIRECTLY PARTICIPA

2000-2001

04

הקרב, ואם

42

00406 1111

234

3

11

1

© 2005 Blackwell Publishing Ltd, *Journal of Internal Medicine* 257: 105–112

—

•

1

ג. יש לציין כי איפק נשאלו במשך היום האם גם מפלגת העבודה

משרד החוץ-מחלקת הקשר

חתמוך בתפקידו.

יהודית ורנאי דרנגר

לב

תפ: שהח, סשהח, רהמ, ממרהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, ר/מרכז, רם, אמן, ממד,
מצפא, סייבל

0406 008

משרד החוץ-מחלקת הקשר
משרד החוץ-מחלקת הקשר
משרד החוץ-מחלקת הקשר

משרד החוץ-מחלקת הקשר

תאריך : 14.07.8

10011

710

1000
 1000
 1000
 1000

7,10011:0208

אל: המשרד

721/מ:ם:מצב/721

10:10, 1:17, 2030:17, 130789:17, 290:17, 1011:17

ကဏ္ဍ:ဝါ ခဲ:ကတ

2:71

סודי/בהול לבוקר

נ' : מצפ' נ'

מאת: קישור לקובץ גרס

סנאט: חוק כספי מחמ'ד-הרשאות: הגבלת הדיאלוג עם אנשי.

1. בנפרד הצעת תיקון בשושבינות הסנטורים הלמס וקרי שבכוונתם להגיש במליאת הסנאט מחר בבוקר בעת הדיון על החוק. נושא התיקון-איסור מומ' עם טרוריסטים האחרים לרצח אמריקנים.

2. הערב התקשר איגלברגר עם תום דיין והפציר בו לא לתמוך בהצעת התיקון, שכן זה עלול 'להרוג' את יוזמת רוקם' שמיר.

דיין אמר כי עליו לחשוב עוד בנדון ולא התחייב.

לידיעתכם

יהודית ורנאי דרנגר

DN

תפ: שהח, סשהח, מנכל, ממנכל, בנצור, מצפא

1406 1100

James M. McHugh, Jr., Esq., is a partner in the New York City office of the law firm of

דחיות: בהול לבוקר	שגרירות ישראל / וושינגטון	קד: 1
סוג: - שאל -	טופס ברוק	כתוב: 8
תאריך וזמן מעבר: 132000 יולי 1989		אל: מצפ"א
כס' ברוק:		דע:
הפסד:		
291	קישור לקונגרס	כאח:

סמט: חוק כספי מחמ"ד - הרשאות: הגבלת הדיאלוג עם אשי"פ

בהמשך אפנו 290.
זהו חלק התיקון -

לחם סלם גש / גש
בשאר 1
ל 2
3

2/2
291
AMENDMENT NO. _____ EX. _____ Calendar No. _____

Purpose: To prohibit negotiations with terrorists responsible for the murder, injury or kidnapping of an American citizen.

IN THE SENATE OF THE UNITED STATES-- 101 Cong., 1 Sess.

S. 1160

H.R. _____ (or Treaty _____) short title

(title) A bill to authorize appropriations for fiscal year 1990 for the Department of State, the United States Information Agency, the Board for International Broadcasting, and for other purposes

- () Referred to the Committee on _____ and ordered to be printed
() Ordered to lie on the table and to be printed

Intended to be proposed by Mr. Helms (for himself and Mr. Kerry, Mr. Bond, Mr. D'Amato, Mr. Coats, Mr. Pressler, _____)

Viz: At the end of the bill, add the following new section:

Sec. ____ PROHIBITION ON NEGOTIATIONS WITH TERRORISTS

RESPONSIBLE FOR AMERICAN DEATHS.

Section 1302(b) of the International Security and Development Cooperation Act of 1985 (22 U.S.C. 2151), is amended by adding at the end thereof, the following:

" , except that no funds authorized in this or any other act may be obligated or made available for the conduct of negotiations with any representative of the Palestine Liberation Organization unless and until the President certifies to Congress that he has determined the representative did not directly participate in, or conspire in, or was an accessory to the planning or execution of a terrorist activity which resulted in the death, injury or kidnapping of an American citizen."

* * *

07. 09. 69 10:30AM *SENATOR MACK

CONNIE MACK
FLORIDA

United States Senate

WASHINGTON, DC 20510

75

June 29, 1989

The Honorable James A. Baker III
Department of State
Washington, DC 20520

Dear Jim:

I was very concerned to read in the press today that the Administration has secretly upgraded its contact with the PLO by meeting with Salah Khalaf, the number two official in the PLO.

Salah Khalaf is no stranger to terrorist activities. He was indicted Wednesday by Italian authorities for supplying arms to the Red Brigades.

In addition, Khalaf is a founder of the "Black September" arm of Fatah which is directly responsible for the deaths of a number of Americans, including American diplomats Cleo Noel and George Moore, according to a Defense Department report in November 1988 entitled "Terrorist Group Profiles."

The report, which chronicled the terrorist activities of Fatah among others, included an introduction which says, "The United States will be firm with terrorists. We will not make concessions. We will continue to urge other countries not to make concessions. Rewarding terrorists only encourages more terrorism."

It is incomprehensible to me that the Administration would escalate its contacts with the PLO without any consultation with Congress or any improvement in PLO behavior. How can we credibly demand that our allies extradite terrorists who kill Americans when we are willing to meet with them ourselves?

I respectfully request that all contact with the PLO be suspended until the Congress can fully review this matter in hearings in the appropriate committees. I would hope that in the context of such hearings we will be able to move forward in a coordinated way with a policy that will effectively promote the goals we share: maintaining Israel's freedom and security and promoting peace and stability in the region.

Sincerely,

Connie Mack

Connie Mack
United States Senate